

ד"ר טל קרויטורו / התפכחות

ד"ר טל קרויטורו

התפכחות

אידיאולוגיית המגדר -

מה שלא סיפרו לכם אך חשוב שתדעו

מדריך להורים, למורים ולקהל הרחב

Dr. Tal Croitoru

PEAKING

What You Were Never Told about Gender Ideology,
But You Should Better Know

All Rights Reserved

Copyright © 2023 by (רפוסה מ"ש)

כל הזכויות שמורות

© תשפ"ג 2023 טל קרויטורו

עריכה ספרותית ולשונית: טל אור

עימוד: שרית רוזנברג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחברת.

Printed in Israel 2023 | נדפס בישראל 2023

דאנאקוד 800-2212205

את הספר אני מקדישה לחברת הפייסבוק שלי, סקוט קינג-ניוג'נט (Scott King-Newgent), שזה סיפורה: בגיל 42 היא שוכנעה על ידי מטפליה, שהבעיות הרגשיות שליוו אותה כל חייה כאאוטסיידרית אינן תולדה של הומופוביה חיצונית ומופנמת (סקוט היא אישה לסבית) או תכונות אופי, אלא סימן שהיא בעצם גבר טרנס, ועליה לעשות שינויים רפואיים כדי לחיות כגבר טרנס, וכך תרגיש טוב. בגיל 42 היא התחילה את השינוי, וארבע השנים הראשונות היו לפי דיווחיה המאושרות בחייה. כיום, קרוב לשמונה שנים לאחר מכן, היא מתחרטת מרה. מה קרה באמצע?

א. היא קיבלה התקף לב (היות שטסטוסטרון מסמיך את הדם אצל נשים, וכלי הדם שלהן לא ערוכים לכך, זה מגביר את הסיכון להתקפי לב ב-400-500 אחוזים יותר מנשים אחרות, שזה גם במאות אחוזים יותר מגברים).

ב. עברה הטסה רפואית בשל קריש דם.

ג. סובלת מנכות כרונית וכאב כרוני בזרוע שממנה כרתו בשר כדי להשתיל לה במפשעה חיקוי (שכמובן איננו מתפקד) לאיבר מין זכרי.

ד. סבלה מדלקות חריפות חוזרות ונשנות שגרמו לה לפי תיאוריה לכאבי תופת שהובילו להיעדר שינה חריף.

ה. בגלל שהורמונים זכריים בגוף נשי גורמים לדלקתיות בגוף היא

איכרה שש שיניים בביקור האחרון שלה אצל רופא השיניים.
היא רק כעת חגגה 50.

- ו. ההשבתה הפיזית המתמשכת גרמה לה לפשיטת רגל, והיא כיום גרה במרתף של אקסית שלה.
- ז. נפל לה האסימון באיחור שהסיבה שהרגישה אוטסיידרית הייתה הומופוביה, חיצונית ומופנמת, דבר אשר לא השתנה עם המדיקליזציה.
- ח. היא גילתה שהיא לא יכולה לתבוע את הרופאים שטיפלו בה על הסיבוכים תחת תביעת רשלנות, שכן עבור תביעת רשלנות צריך להראות שהרופא חרג מהסטנדרט הטיפולי, אך לא קיים סטנדרט טיפולי בטיפולים אלו – הם עדיין תחת ההגדרה "טיפול ניסיוני".

כיום היא סובלת מכאבים כרוניים ודלקות חוזרות ונשנות שצפויות לקצר משמעותית את תוחלת חייה (גם מחקרית נמצא שהמדיקליזציה פוגעת בתוחלת החיים). היא הקימה ארגון לאנשים טרנסג'נדרים שמתנגדים למדיקליזציה של ילדים ולהכשת מין ביולוגי, ופועלת למען כך בכל הזדמנות.

הסיפור של סקוט – אופוריה ראשונית, עם סיבוכים מצטברים על פני הזמן, חרטה מרה, וגילוי שהשינויים לא הפיכים – אינו יוצא דופן. קראתי שזמן החציון לחרטה על תהליכים "רפואיים" (הם לא מרפאים דבר, הכוונה להורמונים, כריתת איברים וניתוחים) הוא שמונה שנים.¹ לא פלא, אם כך, שמחקר האורך היחיד שבדק זאת, מצא כי האובדנות קופצת מספר שנים לאחר מדיקליזציה

[https://journals.lww.com/prsgo/fulltext/2021/11000/letter_to_the_1
editor__regret_after.29.aspx](https://journals.lww.com/prsgo/fulltext/2021/11000/letter_to_the_editor__regret_after.29.aspx)

לפי 19 מהאוכלוסייה הכללית.² (מה שכן יוצא דופן הוא היותה אישה בוגרת, שכן רוב טועני טענות המגדר כיום הם נוער, בעיקר נערות, וגברים מבוגרים).

אם אישה נבונה אך מיוסרת נפשית בשנות ה-40 לחייה יכולה ליפול לשקרים ולמסרי השכנוע של "אפשר לשנות מין" או "זו הסיבה שאת סובלת, אם תעשי את השינוי תרגישי טוב", לא כל שכן צעירים ממנה. ואכן, ברגע כתיבת מילים אלו קבוצת המתחרטים הגדולה בשפה האנגלית (רובן מתחרטות) עברה את סף ה-40,000. ישנן סיבות רבות מאוד להתנגד לאידיאולוגיית המגדר – הכיוון של הפגיעה בילדים, הכיוון של הפגיעה בנשים, הכיוון של ההומופוביה והפגיעה בהומוסקסואלים ולסביות שהיא מקדמת, הכיוון של הפגיעה בחופש הביטוי, הכיוון של הפארמה (הסירוס הכימי מייצר צעירים שיצטרכו תרופות לשארית חייהם, וזה סקטור בתעשייה שרווחיו המדווחים גדלים משנה לשנה), הכיוון של דינמיקת הכת (עם LOVE BOMB למצטרפים וחרמות חברתיים על המתחרטים), הכיוון של הדת למי שמאמין, כמות המתחרטים הגדלה, לא חסר.

הספר מיועד לתת הזדמנות לקורא הישראלי, שלא נחשף למידע זה באמצעי התקשורת הישראליים, לדעת יותר, להתעורר לעד כמה יש כאן לדעת שהוסתר מאיתנו כציבור, ולהתחיל לפעול לעצירת הנזקים.

Dhejne, C., Lichtenstein, P., Boman, M., Johansson, A. L. V., Långström, N., & Landén, M. (2011). Long-term follow-up of transsexual persons undergoing sex reassignment surgery: Cohort study in Sweden. PLoS ONE, 6(2)

תוכן עניינים

תמלול ערוך

גלי בת חורין מראיינת את ד"ר טל קרויטורו על נזקי
אידיאולוגיית המגדר לילדים ובני-נוער, המוסללים
דרך מעבר חברתי לסירוס כימי ופיזי 11

תמלול ערוך

גלי בת חורין מראיינת את ד"ר טל קרויטורו על נזקי
אידיאולוגיית המגדר לסביבה ובפרט לנשים 64

מדריכים פרקטיים

עשו ואל תעשו, כשתלמיד מבקש מכם לפנות אליו
בכינוי גוף שונה (המין הנגדי, או לשון רבים,
או אפשרות אחרת) – המדריך למורים ואנשי חינוך 119

נספח למדריך – לא ניתן לשנות ילדות – טור של
פסיכולוג על הנזקים הנפשיים הבלתי-הפיכים של
מעבר חברתי 125

מה כדאי לדעת ומה ניתן לעשות, אם יש בכיתה של
ילדכם בן שטוען שהוא בת, או בת שטוענת שהיא בן? 133

מדריך להורים – כיצד לבחור מטפל עבור ילד מבולבל
מגדרית 136

טורים שונים בנושא היכטים באידיאולוגיית המגדר

- כמי שאכפת לו מרווחתם של ילדים – מה אמור להדליק
לך נורות אדומות בנוגע לאידיאולוגיית המגדר: 143.....
- רעיון רעיל חדש שיש לעצור באיכו – שמין ביולוגי
הוא "מידע פרטי ואישי"..... 147.....
- אחת הרעות החולות באידיאולוגיית המגדר היא הפיכה
של מגוון אנושי מבורך לפתולוגי 150.....
- זה לא באג, זה פיצ'ר 153.....
- גרומינג על ידי מבוגרים 155.....
- איך ממסגרים פגיעה פיזית אנושה בקטינים כמשמחת
ומרגשת? 158.....
- מיתוס הצ'רי פיקינג 160.....
- מפות חשיבה 164.....
- מיתוס מיעוט החרטה 167.....
- ואם זה היה קורה במשפחה שלך? 171.....
- אבל למה במסגרת דתית? 172.....
- גרומינג על ידי מבוגרים במערכת החינוך 174.....
- אנשים טרנסג'נדרים נגד אידיאולוגיית המגדר 176.....
- לסיכום: מה אומרת אידיאולוגיית המגדר,
ומה עלינו להשיב: 179.....

נספח

- אודות ד"ר טל קרויטורו, ואיך הגיעה לעסוק בנושא 185.....
- לקריאה וצפייה נוספות: 191.....

גלי בת חורין מראינת את ד"ר טל קרויטורו על נזקי אידיאולוגיית המגדר לילדים ובני-נוער, המוסללים דרך מעבר חברתי לסירוס כימי ופיזי

גלי: שלום לך, טל.

אנחנו רוצים לדבר היום על תופעת הדיספוריה המגדרית, והאופנים שבהם מטפלים בה בפרט, וגם על הטיפול הסביבתי-חברתי.

ספרי לנו קצת מה התחומים שלך? מה תחום המחקר שלך? מה העיסוק ומה הקשר שלך לזה?

טל: השם המלא שלי הוא ד"ר טל קרויטורו – אני ד"ר לעבודה סוציאלית. יש לי זיקה לקהילה הטרנסג'נדרית משנת 2003 בערך. מ-2003 עד 2019 חייתי ללא ביקורת. לא הייתי מודעת כל כך לקולות החדשים שנכנסו. הנחיתי בעבר קבוצת תמיכה לטרנסג'נדרים, לנוער וגם למבוגרים, תרמתי כסף למלגות, העסקתי אנשים טרנסג'נדרים, הייתי בהפגנות למען זכויות. טיפלתי פרו-בוננו דרך עמותות בטרנסג'נדרים וכדומה.

לפני כ-10 שנים הקמתי עסק משלי, והייתי צריכה לצמצם את היקפי ההתנדבות, כך שלא הייתי מודעת למה שמתרחש בעשור

האחרון. "התעוררתי" בסוף 2019 ונחרדתי. הנחיתי קבוצת תמיכה מ-2007 עד 2011, ורק ב-2013 השכיחות של דיספוריה מגדרית כפי שהוצגה ב-DSM, שיצא לאור ב-2013, הייתה 1 ל: 10,000 אצל גברים ו-1 ל-30,000 אצל נשים. כלומר, תופעה מאוד מאוד נדירה, ואצל נשים אפילו נדירה יותר מאצל גברים.

כשאני בזמני הייתי בקבוצת תמיכה, כלל לא הייתה כל העמדת הפנים הזו, שלא לדבר על הדרישה האלימה לשתף פעולה עם התפיסה שאיננה מחוברת למציאות הביולוגית. כאילו אדם באמת משנה את מינו.

הסיסמה הכללית הייתה "I am who I am", ולא "I am who I say I am". כאילו אנחנו בוראים את המציאות בדברינו. כלומר, היה מספר מאוד מצומצם של אנשים, שרצו להשתלב בחברה כבני המין השני, לא כאילו הם באמת המין השני. גם כשכולם רואים במו עיניהם שהם לא בני המין השני, אז כולם צריכים להעמיד פנים שהם כן בני המין השני. זה ממש לא מה שהיה פעם.

אחד הדברים שאני הכי מצטערת עליהם, זה שבזמנו לא הייתי מודעת לכל הנזקים הפיזיים, וגם לא לגמרי התעמקתי בהם, כי היה מדובר באנשים בוגרים, והייתי בתודעה שגויה, שכאילו באמת מסבירים להם את כל תופעות הלוואי, וזו בחירה מודעת של אנשים בוגרים, אז מי אני שאתערב?

עיקר הדגש של התמיכה שנתנו היה איך לא ליפול לשולי החברה, איך להשתלב תעסוקתית, איך לא לנתק קשר עם המשפחה, איך להיות במערכת יחסים מכבדת – שאלה דברים שאני עדיין מאמינה בהם. זה באמת מה שצריך לקדם עבור כל אדם. לא היו אז דרישות כמו "על כל אדם לפנות אליי כמו שאני מוצא לנכון, ואם לא, אני אתנהג אליו בכריזמות".

אבל התופעה הזו – שפתאום כל כך הרבה ילדים ובני-נוער פונים בהמוניהם עם דיספוריה מגדרית – זו פשוט לא אותה אוכלוסייה, לא מבחינת כמות ולא מבחינת מאפיינים כמו אלה שהיו לפני שנים ספורות. הנתונים שיש לי הם מבריטניה, שם מדברים על קפיצה של כ-4,400% תוך כמה שנים בפניית נערות וכ-1,000% בפניית נערים.

זה פשוט מטורף. בכל עולם מתוקן אפילו עלייה של 10% הייתה צריכה להריץ חוקרים לבדוק מה קורה בשטח: מניין פתאום יש שינוי מגמה? איך משהו, שהיה כל כך נדיר ואפיינ ילדים זכרים, נעשה פתאום משהו שמאפיין ברובו נערות?

עלייה של 10% זה מטורף; עלייה של 100% זה מטורף ביותר; 200% – מי שמע על דברים כאלה? פה אנחנו מדברים על עלייה של אלפי אחוזים תוך שנים ספורות, ועל שינוי מוחלט של האוכלוסייה מזכרים בעלי מאפיינים מסוימים, לנקבות בעלות מאפיינים שונים לחלוטין! מדאיג אותי מאוד שאין פרסום נתונים בישראל ואני לא יודעת איך לא מתבצע מחקר בנושא.

בנוגע לסיבות לזה יש השערות, יש תחקיר עיתונאי, יש ספר מצוין שנקרא: "Irreversible Damage: The Transgender Craze Seducing Our Daughters" מאת אביגייל שרייר.

אבל איפה כל החוקרים? גיליתי שאלה דברים שונים לחלוטין ממה שהיה בזמני.

את יודעת, הנחיתי קבוצת נוער, ואם במקרה היינו מגיעים ל-15 אנשים באותה פגישה, זו הייתה "התפוצצות אוכלוסין". היינו שואלים מאיפה כולם הגיעו? מה גרם לגרילה כזו?

פתאום אנחנו שומעים על גילים יותר ויותר צעירים בשנים האחרונות.

לדעתי כל החוקרים הרלוונטיים צריכים למהר ולהיות "על זה",

כדי להבין מה באמת קורה פה על מנת שנוכל לסייע לאותם ילדים וצעירים במצוקה.

זה דבר אחר.

גם ההגדרה של דיספוריה השתנתה מאוד במהלך השנים, ואם מסתכלים על ההגדרה היא נעשית יותר ויותר סטריאוטיפית: בגדים של המין השני, משחקים של המין השני.

אחת הסיבות שהיה לי חשוב לדבר היא כי נחוץ להראות שההתנגדות לאידיאולוגיית המגדר לא מתנגדת לזכויות נשים ולזכויות של הומואים ולסביות. זה בהלימה – בגלל שאני תומכת בזכויות נשים ובזכויות הומואים ולסביות – אני מתנגדת לאידיאולוגיית המגדר. ארחיב על זה בהמשך.

אני אישה שרוצה לחשוב על עצמה כפמיניסטית של פעם, לא מהסוג של היום – של העצמה, אלא מהסוג של פעם – של זכויות נשים. כל התפיסה לפיה יש משחקים שמי שמשחק בהם יש לו מוח של בת, ומי שמשחקת בדברים האחרים יש לה מוח של בן, אז זה אלוהים ישמור, לאן חזרנו? לשנות ה-50? כלומר, עשרות שנים אנחנו נאבקות בסטריאוטיפים כדי להגיד שכל צבע זה לכולם, וכל משחק זה לכולם, ופתאום אומרים לנו, ומציגים את זה כעמדה מקבלת, כאילו זו מיטת סדום. אם נולדת ככה אז אלו המחשבות שמותרות לך והמעשים שמותרים לך, ואם לא – אז השתבש לך משהו בגוף. כמו מיטת סדום, נכרות מכאן ונשתיל שם, ואז הגוף שלך יראה קוסמטית כמו גוף שמותר לו לאחוז באמונות ובאהבות האלה. מה זה?

היה איזה סיפור על ילד או ילדה בגיל 7 בארה"ב, שההורים שלו "ידעו" מיד, בגיל שנתיים, שהוא בת מבפנים, כי הוא אהב לשחק עם בובות ועם שמלות. ממש מתחשק לבכות.

גם הסטריאוטיפים: תנו גם לבנים לאהוב את דברים האלה. במחילה, מוכרים לי 11 מחקרים בנושא וב-11 מתוך 11 המחקרים מצאו שדיספוריה מגדרית חולפת אצל רוב הילדים מעצמה!

תלוי במחקר, אבל זה מגיע לעד כ-90%, עד גיל ההתבגרות או קצת אחריו, כשהמוח מבשיל וההורמונים מסתדרים. מה שעוד נמצא מחקרית, זה שאצל רבים מאוד מהילדים ה"נשיים", זה יותר מנבא הומואים ולסביות מאשר דיספוריה מגדרית.

הורים רואים ילד שהוא קצת "נשי", ובמקום לתת לו את החופש להיות מי שהוא ולשחק עם מה שהוא רוצה ואוהב (ויש כל מיני סיבות: הוא ראה אחיות, ילדות בגן), הם מעבירים מסר רעיל לילד, שאם זה מה שהוא אוהב – אז משהו השתבש, ועכשיו צריך לסרס את המסכן, כדי שהגוף שלו ייראה קוסמטית כמו אלה שמותר להם לאחוז בעמדות כאלו.

אבל מעבר חברתי זה הצעד הראשון, ואני רוצה גם להסביר מדוע. המבוגרים בחייו של הילד אומרים לו: "תשמע, זה הגוף הלא-נכון. אנחנו עכשיו נשלב אותך בחברה כאילו אתה בן המין השני. נחליף לך את השם, נחליף לך את הלבוש, נבקש שיפנו אליך בכינויי מין של המין השני".

עכשיו, נמצא מחקרית, שמעבר חברתי פוגע בסיכויי ההחלמה מדיספוריה מגדרית, ולכן זה לא נכון שאין בזה נזק. השפה של אידיאולוגיית המגדר הפוכה. הם קוראים למצב שבו הילד לומד לקבל את עצמו, גם אם זה בן נשי או בת גברית, כמו שהם עם הגוף שלהם והם שמחים עם הגוף שלהם – זה נקרא "טיפול המרה".

אם הוא לא מחובר לגוף שלו, כורת איברים מהגוף שלו ולוקח הורמונים שהם מקצרי חיים פשוטו כמשמעו, כך נמצא מחקרית, אז זה האותנטי. והרי זה הפוך.

אנחנו כן מוצאים שילדים החלימו מדיספוריה מגדרית.

דיספוריה מגדרית היא מצב של סבל ומצוקה נפשית, שאדם מרגיש בגוף הלא-נכון. זה לא נעים ולא טוב, וזה לא מקדם להרגיש שהגוף שלך זה הגוף הלא-נכון, ובטח שזה לא נוח לבצע כל מיני התערבויות רפואיות, שהן לא מרפאות אלא מקצרות את חיך, מכאיבות, מסבכות וכדומה.

כלומר, השאיפה שלנו צריכה להיות שאנשים יחלימו, במובן שהם כבר לא ירגישו דיספוריה, אלא יתחברו למי שהם באמת. ואכן, כמו שנמצא מחקרית, כשני שלישי מאלה שהרגישו את הפער הזה הם פשוט הומואים ולסביות.

מה קורה במעבר חברתי? באים לילד ועושים לו, כמו ב-NLP, כמו באפירמציות – חזרה על מסרים, שאמורים ליצור מסלולים חדשים. מעבר חברתי זה לקחת ילד שכל פעם המבוגרים בסביבתו אומרים לו: אתה בגוף הלא-נכון. בעצם אתה משתייך למין השני. איך מישוהו יכול להחלים ככה, כשכל סביבתו עושה לו שטיפת מוח לכיוון השני? לא פלא שזה מוריד את סיכויי ההחלמה. זאת ועוד. זה בעצם לא רק משמר את הדיספוריה המגדרית אלא מגביר אותה.

אם מישוהו נניח מתחיל בתור ילד, אז בגיל צעיר הוא נגיד הולך עם שיער קצת ארוך ועם איזו חצאית (למרות שמי בבי"ס חילוני הולכת עם שמלה וחצאית ביסודי?), אבל נניח שהוא איך שהוא מצליח לעבור כבן המין השני, אז אומרים לו: "אתה בת, אתה בת, אתה בת". אבל לגוף אין שום הכנה לגיל ההתבגרות, שבו הגוף שלו לא הולך להיות כמו של בת. וההיפך – אומרים לבת: את בן, את בן, את בן. אבל הגוף הולך עוד מעט להתפתח, ויהיו שדיים ושיער ודברים כאלה. כלומר: הפער בין המסר שמעבירים לו לבין מה שקורה בפועל, ובין מה שהילד עצמו רואה ממה שקורה לילדים סביבו, רק גדל והולך, ופוגע בו נפשית עוד יותר.

קראתי טור מעניין מאוד שכתב פסיכולוג בנושא, שהוא רואה את המצוקה של הילדים אחרי כמה שנים, והיא הרבה יותר גדולה מזו שהייתה כשהם היו ילדים, בגלל הפער הזה. זה הרי גם שקר. אי־אפשר לשנות מין. ניתוחים לא יכולים לשנות מין! אפשר לעשות ניתוחים קוסמטיים ברמות סיבוכיות מאוד מצערות כדי להיות יותר בכיוון, אבל מין אי־אפשר לשנות. אבל כשאומרים לילד שאפשר, מבחינתו הוא יכול לחשוב: למה לא?

ילד משתכנע שהוא נולד שונה משאר הילדים. שהוא נולד עם בעיה אמיתית מוגדרת ומאובחנת. מנכרים אותו לגוף שלו, ולא רק זה, אלא מלמדים אותו שכל מי שלא מסכים איתו שיש לו את הגוף הלא־נכון – שונא אותו. מנכרים אותו לגוף שלו וגם לסביבה, ולכל מי שבאמת רוצה בטובתו. אומרים לו שכל מי שלמעשה יש לו עיניים ומודע למציאות הביולוגית עכשיו – שונא אותו. לא חמוד ולא חמודה שלי, ממש לא שונאים אותך, אלא מודעים למציאות הביולוגית ולכך שהמסלול ששמו לך הולך לפגוע בכ יותר ויותר. דוגמה קטנה למשהו שלא ידעתי, ואפילו נתנו לי דיסאינפורמציה. אמרו לי שנשים שנותנים להן טסטוסטרון, הסיכוי שלהן להתקף לב הוא כמו של גברים. זה נשמע לי הגיוני.

אלא שבמציאות זה מאות אחוזים יותר מאשר גברים!

מה שקורה, זה שהסטטוסטרון הופך את הדם ליותר סמיך. כלי הדם של נשים לא ערוכים לכך ולכן יש סיכוי מוגבר לכל מיני קרישי דם וסתימות, סיכון מוגבר להתקפי לב ולכל מיני שבצים. למעשה אישה שלוקחת טסטוסטרון מגדילה את הסיכון שלה להתקף לב ב־400–500 אחוזים יותר מאישה אחרת. 400–500 אחוזים יותר זה בערך פי 2 עד פי 2.5 מגברים.

קוראים לזה "רפואת מגדר", אבל אלו דברים שלא מרפאים אלא פוגעים בכריאות. לתת טסטוסטרון לאישה לא משפר את

בריאותה, ומגביר את הסיכון שלה לסוכרת, התקפי לב, שבץ, אטרופיה של הרחם, אטרופיה של הנרתיק. ודאי שכריתת איברים לא משפרת בריאות של אף אחד. קוראים לזה "רפואה" אבל זה לא רפואה.

רפואה זה כשאדם היה במצב בריאותי לא טוב, עשינו תהליך, ועכשיו מצבו טוב יותר. פה מדובר בתהליכים קוסמטיים, או דברים שממש לא מותאמים לגוף ולכלי הדם שלו, לא מותאמים לסמיכות של הטסטוסטרון. יש הבדלים רבים בין גברים לנשים, ומציגים את זה כאילו ההבדלים הם נקודתיים באיברי מין. לובשים תחתונים ומכנסיים וסגרנו פינה. אלא שלא סגרנו שום פינה. יש הרבה מאוד הבדלים. אז לא דיברתי על זה עם האנשים שפגשתי. יש הרי איזה סוג של "טרייד-אוף", משהו שגם לאנשים מבוגרים קשה לקלוט את המשמעות, לא כל שכן ילדים, שרוצים עכשיו ולא אכפת להם אם זה יהרוס להם את השיניים. הם לא חושבים על שתלים או דלקות חניכיים, הם חושבים מה טעים לי/ לא טעים לי. מערכת השיקולים של מי שהמוח שלו טרם הבשיל שונה מאוד ממערכת השיקולים של מי שהמוח שלו הבשיל. השוני הוא ביכולת לשקלל את ההשלכות של בחירותיהם לטווח הארוך.

גלי: ברצוני לחדד רגע את עניין המוח הבשל לעומת המוח הלא בשל.

אני טוענת, שתקופת הילדות וגיל החביון היא במוכן מסוים תקופה של בירור מגדרי, כי אתה עוד לא מחויב באמת, אתה עוד לא מחויב באמת לציית גם לצווי הטבע וגם לצווי הסביבה ולסטראוטיפים. אני יודעת שאני וילדים רבים כמוני – שיחקנו והשתעשענו בלנסות להיות ולעשות דברים של בנים ודברים של

בנות. גם דברים של פיראטים וסופרמן, וגם להיות נסיכות. בכלל בילדות, הנושא של דמיון מציאות ומה אני יכול להיות זה עניין גדול וחשוב.

לא לזלזל בילד, אני רוצה להכניס את זה לתוך קונטקסט. זה לא לזלזל בילד כי הילד עוד לא מבין, הוא עוד לא יודע, המוח שלו עוד לא מפותח. הטבע נתן לנו תקופה מסוימת שבה הילד יכול להתגמש, ולשחק כל הזמן עם הזהויות שלו, כדי למצוא את המקום היותר מדויק שלו.

בגיל ההתבגרות, ברגע שההורמונים מצטרפים לעניין, זה כבר לא משחק. מכיוון שאתה בן אז זה משמעותי אם אתה משחק משחקים מיניים עם ילדות...

לבת זה לא משחק ברגע שהיא יכולה להיכנס להיריון. אבל עד אז, כל זמן שאין משמעות מעשית לגבריות ונשיות, הילדים משחקים, משתעשעים כדי להתנסות, לראות, לחוות, וזה הדבר הטבעי.

70: נהיה "סלט" בנושא של מין ומגדר, ולא באופן שאידיאולוגיית המגדר הציגה אותו.

הם אומרים: "זכר ונקבה זה מין, גבר ואישה זה מגדר". לא... אם נפתח מילון, ההגדרה של אישה היא "נקבה בכני אדם". ההגדרה של זכר באבן-שושן היא "זכר בכני אדם". יש לנו פה מין פלוס זן, כי גם היתושה, האתון והנאקה הן נקבות, אז המילה "נקבה" לא כוללת זן.

אצל יונקים יש זכרים ונקבות, ויש לנו שם ייעודי לנקבות אנושיות שנקרא אישה. בנקבה בכני אדם אין ציפיות, אין תחושות יש פה נקבה בכני אדם. או שמישהי נקבה בכני אדם או שמישהו לא. אלה שתי אפשרויות.

כל הנושא הזה של מגדר ומה זה גבריות ונשיות שונה מחברה לחברה ומדור לדור. גברים בנעלי עקב וגרביונים חיו בצרפת עם הפאות שלהם, אבל גבר ואישה זה תיאורים של מציאות ביולוגית.

גלי: כל עניין הדיספוריה הוא בלבול שכל כולו בשפה. כי במובן אחד מתייחסים למי שלכאורה סובל מדיספוריה מגדרית כאילו הוא סובל מאיזושהי בעיה ביולוגית מולדת, זאת אומרת מלידה, זאת אומרת גנטית, ואז הבעיה היא שהוא לא מתאים למגדר, שזה סך כל הסטריאוטיפים החברתיים. אז הם מתקנים אותו שהוא יראה, הורסים את הביולוגיה הזכרית והנקבית, כדי שהוא יראה בחזרה כמו סטריאוטיפ חברתי, של איך שחשבנו פעם שנראים גבר או אישה.

טו: זה נשמע כמו דיסטופיה מהגיהנום. הייתי מורידה את הכובע בפני מי שהיה כותב נובלה כזאת לפני כמה שנים. כרגע זו המציאות של ילדים ונערים במצוקה, וזה ממש מזעזע. גם איך שמסבירים את הדיספוריה המגדרית זה לא בהכרח הבעיה. פעמים רבות זה סימפטום של מצוקה אחרת. אנחנו יודעים שבניגוד למה שהיה פעם, כיום בין אלה שפונים למרפאות המגדר יש מצבים נפשיים רבים שנלווים לעניינם: דיכאון, חרדה ועוד. לאלה יש ייצוג יתר מטורף של מאות אחוזים יותר, וחלק גדול הוא בכלל של צעירים על הרצף האוטיסטי. קראתי מחקר שאומר שיש סיכוי של כ-60% ויותר לקיום מצבים אלו בקרב הפונים. אלה מספרים שהיו צריכים להושיב חוקרים לשולחן כדי להבין מה קורה. ממה שקראתי, הבנתי שכנראה צעירים על הרצף האוטיסטי מתקשים יותר עם כל הרמזים המגדריים, אז יותר קל להם לקנות את התעמולה שהם פשוט בגוף הלא-נכון.

זאת אומרת: הם לא מבינים קודים חברתיים, לכן הם מרגישים מחויף להקשר, ואז אומרים להם: "אהה, אתה מרגיש לא שייך? ברור למה. זה כי אתה טרנס".

רק הבוקר קראתי הודעה של מישהי, שאומרת: "אני פשוט בשוק שבגיל 18 כרתו לי את השדיים. אני הייתי שנה אחרי אונס ואני אוטיסטית, ופשוט אני מרגישה שבפועל ניצלו את המצב שבו הייתי". כלומר: במקום לנסות להבין מה קורה פה, ולברוק אם מדובר במבוגר שמבין, עושים מניפולציות על הגוף. אם אפשר לדבר איתו כמבוגר, יש להסביר לו את ההשלכות: על זה שאי-אפשר לשנות מין, ומה שהוא הולך לקבל זה לא באמת פות מבחינה פונקציונלית, המיקום הסופי וכדומה. הגוף ינסה כל הזמן לאחות את זה, כי מבחינתו זו פגיעה מבחינה רפואית, אז צריך לנקוט כל מיני אמצעים כמו הרחבה, שזה כואב.

יש עכשיו תביעה מול ה-NHS (שירות הבריאות הציבורי) הבריטי, של צעיר שהוא כרגע בסביבות גיל 35 כמדומתני. מישהו שהתחרט, רק שלמרבה הצער הוא התחרט רק אחרי שכבר אין לו פין. הוא אומר שהוא מעולם לא העלה בדעתו שבגיל 35 הוא כל הזמן יטפוף שתן בגלל הסיבוך של הניתוח. כמובן כעת גם קיים הקושי לקיים מערכות יחסים זוגיות. הוא הומו. זאת אומרת, נפל לו האסימון שהוא בעצם הומו ובגלל הומופוביה סביבתית ועצמית, הוא העדיף לחשוב שהוא בעצם אישה, ופשוט בלי לברר את הטראומות הקודמות, או איך הנטייה המינית שלו אולי קשורה לרצון שלו, בלי להתעמק יותר מדי בהפרעות הנפשיות שהיו לו בשפע, למרבה הצער, קדימה, לחתוך! הוא התעורר באיחור והבין שעשה טעות גדולה. אלא שכבר אין לו פין.

קראתי ידיעה שרוצים לתת לילדים את ספר התעמולה "אני ג'אז", ואני רוצה להסביר למה אני קוראת לזה ספר התעמולה.

זה ספר ממש נחמד וחביב לכאורה, אבל בפועל עם מסרים שלדעתי מאוד רעילים למוח של ילדים. הם מציעים: תנו לילד להיות מה שהוא רוצה. אבל אם מסתכלים על המצב של גיבור הספר במציאות, צעיר בן 20 פלוס, הוא לוקח כדורים פסיכיאטריים כל יום. המצב הנפשי שלו כל כך קשה, שהוא העלה איזה 50 קילו תוך תקופה קצרה, והוא נראה מאוד מנופח. בגלל שהתחילו אצלו את הסירוס הכימי של הבלוקרים וההורמונים בגיל צעיר, לא התפתחו אצלו המנגנונים ליכולת להנאה מינית כלשהי, אז לעולם לא תהיה לו הנאה. הניתוחים שעשו לו הסתבכו מספר פעמים, וכמעט גרמו למותו. האדם נראה כמו סימן אזהרה מהלך למה שקורה, למי שהיה ילד קטן וחמוד, שאהב "דברים של בנות" ולא היה מי שיגיד לו: "חמוד, אין דבר כזה דברים של בנות, אם זה מה שאתה אוהב אז תיהנה, בננו האהוב".

במקום זאת, העבירו לו מסרים אחרים, ודי מהר העבירו אותו גם להורמונים. עכשיו כל מי שרואה אותו ומכיר יותר לעומק את מצבו הנוכחי – מודאג מאוד ביחס לתוחלת החיים שלו, מסיבות בריאותיות, או חלילה שהוא יפגע בעצמו. יש מחקר אורך יחיד שנעשה ושם האובדנות היא פי 19 יותר מהאוכלוסייה הכללית, מספר שנים לאחר המדיקליזציה.

קיים מחסור חמור במחקרים בנושא, במיוחד באוכלוסייה החדשה שפונה למרפאות המגדר, שהיא רק בת שנים אחדות. אני לא יודעת מתי צפויים המחקרים הבאים, כי במקום לחקור כולם בורחים לצד השני, וכל מי שמנסה לחקור קצת, מתנכלים לו.

גל': אני רוצה להגיד לך שאני בקשר עם כמה אנשי מקצוע, שגם מטפלים בסוגיות של דיספוריה, ויש אנשים שבתוך סך המכלול

של הבעיות שלהם מנסים גם לברר מגדרית מה ההעדפה המינית שלהם.

טל: מגדרית ומינית אלה שני דברים שונים. מינית זה למי אתה נמשך, מגדרית זה מי נדמה לך שאתה.

גלי: זה נכון, אבל בדיוק כמו שאמרת, יש אנשים שמעדיפים לחשוב על עצמם כאילו הם טרנסג'נדרים ולא הומואים. במיוחד בסביבות הדתיות, השמרניות.

טל: באיראן זה ממש מטורף. או שמוציאים אותך להורג כהומו או שעושים לך ניתוח לשינוי מין.

גלי: אף אחד מהאנשים הרציניים שהכרתי ואני בקשר איתם לא מעיז לפתוח את הפה. הם צוחקים עליי כשאני אומרת להם שאני רוצה להעלות אותם לשידור. את היחידה שהסכמת לדבר איתי.

טל: קודם כול, זה מעציב אותי לשמוע. שנית, זה לא מפתיע אותי לשמוע. כי בניגוד למה שהיה בעבר, שזה הרגיש על בסיס הומניטרי בהמשך לזכויות של הומואים ולסביות, אז יש קצת מעבר, הומואים כל כך נשיים שעברו את הרף וכאלה. כיום רוב הגברים עם טענות מגדר הם הטרוסקסואלים, עם פרופיל קרימינולוגי של גברים הטרוסקסואלים, עם התנהגות שכוללת אלימות כמו כל קבוצת גברים אחרת. אצלי בקליניקה אני עובדת בעיקר בטיפול בטראומה. וזו לא האוכלוסייה שאני עובדת איתה. אבל במשך 16 שנים חשבתי שאני בזיקה ממש חזקה לקהילה הטרנסג'נדרית, ופתאום התעוררתי בשנת 2019

למציאות שבה גברים טוענים שהם נשים לכל דבר, וכנ"ל המוני ילדים שסובלים מדיספוריה מגדרית. במקום להגיד לילדים, "בוא נחכה שתהיו מבוגרים, נראה איך מבשיל ומה קורה", בינתיים זה רק אוסף סטריאוטיפים. זה שאת חושבת שאת בן רק בגלל שאת אוהבת ללבוש כחול או לשחק בטרקטורים, לא אומר שאת בן. פתאום אני רואה את התופעות האלה בילדים וממש נחרדת. מזה שנתיים וחצי אני עושה על זה "דוקטורט לא פורמלי", זה ממש לא נושא הדוקטורט שלי.

גלי: אולי ייתנו לך לעשות על זה דוקטורט פורמלי?

טל: לא. כיום יש מישהו בריטי שרוצה לעשות על זה דוקטורט, ונאלץ לפנות להאג כדי שיאפשרו לו לעשות. הוא רצה לעשות על חרטה, כי רוב הפרקטיקה שלו זה מתחרטים. לאור מה שאני רואה בחו"ל, אני חושבת שמטפלים בישראל צריכים להיערך לגלי החרטה (כי אנחנו בדיליי של כמה שנים). עכשיו יש גלי חרטה שהולכים ומסלימים בחו"ל. יש קבוצה של מתחרטים. הבנתי שהיא גדלה בקצב של כ-1,000 בחודש. כרגע היא עומדת על קרוב ל-30,000. אלה דוברי אנגלית.

זו קבוצה קנדית במקור. רואים יותר ויותר מתחרטים, שמעיזים לדבר על זה. אבל זה גם לא פלא. אנשים חיים בלה-לה-לנד וחושבים שזה תהליך מאוד ארוך עם ועדות וכדומה. בפועל, בחו"ל אפשר לקבל הורמונים אחרי מפגש ראשון. גם בישראל, אני שמעתי לפחות על שני מטפלים שמפנים להורמונים אחרי מפגש בודד. לא צריך שום ועדה בשביל ההורמונים או בשביל מעבר חברתי, ששם את הילד על מסלול שמסלים דיספוריה, ולכן מגדיל מאוד את הסיכויים שלו להורמונים ולתהליכים ניתוחיים.

הנושא של הוועדה, זה בפועל פיקטיבי בגלל הדרכים לעקוף את המגבלות. כמו במקרה של אישה נשואה שצריכה ועדה לאישור הפלה, אז כולן יודעות מה האפשרויות שלהן לגבי מה לומר – זה רץ כאילו "את יכולה להגיד שזה לא מבעלך/ את יכולה להגיד שלקחת איזה חומר/ את יכולה להגיד שזה פוגע בבריאות", כלומר, כולן יודעות מה צריך להגיד כדי לעבור את הוועדה. למה אנשים חושבים שזה אחרת בוועדה לשינוי מין? בכל ועדה אנשים לומדים מה הם צריכים לומר כדי לקבל את מה שהם רוצים, בין אם זה נכון ובין אם לא.

גלי: ד"ר קרויטורו, הייתי שמחה אם נגיע להשוואה של המצב הזה לאופן שבו נירמלו הפלות ואפילו הפלות מאוחרות, אבל לפני זה הייתי רוצה שתוליכי אותנו רגע במסלול של מה קורה לילד בן 7 בכיתה ב', ששמע שחברו הוא בת שנולדה עם גוף של בן, ומתחיל להבין שגם אצלו יש את הבעיה הזאת. מה קורה לו? ובאיזה שלב זה עדיין הפיך? מתי עוד אפשר לתקן?

70: אני רוצה לעשות שנייה הפסקה קצרה של אפיסטימולוגיה, להסביר על סמך מה אני מדברת, זה לא על סמך הפרקטיקה הפרטית שלי. זה על סמך כשנתיים וחצי, שבהן כמעט יום-יום אני קוראת מחקרים, ראיונות ועדויות של דיטרנזישנרים. (המילה באנגלית היא detransitioners ואין לה עוד מושג מעוברת. הכוונה לכאלו שמפסיקים להזדהות כטרנסים אחרי שכבר עברו מדיקליזציה, כלומר אחרי שכבר כרתו איברים, או לקחו הורמונים). אני חברה בקבוצה בינלאומית של הורים, שלא מאשררים את הילדים. כלומר, מציעים לנו דיכוטומיה פיקטיבית. כאילו האפשרות היחידה היא חלילה לזרוק את הילד מהבית.

גלי: "עדיף בת חיה מאשר בן מת", אני שומעת את המנטרה הזאת. היא מגיעה משוויץ, היא מגיעה מארה"ב, היא מגיעה מישראל. זה אותו משפט.

טל: זאת מנטרה רעילה ושקרית ממספר כיוונים. אז קודם כול נעשה פה סדר. זאת לא דיכוטומיה, שחלילה מתנכרים לילד ומעיפים אותו, או מסכימים עם כל מה שהוא אומר. אני נמצאת בקבוצה של הורים כבר למעלה משנה, שהרכה מהילדים שלהם שם מחלימים, כי ההורים אוהבים את הילדים שלהם, ושומרים על קשר עימם. הם פשוט לא מאשררים. הם אומרים: "אוקיי, אני מבין שככה את מרגישה, אבל זה עוד לא אומר שזו האמת. בואי נמתין בינתיים עד שתהיי מבוגרת, ואז תוכלי להחליט. בינתיים נטפל בדברים האחרים". הם מטפלים בדיכאון, בחרדה, בחרדה חברתית וכדומה של ילדיהם, ואז ילדים רבים מאוד מגלים שעברה להם הדיספוריה המגדרית. כמו שציינתי קודם, הדיספוריה המגדרית הייתה בפועל סימפטום של טראומה/ חרדה/ דיכאון לא מטופלים וכדומה. כלומר: האלטרנטיבה ללאשרר את הילד אינה להתנכל לו או לזרוק אותו חלילה, אלא פשוט לאהוב אותו מספיק, כדי לא לתת לו משהו, שאולי ישמח אותו בטווח הקצר, אבל יזיק לו בטווח הבינוני והארוך.

דבר שני, יש דיווחים, שרובם מתבססים על סקרים אינטרנטיים, על אחוזי אוכדנות מאוד מאוד גבוהים, ואנשים חושבים בטעות, שעשרות אחוזים מהאנשים הטרנסג'נדרים מתאבדים, וזה רחוק מאוד מהאמת. השבח לאל, האוכדנות בפועל נדירה מאוד. אסביר מה הכוונה בנדירה מאוד: בינואר 2022 חוקר פרסם מחקר, שמתבסס על נתוני מרפאת המגדר של טביסטוק בבריטניה. הוא אסף נתונים של 11 שנים, בהן פנו כ־15,000 בני־נוער למרפאת המגדר. מתוך

ה-15,000 האלה, חלקם התחיל טיפול, חלקם ברשימת המתנה, ולא נמצא הבדל בין הקבוצות. סך הכול במצטבר, במהלך 11 שנים התאבדו ארבעה ילדים. מתוך 15,000. ארבעה התאבדו מכל סיבה שהיא. אי-אפשר הרי לדעת. שזה 0.03%, כלומר זה 0.0003 מהאוכלוסייה.

ג'י: הילדים שהתאבדו, האחוז הקטן, יכול להיות מיוחס לזה שהתייחסו אליהם, שנתנו להם לעשות מעבר חברתי?

ט'ל: לא נמצא הבדל בין אלו שהתחילו טיפול לבין אלו שנמצאים ברשימת המתנה ועדיין ממתנים.

יש עוד נתון משוודיה, מחקר אורך, שמתייחס גם לחרטה שציינתי קודם, ואני תכף אגיד משהו על חרטה, ושם בדקו את כל האוכלוסייה. ההבדל בין המחקרים שמראים אחוזים מאוד נדירים, השבח לאל, לעומת האחוזים הגדולים, נעוץ בעובדה שזו דגימה לא מייצגת, שנעשתה ברובה באינטרנט על ידי בעלי עניין. הדגימה שמראה שהנתונים נדירים, זה כשלקחו את כל הכמות ובדקו. אז גם במחקר האורך השוודי הם לקחו את כל הכמות של אלה בשוודיה שעשו ניתוחי "מין" במשך 30 שנה ושם האובדנות הייתה 0.6%, כלומר 0.006 מהאוכלוסייה, של אנשים שעשו.

כלומר למעשה ראו שעיקר האובדנות מגיע כמה שנים אחרי המדיקליזציה, כלומר זה לא סיפור של "הייתה אובדנות, עשינו ניתוחים ועכשיו המצב מצוין". אלא, פעמים רבות, מספר שנים אחרי הניתוחים – האובדנות עולה.

אני רוצה להביא משהו על חרטה, ואחרי זה אביא סיפור אישי של חברת פייסבוק שלי. יש מיתוס של כאלו שטוענים שהיא כל כך נדירה החרטה, אולי 1%. רוב המחקרים על חרטה

לא רק שנעשו על אוכלוסייה בעלת מאפיינים אחרים מהיום, שבעבר סוננה בתהליך שנמשך שנים ולא מה שקורה עכשיו שפונים בכמויות וחייבים לאשרר. זאת ועוד, ישנם עשרות אחוזי נשירה ממחקרי החרטה שלא ברור לאן נעלמו האנשים ומה מצב החרטה שלהם. אך העיקר הוא שהמחקרים האלו בודקים את החרטה רק בשלב האופוריה הראשונית – השנה-שנתיים הראשונות. לא ידועים לי כל מחקרי אורך לבדיקת החרטה. מה שאני קראתי זה שהחציון לחרטה הוא שמונה שנים. אז מה הטעם בלראות כמה מתחרטים בשנתיים, כשהחציון לחרטה הוא אחרי שמונה שנים?

ואני רוצה רגע להביא סיפור קצר של חברת פייסבוק שלי. היא הופיעה גם בסרט של מאט וולש. היא לסבית, ורק בגיל 42 היא התחילה את התהליך על ידי מטפלים. אחד המטפלים שלה היה טרנסג'נדר בעצמו, ועכשיו היא חושבת שזה קשור לסיבה שהוא דחף אותה לכיוון. בארבע השנים הראשונות לשינוי, היא עכשיו בת 49, היא הייתה מרוצה, והגדירה אותן כ"שנים היפות של חייה". בארבע השנים הראשונות אילו שאלת אותה, היא הייתה עונה: "וואו מדהים!". כשאני הכרתי אותה לפני קרוב לשנתיים, היא עדיין הייתה מרוצה. כיום היא טוענת שזה ממש לא מתאים לה והיא מתחרטת על כל רגע. למה? כי בזמן שחלף בשבע השנים האלה, היא עברה התקף לב (ציינתי קודם לגבי הטסטוסטרון וכלי הדם אצל נשים והבעייתיות שבזה), הטסה רפואית בגלל קריש דם, פוסט טראומה רפואית מכל הסיפור, הניתוח שהיא עשתה באיבר המין הסתבך, יש לה נכות וכאבים כרוניים ביד, היא עברה איזה 17 סטים של אנטיביוטיקה, השתינה על עצמה מרוב כאבים, כשהיא לא יכלה לפנות את עצמה לשירותים, סבלה מהזיות מהיעדר שינה בגלל כל הכאבים. מובן שבמצב כזה העבודה הולכת פקקט אז היא

גם פשטה את הרגל, היא גרה עכשיו במרתף של האקסית שלה. אני אוסיף שכל הטסטוסטרון עושה גם דלקתיות בגוף, שזה משהו שלא ממש הסבירו לה כמו שצריך. היא איבדה כבר שבע שיניים, רק בביקור האחרון שלה אצל רופא השיניים היא איבדה עוד שש כי הדלקתיות גורמת לה לנשירות שיניים. האישה בת 49 והיא בוכה בסרט של מאט וולש, שהיא לא יודעת כמה שנים עוד נותרו לה לחיות, ואם לא היו לה ילדים הייתי חוששת לקיצור חייה באופן עצמוני כבר בשלב הזה... היא גם הבינה, שעשתה את הניתוחים בגלל ההומופוביה העצמית שלה, שהיא התקשתה לקבל את עצמה בתור לסבית.

גלי: כשלסבית עושה שינוי לניתוח מין לגבר, מי הפרטנרים שלה?

טל: אישה. מי שהייתה הפרטנרית שלה, ברגע שהמצב הרפואי שלה החמיר עשתה "וייעלם". אישה שנמשכה אליה בתור אישה, אבל מרקע דתי ומאוד פחדה מאיך המשפחה שלה תגיב, ובתור מישהי עם נראות גברית היא יכלה להציג אותה למשפחה שלה בתור גבר והמשפחה הנוצרית שלה הייתה מרוצה.

גלי: אבל מה עם סקס? איפה נמצאת כאן בכלל ההנאה מהמין ומזוגיות? האם הניתוחים האלה מבטיחים הנאה מינית בעתיד?

טל: תראי, קודם כול חלק מהתהליכים מבטיחים שאפילו לא תהיה לך יכולת להגיע לאורגזמה. מי שלוקח בלוקר (חוסם התבגרות מינית) וממשיך להורמונים אז בכלל אין לו הבשלה מינית, כמו הסיפור של ג'אז, אז הוא לא יוכל ליהנות מינית לעולם, what so ever לא משנה איזה איברים. אני מניחה שיש איברים שכן

יכולים לאפשר משהו, אבל כמות הסיבוכים היא כל כך גדולה. את יודעת, גם הפין שעשו לה, זה לא באמת פין. לקחו לה חתיכת בשר מהזרוע, השאירו לה את היד נפוחה, מודלקת עם כאב כרוני ודלקתיות שמשפיעה על עוד איברים בגוף, ולקחו את הגליל הזה והשתילו במפשעה. זה משהו שיש לו הרבה מאוד סיבוכים. אני קראתי איזה מחקר שהיה על 129 נבדקות שעשו את הניתוח הזה, כמות הסיבוכים הייתה בערך 280 ומשהו. כלומר: יותר משניים ומשהו סיבוכים בממוצע לכל אחת.

סקוט רצתה לתבוע על כל הנזקים, אבל היא לא יכולה לתבוע על הנזקים. הסיבה שהיא לא יכולה לתבוע על הנזקים, וזה גם משהו שהפך אותה ושלח אותה לשליחות שלה, זה שבעצם אין "סטנדרט" לניתוחים האלה ואז אי-אפשר להוכיח שהרופא חרג מהסטנדרט. זה הכול ניסיוני. אז עם משהו ניסיוני, אתה לא יכול להגיד, "הנה הרופא עשה ככה, והוא היה צריך לעשות ככה". זה ניסיוני. אין איזה סטנדרט לפיו היא יכולה להשוות אם הרופא חרג, ולכן היא לא יכולה לתבוע, למרות שהחיים שלה כרגע בקנטים של הקנטים.

גלי: היא לא יוצאת, חולה כרונית.

טל: תראי, כל ה"רפואה" הזאת הופכת את הגוף שלך ליותר חולה, לא ליותר בריא. את מבינה? למה למשל גברים שעושים ניתוח תחתון צריכים כל הזמן להרחיב מכנית את הפתח שעשו להם? כי הגוף רוצה לאחות אותו. את מבינה, זו לא רפואה שבה עזרנו למנגנונים של הגוף להגיע למצב טוב יותר ולכן הארכנו את תוחלת החיים וכדומה. זה מקרה שאנחנו בעצם הולכים נגד הגוף.

גלי: לכל החיים צריך להרחיב את זה?

טו: ממה ששמעתי, אם לא מרחיבים יש סכנה שהגוף יאחה. אולי יש שלב אחרי שנים שהגוף כן מקבל את זה. לא ממש התעמקתי. יותר התעמקתי בנזקים שנוצרים לנערות ונשים כמו הטסטוסטרון. אפילו נשים שלא רוצות להיפטר מהרחם, כי עכשיו יש איזה מין טרנד כזה של: "למרות שאני לקחתי טסטוסטרון אני בהיריון". אבל טסטוסטרון יכול לגרום לאטרופיה של הרחם ואטרופיה של הנרתיק, ולפגוע במערכת של הרבייה. אני מכירה נשים שלקחו טסטוסטרון, ונאלצו לוותר על הרחם בניגוד לרצונן.

כמו כן, אני לא חושבת שהחלטה על עקרות היא כזו שילד יכול לקבל ולהבין. זה שילד לא רוצה ילדים אף פעם זו התפיסה שלו כילד, זו אינה מחשבה בוגרת.

אני רוצה לחזור לבן, שעליו המבוגרים אמרו לילדים: "תשמעו, לילד הזה יש מוח של בת".

בדיוק ראיתי איזה מס באינטרנט, שבו האמא אומרת, "הבת שלי אמרה לי שהיא רוצה להיות בן. שאלתי אותה, 'למה, מאמי?' היא אמרה לי, 'כי אני רוצה לשחק בחיילים ודינוזאורים'. אז אמרתי לה שגם בנות יכולות לשחק בחיילים ודינוזאורים אז היא אמרה לי 'יופי'. ולא עשיתי עם זה שום דבר כי אני לא מחפשת את תשומת הלב וכו'".

אז הצעד הראשון אם הילד אומר דברים כאלה, צריך לבדוק איתו מה קורה, ועל מה זה יושב. אני רוצה להזכיר: מתוך 11 מחקרים שהיו בנושא, כל ה-11 מצאו שהרוב מחלימים מזה. רוב הסיכויים הם שזה יותר אינדיקציה להיות הומו או לסבית. בערך שני שלישי מהילדים עם דיספוריה מגדרית, מהמחקר שבדק את זה פעם, היו הומואים ולסביות. כלומר, יצאו מעבר לחלק באוכלוסייה, בתנאי

שלא עשו מעבר חברתי או לקחו בלוקרים – שזה שקר שהם רק נותנים "פאזזה". זה שקר גם פרקטית וגם פיזית, כי מחקרים מצאו, שמי שלוקח בלוקרים – הדיספוריה המגדרית שלו נשמרת אם לא מסלימה, ולכן 98% ממי שלוקח בלוקרים ממשיך גם להורמונים. בלוקרים + הורמונים = ברוב המקרים עקרות, וסובל גם מהנזקים של ההורמונים, לא רק מהנזקים של הבלוקרים. אין שום מחקר עומק שבודק שעצירת בגרות נורמלית בכמה שנים באמת מתחדשת ברגע שעוצרים את הבלוקרים. נראה לי שצריך להיזהר מאוד לפני שעושים את זה במסות.

גלי: זאת אומרת לפני שהילד מגיע לבגרות, לפני שהילד מצליח לדמיין משהו כמו הנאה מינית, זוגיות או אהבה רומנטית, נותנים לו בלוקרים, וזה עוצר את התפתחות האיברים החיוניים להנאה מינית ולפוריות.

טל: לא רק להנאה מינית. זה עוצר את התפתחות העצמות. יש השערות שזה מונע את התפתחות ההבשלה המוחית, יכולה להיות גם ירידה קוגניטיבית כתוצאה מזה. יש מרפאות שאומרות שיש סיכוי שזה יפגע בנושא הקוגניטיבי. אין על זה נתונים.

גלי: מעבר לשאר הזוועות, הדבר הבסיסי יותר – לוקחים ילד, שעדיין לא מסוגל לדמיין מה הוא מפסיד, ולוקחים לו את זה לנצח. מפני שברגע שאתה לוקח בלוקרים לפני גיל ההתבגרות, אתה לא יכול לחשוד אפילו שיש דבר כזה הנאה מינית, וכשאתה חושב על זוגיות, אז אומרים לך, שיש כל מיני סוגי זוגיות, ואתה לא חושב שאתה מוותר עליהם, וגם לא אכפת לך מזוגיות ולא אכפת לך מצאצאים.

טו: מה שקורה, כשנותנים את הבלוקרים וההורמונים בגיל צעיר אז הנער נשאר עם מיקרופניס. אחרי זה גם אם הוא רוצה ניתוח אז אין שם חומרים, כי הפין בגודל של ילד. הוא לא צמח.

גלי: אנחנו יודעים שאי-אפשר להאריך איבר. מכיוון שאנחנו כל הזמן מקבלים הודעות של ארגונים נוכלים, שמציעים להאריך את האיבר. אם היה אפשר להאריך את האיבר אז היה אפשר להאריך. אבל אי-אפשר.

טו: קראתי פוסט ממש עצוב לא מזמן. פעמים רבות אומרים להורים את השקר הזה, שזה מדיקליזציה או מוות. ההורים רצים לעשות כל מיני דברים, לפני שגם הם יודעים את כל ההשלכות. קראתי פוסט של אמא, שלקחה את הבן הצעיר שלה ישר לבלוקרים, ואחרי זה להורמונים. אז יש לו מיקרופניס, ועכשיו, כשהוא רוצה לעשות את הניתוח באיבר המין אין שם מספיק בשר לניתוח. ואז מה שמציעים, זה איזה משהו שמשתמש בחלקים של המעיים, רק שבחלקים אלו יש את החיידקים של המעיים, ולכן גם הריח של חיידקי המעיים...

הילד לא מוכן, כי הוא מכיר חברים אחרים שעשו את זה, וכמה הם סובלים ועכשיו הילד ממש אובדני, כי הם יצרו מצב, שאפילו אם מישוהו ירצה לעשות את הניתוח בתור בוגר, עדיף לו לחכות עד אז, כדי שיהיה את חומר הגלם.

זה לא איזו רפואה מופלאה נטולת סיבוכים. יש סיפורים קשים. והעניין הוא, שכל מי שמספר את הסיפור האמיתי שלו, ישר מתנכלים לו, ואומרים לו שהוא פוגע במוטיבציה. הם מאוד אומללים, ואין לאחד כזה מקום לחלוק את סיפורי הזוועה. אז איך אפשר לקדם ככה בחירה מודעת?

עוד משהו חשוב מאוד. כשהייתי צעירה יותר, והייתי בזיקה עם הקהילה הטרנסג'נדרית, אמרתי לעצמי: גם אני לא מרגישה אישה. אגיד לך משהו, מעולם לא הרגשתי אישה עד עצם היום הזה, כי אישה זו לא הרגשה, זה תיאור של מציאות ביולוגית. אני אכן נקבה אנושית, אין חולק.

זה כמו שאני אגיד, אני לא מרגישה שאני ממוצא פולני, אבל זה לא מעניין אף אחד שאני לא מרגישה ממוצא פולני, כי זו לא הרגשה להיות ממוצא פולני, זה פשוט תיאור של המוצא. אם יש הרגשה או אין הרגשה, אני עדיין ממוצא פולני, ואם זה רלוונטי לכל מיני בדיקות גנטיות, אז זה לא עניין של הרגשה.

גלי: ד"ר קרויטורו, אני רוצה ברשותך לספר לך על עצמי, ואני עושה את זה כי אני מקווה שאולי זה ייגע במישהו. אני מקרה קיצון של דיספוריה מגדרית. אני לא קוראת לזה דיספוריה מגדרית כי אני לא רואה בזה בעיה. אני בערך מגיל 4 עד גיל 9, לא היה יום שהלכתי לישון ולא קיוויתי שאתעורר בן. אם הייתי מספרת את זה אז לאיזה מבוגר, זה היה נשמע אומללות נוראית. לא נראיתי כמו בת. עשיתי הכול כדי להיראות כמו בן. ותכף אני אסביר מבחינתי מה זה להיראות כמו בן, כי זה אף פעם לא להיראות כמו בן, זה להיראות תמיד כמו הילד הזה שהתאהבתי בו. ואני כנראה לא היה לי גיל חביון. התחלתי להתאהב בגן. ואז כשאת לא יודעת מה לעשות עם זה, את לא חושבת על מין או על מגע אפילו, אז התאהבות במוכן הזה. זה: אני רוצה לחקות אותו ואני רוצה להיות כמוהו. אני עד גיל 10, כשהמבוגרים היו אומרים על מישהי שהיא ילדה יפה, חשבתי שזה סתם שטויות של מבוגרים, כי איך בנות יכולות להיות יפות? הייתי כולי מוקסמת מבנים ורציתי להיות כמוהם. יותר מזה, מרגע שלמדתי לקרוא, גמעתי שלושה ספרים

בספרייה כל יום, כדי שהם יזינו את הפנטזיות שלי בלילה, כשלפני השנינה פינטזתי את עצמי כבן.

זאת אומרת, מבפנים אני הייתי בן, אבל לא הייתי בן באופן כללי, הייתי בן ספציפי. הייתי הילד הזה שבאותו רגע חיקיתי. כשפנו אליי בלשון נקבה – אם הם היו תופסים אותי באמצע פנטזיה שאני בן, הייתי מתעוררת ונעלבת. זה פגע לי ב"גבריות" ובפנטזיה. ביסודי בגיל 9-10 הייתי הולכת אחר הצהריים לחצר בית הספר, שם גברים היו משחקים כדורגל. "גברים". יכול להיות שהם היו ילדים בכיתה ו', מה אני יודעת? באופן קבוע הייתי עומדת מאחורי השוער, לא הייתה רשת, כך שבכל פעם שהבקיעו גול, זכיתי לשחק איתם בזה שבעטתי בכדור. ושם התחזיתי לבן. השוער שהקבוצה שלו הייתה מוצלחת ושכלל לא הייתה לו "עבודה", היה מדבר איתי ואני הייתי מדברת בלשון זכר, והוא חשד שאני בת וניסה להכשיל אותי בלשון ונכשלתי. והוא אמר לי, בואי הצידה ותראי לי, ואז היה לי את השכל לברוח אחרי שכבר באתי הצידה.

שמת לי לב שאנחנו כל הזמן מחקים אנשים. אם תשימי לב, אני מדברת עם הידיים, בגלל שאני כל כך מוקסמת מפיטרסון, שאיכשהו הגוף שלי מחקה אותו. אז אני לא בן מבפנים, כשאני מדברת איתך אני מבחינתי ג'ורדן פיטרסון. בפנטזיות שלי אף פעם לא היה שום מודל של בת. מבחינה חברתית הרווחתי מכל הכיוונים. יותר חופש.

70: אני רק אומרת שהחברה מתגמלת את ה"טום בויוז" (בנות "גבריות") יותר משהיא מתגמלת את ה"סיסיס" (בנים "נשיים"), כי יש עדיין מדרג מה אטרקטיבי, ואז נשים שהן יותר גבריות זה כאילו שדרוג.

גלי: מי שכן מעניין זה הבן הזה שיודע לדבר אל הבנות, יודע להסתלבט עליהן. הוא לא מפחד מהן, הוא יכול לנהל איתן משא ומתן ולפעמים הוא יכול לשבת לרכל איתן, ולהתעניין בדברים שבנות מתעניינות בהם. לכן אני נחרדת בכל פעם שמדברים על דיספוריה מגדרית ועוד יותר בגיל הילדות. כי בגיל הילדות צריכה להיות גמישות, ואסור לתת לזה שם.

לפני גיל 10, היה לי תרגיל חשיבה לפני השינה. עשיתי הרבה מאוד עיבוד לפני השינה, ושאלתי את עצמי: אילו הייתי רואה את עצמי עכשיו מלמעלה, והייתי שואלת אם להיוולד או לא, האם הייתי מסכימה להיוולד? התשובה הייתה כל לילה חד-משמעית לא. כי מי רוצה להיות בת? אבל הייתה לזה תמיד שכבה שנייה, שהייתה: אני לא מוותרת על החיים שלי, אני אוהבת אותם.

אז ממבט של: אילו הייתה לי בחירה, אין שום סיכוי שהייתי בוחרת להיות בת. ועד היום, בלי שום קונטקסט לחיים שלי, בלי זה שיש לי ילדים, שיש לי בעל, שאני נמשכת לגברים, מרגע שההורמונים נכנסו פנימה. היה יום אחד, שבו שיחקתי בחוף הים בחול, ובכיתה ז' הושיבו אותי ליד ארז חרסונסקי, וישר התאהבתי בו, ומרגע זה ישבתי בים וחשבתי. מה עניין אותי אז? לשחק בחול? כל העולם שלי היה מלא בארז. יום לפני זה לא הייתי חושדת בכלל שקיים דבר כזה! כל האהבה הרומנטית, כל ההתפרצות של תחילת המשיכה המינית, זה משהו שעד שהגיע לא יכולתי לדמיין אותו בכלל. ואז ראיתי את הערך שבלהיות בת.

70: לסקוט יש חלק בזה שבו היא מסבירה שהיא לסבית, אבל היא חיה כגבר טרנס. יש לה סרטון על למה היא נגד מעבר חברתי אצל ילדים, ולמה הורים צריכים לסרב כשילדים מבקשים לשנות את כינוי הגוף. היא אומרת שאחד הדברים שצריכים

להגיד, זה שמבוגרים רואים מעבר לפינה. ילדים לא יודעים שזה מה שיקרה להם עם ההורמונים, או שזה מה שיקרה להם בעוד רגע. אבל למבוגרים יש ראייה ופרספקטיבה רחבות יותר.

גלי: אני רוצה להיות יותר נחרצת בעניין הזה. ילדים לא רואים בעיה במה שהמבוגרים קוראים "דיספוריה". אני אגיד לך מה כן רואים כבעיה – בנים שמאוחר יותר מתפתחים להומואים, שיש בהם משהו נשי מאוד, אז ילדים אחרים צוחקים מהם. אני לא חושבת שאי-פעם נתקלתי בבעיה. אני חושבת שרק תוגמלתי תמיד.

לו: זה חלק מהמגוון האנושי.

גלי: הכול סתם סטריאוטיפים ונכון, יש בנות שהן יותר גבריות ויש בנים שהם יותר נשיים, למי אכפת?

לו: מה שאת אומרת מתכתב עם זה שגם למי שיש דיספוריה מגדרית, מה שיכול להיות תוצאה של דברים אחרים, מי אמר שאין מנוס מלכרות איברים? אני מכירה נשים שהייתה להם דיספוריה מגדרית, שכל הילדות רצו להיות בן וכדומה, חלקן לסביות וחלקן לא. את צריכה את הכי טוב ממה שיש לך, ואין לך באמת אופציה להיות גבר. יש לך אפשרות להיות אישה, שלוקחת הורמונים שיקצרו את חייך ויפגעו בכריאותך. יש נשים שאני מכירה, שפשוט עובדות על הנושא של קבלה עצמית, למרות שיש להן דיספוריה מגדרית.

גלי: זה טריקי. כל הנושא הזה הוא כל כך מבולבל. אם מישהו

אומר לי: "את יודעת, יש בנים שכלואים בתוך גוף של בנות". אני אומרת לו: "אוקיי, זה מה שהם. אני יכולה לראות את עצמי ככזאת. נו, אוקיי, אז יש. למה צריך לנתח? הרי אם תנתחו אותי ותהפכו אותי לבן, אני לא אהיה מה שאני. מה שאני זה מישהי שנולדה עם גוף של בת, עם הזדהות יתר עם הזהות הזכרית, וזה מה שאני. אתם לא יכולים לנתח אותי. אי־אפשר לנתח מישהו להיות מה שאיננו. אתה לא יכול לנתח, לסרס, לעקר, לשנות את כל הגוף, לתת הורמונים לכל החיים, ולנתח שוב ושוב כדי להפוך אותך למה שאתה. כי מה שאתה זה מה שאתה בלי שמתערבים. אין התערבות יותר גדולה מזו. זה מקומם אותי, הרי למה נכנסתי כל כך חזק לעניין הזה? כי אני נחרדת בכל רגע שאני חושבת על זה, שאם היה בא מבוגר בשנים הראשונות לחיי, ומציע לי דיאגנוזה אמיתית רפואית, שכאילו נולדתי בגוף הלא־נכון – אז קודם כול הוא היה מסליל אותי למסלול המזעזע הזה.

שנית, אני אוהבת את החיים שלי בדיוק כמו שהם. אני לא הייתי רוצה שישנו בהם פסיק. מה שהיה קורה, זה שכל הנרטיב של החיים שלי מהרגע שהיו מציגים בפניי את הרעיון, היה משתנה.

אפילו אם לא היו מדברים איתי, אלא נניח, שהיה ילד בכיתה ב', שעליו היו מדברים שהוא כזה, אני הייתי מבינה שגם אני כזאת, והייתי חותרת לטיפול. אילו הייתי יכולה לבוא עכשיו כמו שאני בגיל שלי, לפגוש את עצמי בגיל 7, עם הילדה הזו שלא הייתה מרוצה מעצמה, ואם הייתי יכולה להגיד לה: זה לא שזה יעבור. זה יעבור אינטגרציה מושלמת. אני לא אהפוך למישהי שרוצה להיות בת. אני אשלים באופן מוחלט בדיוק עם מה שאני. אני אהיה גאה מאוד בגמישות הקונספטואלית המגדרית שלי, באופן שבו יש לי רפרטואר התנהגות יותר גדול, בייחודיות שלי. אני יכולה לנסוע על אופנוע על הכביש ולהיות ג'יימס דין,

ולחלוף דרך אופנוען שנוסע 180 והוא סופר־חתיך, ופתאום אני "שלאק" קורסת להיות בת. בכל רגע נתון. באיזשהו שלב הרגשתי שהבסתי את המערכת. כשאת רואה שיש בנים שחייבים להיות בנים ויש בנות שחייבות להיות בנות, ואני ניצחתי את השיטה. אני חופשייה.

טל: מה זה משנה מה אנחנו רוצות או מה אנחנו מרגישות? משנה מה ישנו. הרי ההגדרה של אישה היא לא מי רוצה להיות אישה, מי מרגישה אישה. זה או שאת נקבה בכני אדם או שאתה לא. זה רק תיאור מציאות ביולוגית, ואין דרך אחת להיות ולא צריך לעשות פתולוגיזציה.

גלי: את אף פעם לא רוצה להיות בן. את רוצה להיות בן ספציפי, או אוסף של תכונות, שאספת במשך הזמן מבנים ספציפיים שאהבת וחיבבת.

טל: אבל זה גם תכונות אנושיות. אולי סטטיסטית זה יותר בא לידי ביטוי אצל בנים, אבל זה יכול להיות גם אצל בנות.

גלי: אותה תיאוריה טוענת שיש דבר כזה גברים בהיריון.

טל: אין. אין זכרים בכני אדם בהיריון.

גלי: עוד מעט זה יהיה פשע שנאה להגיד את זה. אולי כבר עכשיו. אז מבחינת התיאוריה הזו יש גברים בהיריון. אם ככה, יש גברים עם שרדים. אז למה לכרות?

70: סך הכול בתוך אוכלוסיית הטרנסג'נדרים אנחנו רואים שלוש אוכלוסיות מובחנות עם מאפיינים שונים, ולהתרשמותי גם עם אינטרסים שונים לחלוטין. ישנן הנערות והצעירות, שהן רוב האוכלוסייה שפונה כיום למרפאות המגדר, שסובלות מדיספוריה, ויש להן מאפיינים רבים של השפעות חברתיות, וייצוג יתר של דיכאון וחרדה.

גלי: זו תכונה של ילדות בגיל ההתבגרות פר אקסלנס.

70: זו קבוצה אחת. שאותה מריצים למדיקליזציה, חותכים צ'יק-צ'אק וכו'.

ישנה האוכלוסייה שהייתה בעבר רוב אלו שהכרנו מהנתון שהתפרסם ב-2013, שהיה 1:10,000, גברים צעירים דיספוריים. רבים מהם הומוסקסואלים.

וישנה הקבוצה השלישית, שנראה לי שכיום היא הגדולה ביותר, של הגברים ההטרוסקסואלים, שקוראים לעצמם לסביות, ומעל 90% מהם לא עושים שום ניתוח תחתון ושום כלום. הם מעוניינים באיבר המין הזכרי ויש פה מרכיב סקסואלי במוטיבציה.

כלומר, לנערות לכרות את השדיים מהר מהר, ולגברים המבוגרים לא! זה בסדר שיש "לה" פין.

זה כמו הדיווח על השחיין הזה, ליה תומאס. מתברר שמעבר לבעיה שגבר מתחרה בספורט נשים ומנצח, יש את העניין שהוא מתעקש לחלוק איתן מלתחות, ואז הן נחשפות לעירום שלו והוא נחשף לעירום שלהן. זו עוד סוגיה.

גלי: זה כבר לא רק שפה. זה הופך להיות אלמנט משפטי. כי

ברגע שצריך להחליט אם ספורטאי שכל האיברים שלו גבריים יכול להיחשב ספורטאית, ולהתחרות עם שחייניות, וגם להתרחץ איתן באותן מלחחות, זה כבר אלמנט חברתי־משפטי. אז מבחינת האלמנט החברתי־משפטי, יש דבר כזה אישה שיש לה את כל האיברים הגבריים, ולכן מבחינתם אין טעם לכרות שדיים כי אתה בסך הכול גבר.

70: אין דבר כזה מבחינת המילון. הם יכולים לשחק עם השפה, הם יכולים לשחק עם מסמכים. המציאות הביולוגית לא השתנתה. זה עדיין שחיין ולא שחיינית.

גלי: אני מבינה, את מכניסה עכשיו היגיון. בואי לא נכניס היגיון. בואי ננסה רגע ללכת לשיטתם. ולשיטתם, אישה זה כל מי שמגדיר את עצמו ומזהה את עצמו כאישה. לכן חשבנו פעם שנשים נראות נניח פחות או יותר כמוני וכמוך, וכמו איזשהו טווח של איך נראות נשים. כיום אנחנו יודעים שנשים יכולות להיראות לגמרי כמו מה שאנחנו חושבים שגברים נראים, ורק מתלבשים באופנה שכרגע נחשבת לאופנת נשים. אם ככה, למה לכרות שדיים? את כורתת שדיים כדי להיראות כמו גבר, אבל גבר יכול להיות גם בהיריון.

70: את מנסה לחפש היגיון פנימי, בשעה שזו לא אותה אוכלוסייה. לגברים המבוגרים יש אינטרס, שיכירו בהם כאישה גם כשהם מזוקנים ועם פיץ, וישנן הנשים והנערות הצעירות, שהן גם ככה שונאות את הגוף, לא מחוברות לגוף, בורחות מהנשיות. זה גם יותר כלכלי לכרות, אז אתן על פס ייצור. אני קוראת לפעמים כתבות מחו"ל על בת 16, שמתחרטת על כריתת השדיים, והיא אוספת עכשיו כסף לשחזור שדיים, שכרתה לה בגיל 15.

גלי: מה עם ההנאה המינית וההנקה? אם משחזרים, זה עובר?

טל: ברור שלא. זה כמו סיליקון. זה לא באמת שד. יש פה בלבול. כשלוקחים איזו חתיכת בשר מהזרוע או מהירך או מאיבר אחר, ומשתילים מקדימה זה לא באמת הופך לפין. אם עושים לך חור מבחינה קוסמטית זה לא באמת הופך פונקציונלית לפות. אם נותנים לך גושי סיליקון או שומן מקדימה, זה לא באמת שדיים. לאיברים האלה יש פונקציות, שלא מתמלאות בניתוחים האלה. פשוט נותנים להם את השמות כאילו זה הדבר האמיתי, בזמן שבפועל הפונקציונליות לא נשמרת.

גלי: אבל למה הם צריכים פין או ואגינה אם ממילא אין הנאה מינית ואין להם שימוש בזה?

טל: אולי לחלק יש הנאה מינית. שמעתי פעם מאדם טרנסג'נדר, שכל הניתוח התחתון הוא בעצם לנפש, כי החברה עצמה בכלל לא נחשפת לאיברי המין שלך. בדרך כלל מקצים אנשים, ומבינים אם הם זכר או נקבה לפי הפנים, לפי סימני המין המשניים. אנחנו לא באמת יודעים מה יש למישהו במכנסיים, אלא אם כן הוא טורח לנופף בזה כמו השחיין ליה תומאס. הרי אנחנו גברים ונשים לא רק בתחתונים אלא בכל הגוף שלנו ואנחנו זן דומורפי – אנחנו יודעים לזהות לפי הפנים, כולל תינוקות שיודעים לזהות, אם אנחנו גברים או נשים, ולא צריכים בכלל להיחשף לאיברי מין. כלומר, אם מישהו מנתח איבר מין, זה לא בשביל היחס בחברה, כי החברה בכלל לא יודעת. זה רק בשביל עצמו נניח, או משהו ששכנעו אותו, ובשביל הפרטנר או הפרטנרית.

גלי: מה אני אומרת לבחור מבוגר, שמדבר איתי וטוען שהוא מרגיש אישה. היו לו כל מיני התלבטויות, ובסופו של דבר הוא הכריע, אחרי שהוא קיבל הורמונים אז הוא הכריע, הוא אומר לי: אני אישה, אני מרגיש שאני אישה. אני רוצה להיחדר.

טל: קודם כול צריך להסכים על שפה אחרת. אישה זו נקבה בכני אדם. הוא (הגבר שעליו מדובר) איננו אישה על פי ההגדרה. הוא יכול להיות אישה טרנסג'נדרית. זו תת־קבוצה במסגרת של גברים. אישה לא יכולה להיות אישה טרנסג'נדרית. רק גבר יכול להיות אישה טרנסג'נדרית, זו תת־קבוצה של גברים. מה זה גברים? זכר בכני אדם. זו לא לשון הרע, וזו לא הטרדה מינית להגיד את זה. זה פשוט תיאור מציאות ביולוגית, שהוא זכר בכני אדם. זה לא כדי להעליב. יש זכרים ונקבות והוא זכר. אז הוא לא אישה.

גלי: בסדר, אבל הוא לא מסכים איתך. הוא לא יסכים איתך. כי הוא הלך לטיפול ואמרו לו בדיוק את ההיפך, וכיוונו למקום שבו זה מתחבר לרצון שלו, לשאיפות שלו.

טל: הנושא אינו זכותו להזדהות בתור מה שהוא רוצה, אלא עד כמה זכותו לדרוש מסביבתו להעמיד פנים עם מה שהוא מרגיש. זו הסוגיה פה.

גלי: לא. הסוגיה היא כרגע שאני רוצה לעזור לו.

טל: אם זה קרוב משפחה אז את רוצה להיות עוגן של מציאות בשבילו. אם זה אדם זר ברחוב, הפרופיל הקרימינולוגי של גברים

עם טענות מגדר זה אותו פרופיל קרימינולוגי כמו של גברים ללא טענות מגדר, זו אותה אלימות, אני הייתי מפחדת לשלומי.

גלי: זה אדם שפנה אליי, שמע אותי מדברת ואומרת בדיוק מה שאת אומרת, שאין דבר כזה שגברים הופכים לנשים, ואין דבר כזה נשים כלואות בגוף של גבר ולהיפך. הוא התקשר אליי בוכה בכנות רבה, הוא באמת היה מבולבל ונעלב ממני, אבל הוא לא נעלב חברתית. זאת אומרת, הוא תבע את העלבון שלו, ורצה לספר לי את מה שאני לכאורה לא יודעת.

אני מנסה להבין את התופעה הזאת לעומק, כי אני חושבת שמהניסיון שלי, אני מבינה אותו מצוין. בסוגריים אספר, שהיה פרק ב"סקובי דו", שבו היה איזה מכשף ששינה את הנשמה של אחת השחקניות ואחד השחקנים. זה מצויר, אז זה מצחיק, זו פרודיה. זה היה לפני 20 שנה, עוד לא ידעו על השטויות האלה. אז הבחורה, שעכשיו נראתה כמו החבר שלה, רצה בהיסטריה כדי לחפש איך לפתור את זה. היא הלכה לחפש את עצמה, כלומר, את זה שהוחלף איתה, שהיה בגוף של אישה. היא הייתה בהיסטריה מוחלטת, ואז היא פורצת אליו הביתה, ורואה אותו עומד עירום מול המראה, ומשחק בשדיים שיש לו. זאת אומרת, הוא מסתכל עליה עירומה.

למה אני מספרת את זה? כי אילו הייתה לי האפשרות להסתכל במראה, ולראות את עצמי כגבר, הייתי שמחה, כי אני כל כך אוהבת גברים, שאני חושבת שרק הגוף הגברי יפה. לא אהבתי אף פעם את הגוף שלי, לא משנה באיזו צורה הוא היה, כי בעיני רוחי רק הגוף הגברי הוא יפה. אז הייתי נהנית לראות את עצמי. אבל צריך להבין את כל שאר הקונטקסט. בסדר, הייתי נהנית לראות את עצמי כגבר ועדיין הייתי נהנית לחיות את כל שאר החיים שלי כאישה.

70: קראתי לא מזמן טור של גבר עם טענות מגדר, והוא סיפר ש-30 שנה הוא ניסה להיות אישה. הוא גבר הומוסקסואל, שחי עכשיו כטרנסג'נדרית, והוא אמר שרק בשנים האחרונות, כשהוא הקשיב לחברות פמיניסטיות, והפסיק לנסות להיות אישה, והתחיל להיות הוא עצמו – הוא התחיל להרגיש מאושר. כי זו מטרה שאינה בת-השגה. גבר לא יכול להיות אישה בהגדרה, כי או שאתה זכר או שאת נקבה.

עם כל הכבוד ל-0.0002 באוכלוסייה שהם עם DSD (הפרעה רפואית במערכת המינית) שמשפיע על הצורה החיצונית, לאנשים טרנסג'נדרים אין את ה-DSD ואנשים עם DSD לא בהכרח טרנסג'נדרים. רק כשאותו גבר, נדמה לי ששמו קורינה, התחיל להיות הוא עצמו – הוא התחיל להיות מאושר. כי הוא יכול להיות קורינה. הוא לא יכול להיות אישה. זו רדיפה אחרי סטריאוטיפים וגוף שלעולם לא יהיה אמיתי.

71: דרך אגב, אתה רוצה להיות אישה, אבל לא רוצה להיות אישה קשישה. הזמן לא יפסח עליך ואתה תיראה כמו אישה מזדקנת.

72: קראתי טור שתיאר משהו ממש עצוב. כתב את זה מטפל. הטור היה על טרנסג'נדרים שנכנסים לדמנציה ואז למצוקה קשה, כי הם לא זוכרים את הניתוחים ואת השינויים. אז יש להם גוף שהם אינם מצפים לו. המטפל כתב איך זה שינה את דעתו, כי הוא אומר שאף אחד אחר בדמנציה לא איבד את היכולת לדעת אם הוא זכר או נקבה. אבל הטרנסג'נדרים שהוא פגש עם דמנציה, שההורמונים שהם לוקחים יכולים להקדים אותה, גורמת לכך שהטרנסג'נדרים הדמנטיים במצוקה, כי הם לא מבינים מה קרה לאיברים שלהם.

גלי: זו ההוכחה האולטימטיבית לכך שאין דבר כזה גבר כלוא בגוף של אישה ולהיפך. מכיוון שדווקא כשאתה שוכח את כל הקטע החברתי ואת הניתוחים שעשית, אתה לא מזהה את הגוף כשלך, כי משהו בכך יודע שנולדת בת או בן.

טל: בכל מקרה אין בת כלואה בבן ולהיפך כי אלה מושגים של מציאות ביולוגית, כלומר גבר לא יכול להיות אישה כמו שהוא לא מנורה, כלומר יש משמעות למילים. גם כשעשו ספורט נשים, זה היה כדי לתת סיכוי הוגן לנקבות בבני אדם, ולא לתת סיכוי עודף לגברים עם טענות מגדר. משחקים עם השפה כדי לעקוף את החוקים שהם חוקקו, כדי להגן על נשים וילדות.

משחר השפה, בכל שפה, אישה היא נקבה בבני אדם, היה לה רק תפקיד אחד למילה הזו – להבחין בין זכרים ונקבות בבני אדם, ועכשיו הם בכוונה מוחקים את המשמעות שלה, וזה משהו מעגלי וחסר אבחנה. היה בסרט של מאש וולש מישהו שאמר: "אני לא יכול להגדיר מה זו אישה כי אני לא אישה". אז הוא שאל אותו: "אתה יכול להגדיר מה זה חתול?" ולמרבה הפלא הוא ידע להגיד מה זה חתול גם בלי להיות חתול.

גלי: אם אתה לא יודע מה זו אישה, איך אתה יודע שאתה לא אישה?

טל: מנסים לשחק בהגדרות, ואז נפגעות מזה נשים וילדות. כי כל ההבחנה בין גברים לנשים במלחחות, בספורט, בכלא, במקלטי החירום – נמחקת. היה מקרה, שהגיע למשפט, ובסוף זה נגמר בפשרה בהסדר, על גבר בבית אבות, שרוצה להיות יחד עם אישה באותו חדר כי הוא מרגיש אישה. אבל הנשים בבית האבות ממש

לא רצו להיות איתו בחדר, עם כל הכבוד לזה שהוא מרגיש אישה. בית האבות סירב לדרישתו, והוא תבע אותם. מסיבות משפטיות הם נאלצו ללכת להסדר, ועכשיו גברים עם טענות מגדר יכולים לחלוק חדר בבית אבות עם נשים.

בסקוטלנד היה צורך במאבק משפטי, כדי שאם נאנסת מבקשת אישה בודקת אחרי האונס, תגיע בודקת ולא גבר שמרגיש אישה. זה ממש קריטי.

גלי: זה גורם לכך שנשים לא יכולות אחרי אונס לבקש שתברוק אותן אישה בדיקה רפואית חודרנית, בגלל שיש גברים שטוענים שהם אישה.

טל: אז עכשיו זה כן לפי מין. היה מאבק משפטי אם זה לפי מין או לפי מגדר. בינתיים מין ניצח, אבל יש גבר שעומד בראש ארגון של נפגעות תקיפה מינית, והוא טען שהוא אישה, וקיבלו אותו למרות שהוא גבר. קראתי עדויות של נשים, שנמנעות מלפנות למרכזי הסיוע שם כי הן לא רוצות לפגוש גברים, לא משנה להן איך הם מרגישים.

למה להעדיף הרגשה של ברנש כלשהו, על פני המציאות שרואות עינינו, שמוכרת לנו? למה להחשיב "הרגשה" של גברים, במחילה, יותר מהזכויות, הביטחון, הפרטיות של נשים? אפשר לומר: אנחנו מבינים שכך אתה מרגיש, וכל עוד ההרגשה שלך היא בת-הכלה ולא פוגעת בסביבתך, ניתן לה מקום. ברגע שיש התנגשות בין ה"רגשות" של גברים לבין ביטחונן ופרטיותן של נשים, זו בעיה. יש נתונים מבריטניה מסוף שנת 2019, שמתוך הגברים עם טענות מגדר בכלא, מעל 58% הם עברייני מין. כנראה, יותר עברייני מין שמחים להזדהות כנשים, ולהגיע לכלא נשים...

יש פה סוגיה של קומורבידיות, אין מחקרים. אבל יודעים שבציבור הבריטי (וגם אלה נתונים מ־2019), אחד מתוך 200 גברים באוכלוסייה הזדהה כטרנסג'נדרית, ובכלא הנתונים היו 1:50.

גלי: עבור עברייני מין במקום שאתה תלך לכלא ויאנסו אותך שם גברים, אתה הולך לכלא נשים ואתה אונס את הנשים... אנשים אומרים "הזהות שלי", וחושבים שזו האמת. למושג זהות לא יכולה להיות שום משמעות אחרת מאשר קורספונדנציה, תקשורת. זאת אומרת, הזהות שלי היא לא שלי, כמו שהמילים שלי הן לא המילים שלי. כשאני מדברת איתך, אני משתמשת בשפה. זאת השפה שלי ואלו המילים שלי, אבל אם הן לא מתכתבות עם מה שאת מבינה, אז זו גם לא שפה ואלו לא מילים. אותו דבר עם זהות. במיוחד זהות של הנראות המגדרית. אופן התקשורת של הטבע הוא שלזכרים ולנקבות יש אפיונים מיוחדים, שהם התקשורת, שמאותתת לאלה עם האפיונים המנוגדים, שזה הסוג שמתאים לרבייה.

70: מה שאת אומרת מתכתב עם מה שהיה בזמני, כשהייתי יותר פעילה בקהילה הטרנסג'נדרית. אז השיח היה על איך אני עובר, אם אני עובר או לא עובר. כלומר, האם המראה שלי, הסימנים מאפשרים לי להשתלב בלי בעיה בחברה, וזאת הייתה המטרה. ואכן, בסופו של דבר, אם מישהו עובר לא בודקים לו במכנסיים. לאחרונה זה השתנה.

זה לא משנה אם אני עם זקן עבות ומקריח, אם אני אומר לך שאני אישה מותק, אז אני אישה. ברצוני להתייחס למשהו שלא עלה פה. כל האשמות השווא הללו בשנאה. כאילו כל דעה שונה/ אחרת משמעה שנאה. הזכרנו

זאת בהתחלה: מלמדים ילדים שכל מי שלא מסכים איתם, מתוך דאגה להם, שונא אותם, ולכן זה לגיטימי שהם אלימים כלפיו. למשל, אישה שמכירה במציאות ביולוגית כאילו שונאת. סליחה! אני לא שונאת גברים. אני פשוט לא רוצה שאף גבר ייכנס למלתחה. לא משנה אילו טענות מגדר יש לו, אני לא רוצה לא גבר א', לא גבר ב' ולא גבר ג', וטענות המגדר לא משנות כשאני לא רוצה. זה לא אומר שאני שונאת גברים א', ב' ו-ג', פשוט מסיבות של ביטחון ופרטיות אני לא רוצה שיהיו גברים במלתחות של נשים.

גלי: המשימה היא עוד יותר קשה. למשל בכיתה ב', כשמציגים ילד שהוא בטרנסזישנינג (במעבר), ואומרים לכל הילדים בכיתה שאלו שמתנגדים לרעיון הזה, או שיש להם ביקורת, או שטוענים נגד – מסבירים לכל הילדים שאלו תופעות של שנאה. מה עשיתם בזה? במקרה כזה של ילד אחד מכל 40 התלמידים, ההורים האחרים חושבים שאותו ילד "נולד כזה", אבל למעשה זה אומר שברגע שילד אחר, מתוך כל 39 הילדים האחרים בכיתה, יבוא ויגיד להוריו, "שמעו, אני חושב שאני בת/ אני חושבת שאני בן", אז אותו ילד כבר תוכנת להאמין שאם ההורים אומרים לו "מה פתאום?! אז הם שונאים אותו, כי כך לימדו אותו בכיתה. לכן ההתנגדות להכניס לכיתות את הדברים האלה, כיוון שהדבר הראשון שהם עושים זה לשטוף לילדים את המוח. אחר כך הם מנטרלים את היכולת של ההורים להתערב בעניין, בגלל שמהרגע הראשון מציגים לילד: "הנה ילד טרנסג'נדר, ויש מבוגרים שלא אוהבים אותו ושונאים אותו בגלל שהם אומרים שאין תופעה כזאת". בכך מנטרלים מכל 39 זוגות ההורים האחרים את האפשרות למנוע מהילדים שלהם לאמץ את זה.

70: כן. יש פה כוונת מכוון, לפחות בחלק מהמקרים, ליצור נתק בין הילד להורים, ולהציע לו את ה"הורים החליפיים". אפשר לראות כל מיני גברים מבוגרים שאומרים: "אני אהיה המשפחה שלך" באינטרנט. זה פשוט מפחיד! להורים יש, בדרך כלל, רצון להגן על הילד. כל ההמשגה הזאת של "אי-הסכמה משמעה שנאה" על מה ולמה? זה נראה כמו הצדקה לבריונות ואלימות כלפי מי שלא מקבל זאת.

גלי: זה לא הם. ה"תורה" שלי אומרת ואני בטוחה שאני צודקת, כל מי שהפך לסוג של טרנסג'נדר או התחיל לחשוב על עצמו כטרנסג'נדר היום, למעט 0.000 משהו אחוז מהאוכלוסייה, הם הקורבנות הראשונים של האידיאולוגיה המגדרית. חשוב לי לפנות אל חברה צעירים, שמתחילים לחשוב על הדבר הזה, ומתחילים לשקול לגבי עצמם שהם יכולים לאמץ לעצמם זהות – מגדר הוא בסך הכול אוסף של סטריאוטיפים, שאפשר לאמץ אותם. לפעמים הם נוחים לפעולה, כי הם עושים את החיים קלים ואפשר לזרוק אותם לפח.

אתם יכולים להיות ולעשות כל מה שאתם רוצים. אתם לא צריכים להיראות באופן שבו החברה תכלא אתכם לתוך סטריאוטיפ, תזרקו את הסטריאוטיפ מהחלון. למה להחליט שאתם רוצים עכשיו להיות אישה או גבר? התחושה הפנימית היא הרבה הרבה יותר גמישה מאשר הנראות החיצונית, והנראות החיצונית ממילא הולכת להשתנות. כל העניין הזה הוא רק אופנה כי דווקא אם המהלך הזה יצליח, אז כל אלה שחתכו לעצמם איברים יגלו בעוד 20 שנה שהם חיים בתוך חברה שממילא לא מבחינה חיצונית בין גבר לאישה, ואז כל התהליך הזה היה לשווא. בינתיים עיקרתם את עצמכם, סירסתם את עצמכם, מנעתם

מעצמכם הנאה מינית, וגרמתם לעצמכם להישאר לבד. אל תהיו קורבנות של אג'נדה מטורללת, שמשרתת תעשייה גדלה והולכת עם לובי ענק של יצרני הורמונים ומנתחים פלסטיים. אתם קורבן של התעשייה הענקית הזו, והם לוקחים אתכם כדי לנתק אתכם מהמשפחות שלכם וכדי להשפיע עליכם – הם לא חברים שלכם! זה שהם מספרים לכם, שאני זאת ששונאת אתכם, זה חלק מהאופן שבו הם רוצים לבודד אתכם מהחברה ומההשפעה של החברים הטובים שלכם, של ההורים שלכם, של כל מי שאכפת לו מכם! קודם כול הם יוצרים לכם עולם מאיים, שבו כאילו רק הם מגוננים עליכם, והם גורמים לכם לפחד מהחברה, תוך כדי שהם שולחים אתכם למצעדים פרובוקטיביים, שמייצרים כל פעם הוכחות, כאילו החברה באמת שונאת אתכם. כל אלו מניפולציות מרושעות של תעשיית רשע. איך אני יודעת את זה? כי בעצם דור קודם הם עשו את זה לפמיניזם. לקחו את הנשים, הפכו אותן לנוירוטיות באופן מוחלט, אמרו להן: כולם שונאים אתכן, כולם מקפחים אתכן ורק אנחנו נגן עליכן, ויצרו פרובוקציות. אבל נשים לפחות לא נדרשו לכרות מעצמן איברים.

צריך להבין: גם אם גיל ההסכמה לניתוח הוא נגיד 18, הגיל שבו עשית את ההחלטה הוא הרגע שבו עשית מעבר חברתי, וזה יכול להיות בגיל שנתיים. לכן אתה מכוון את עצמך לחיי עקרות, סירוס, ניתוחים תמידיים, להחלטות מכריעות על הבריאות שלך, אתה מוותר קרוב לוודאי על הנאה מינית. יהיה לך קשה מאוד למצוא זוגיות. להוליד צאצאים זה רק בשאיבת זרע או משהו כזה, שלא תמיד תעבוד, ועוד משהו שאף אחד לא מגלה לך: תהיה תלוי כל חייך בהורמונים!

עכשיו מי מבטיח לכם שבועוד שנה, 10 שנים, 20 שנה, ההורמונים האלה יהיו זמינים בשוק? אולי תהיו עניים מדי? אולי

יוציאו אותם מהחוק? אולי תהיה מלחמה ולא יהיו אפילו מוצרים שנחוצים לקיום? ואז מה תעשו?
מה שאני מציעה: אתה מרגיש שאתה בן שמזוהה יותר עם בת? לך על זה, אחי! זה מה שאתה. אתה מזוהה יותר עם דברים של בנות. אם את כמוני – מרגישה מבפנים שאת לגמרי בן – אין יותר כיף מזה. אני ממליצה על זה, זה מה שאת, לכי עם זה ותני לעצמך תוקף!

דבר נוסף: ללמד מישהו שכל החברה צריכה לאהוב אותך ולתקף אותך לפני שאתה מתקף את עצמך, זה הדבר הכי גרוע שאפשר לעשות לאדם. אם אתה בטוח בעצמך, אתה חוגג את זה, אתה חוגג את עצמך בתור אישה. ברגע שאתה בוגר, לך על זה ותעשה את זה. אבל אם אתה חושב שאתה צריך את האישור שלי או של מישהו אחר או של כלל החברה כדי שתוכל לקבל את עצמך, עדיף שתישאר כמו שאתה! אל תחתוך שום דבר, מפני שהבעיה שלך היא מתן תוקף לעצמך, ולא בעיה של מגדר. אתה לעולם לא תהיה מאושר כל עוד לא תלמד לתקף את עצמך. ברגע שאתם מאמצים את האתגר הזה אתם מבינים שמותר שבפנים יהיה עולם מלא, אבל לא חייבים להחזין את זה, ובטח לא הכרחי שהחברה תתקף אתכם. רק אנחנו מתקפות את עצמנו מבפנים. כלפי חוץ בחברה אני בן אדם, ובתור בן אדם האתגר שלי זה להביא את עצמי לחברה כך שהחברה תוכל לקבל אותי, להבין אותי ולסבול אותי.

70: אני רוצה להגיד שהחופש האמיתי אינו לראות לאיזו מיטת סדום אתה נכנס ואז לקרקס את הגוף באמצעותה. אני מציעה לכל "דני", במקום להחליט אם הוא דני או דנה, להחליט איזה דני הוא רוצה להיות. פשוט להיות ה"דני" הכי דני שהוא רוצה להיות. במקום לראות לאן הוא נכנס לפי משבצת חברתית, ואז כל פעם

להשתיל, להתחרט, ולעשות דברים שמקצרים את החיים ופוגעים באיכותם, שזה ההיפך מריפוי.

גלי: כמה קלעת כאן. אני לאורך כל החיים שלי הרגלתי את הסביבה שלי. דרך אגב, שמי דלית, גלי זה ככה סתם מין שם שכזה. אבל לאורך כל חיי, בכל מקום שהיו הגדרות, אני תמיד התמרדתי נגדן. אז בכל מקום שהיו הגדרות, נגיד בכיתה היו מחלקים לקבוצות ספורט או משהו כזה, אז היו אומרים "אתה השוער, אתה הרץ" ואני הדלית. בכל מקום, גם בעבודה עד היום, אנחנו יושבים בישיבת עבודה ומציגים: "זאת שולה מנהלת הסטודיו וזה רוני המנכ"ל וזאת דלית, היא הדלית שלנו".

70: כן, זה הכי חופשי! קראתי פוסט של מישהי שמספרת שיש לה קבוצת תמיכה. אלה עשרות נשים כרותות שדיים, רבות מהן גם ללא רחם. כי גם אם הן לא רצו לוותר על הרחם וחשבו ללדת, אז הטסטוסטרון פגע במערכת הרבייה ועשה אטרופיה של הרחם. הן מדוכאות, מצטערות, אחוזים גבוהים מהן לסביות. אז על מה ולמה? כי העבירו לכן את המסר, שרק עם גוף כזה מותר להאמין באמונות כאלו?

אין שום אמונה, התנהגות או רגש, שמשנים את המין הביולוגי, ואין שום אמונה, התנהגות או רגש, שצריכים לגרום לכם לפגוע בגוף שלכם! אם אתם מרגישים דחף לפגוע בגוף שלכם – כדאי לפנות לסיוע, ולא לפעול. בטח לא לחשוש שמי שחושב שזה רעיון לא טוב שונא אתכם, חלילה.

אין לי שום שנאה לטרנסג'נדרים, אין לי שום רצון שיאונה להם רע. פשוט, הגנה מאלימות זו זכות אדם, להזדהות בתור דמוגרפיה שלא שייכים אליה זה לא זכות אדם. לי אין זכות להזדהות

כאתיפית, ולגבר אין זכות להזדהות כאישה. זו לא זכות אדם, שאחרים ייאלצו לשתף איתו פעולה, במה שנוגד את המציאות הביולוגית, ובמה שנוגד את מה שהם רואים מול עיניהם. אני אומרת שהנושא שאנחנו רוצים לשמור עליו הוא אפשרויות בחירה. ובטח לתת לאנשים אפשרות להבין את ההשלכות, דבר שלא קיים אצל ילדים. ילדים לא יכולים באמת להבין ולהגיד, "כן אני מבין מה זה ולא רוצה ילדים" // "כן אני מבין מה זה ולא אכפת לי לוותר על בשלות מינית", "כן אני מבין מה זה, אז שיהיה לי אוסטאופורוזיס".

גלי: אתם לא מבינים כלום. אתם באמת לא מבינים כלום. מגיל 4 אני מדברת לעצמי כל הזמן, אני מנסה לפתור, פיתחתי עולם שלם של דמיון כדי לפצות על המציאות הכואבת, שאני "סתם" ילדה. לא ידעתי כלום, החיים הפתיעו אותי. כשההורמונים מתחילים הם מפתיעים אותך. אתה לא יכול לדמיין: רגע אחד אתה משחק בחול, ברגע הבא כל עולמך זה התאהבות. אתם חושבים עכשיו שאתם לא תרצו ילדים, ואתם מוכנים לוותר על זה. אני לא ידעתי שאני רוצה ילדים עד לרגע אחרי שהתינוק שלי נולד. אתם לא יכולים לדעת. אל תעשו שום דבר, אל תסלילו את עצמכם. ברגע שאתם מחליטים לעשות מעבר חברתי, גמרנו, אתם הסללתם את עצמכם. ואני רוצה להגיד עוד משהו – המבוגרים האלה שתפסו אתכם ככה בגרון, הם לא יניחו לכם. עד שתהיו יצורים מסורסים, מעוקרים, מנותחים וחולים כרוניים, שנזקקים להורמונים כל החיים.

זה לא מה שאתם. זה לא מה שאתם בכלל. אל תיתנו להם לעשות את זה, זה רשע. אני מקווה שהמציאות תחזור לשפיות, ואנחנו נוכל להעמיד את האנשים האלה לדין. מקווה שעוד בחיי

אראה אותם עומדים לדין על פשע נגד האנושות. ואלה אומרים
שאני שונאת אתכם...

טו: הייתה נערה בישראל, שלפני גיל 17 כבר כרתו לה את
השדיים, והיא אמרה שהיא מרגישה לפעמים בן ולפעמים בת. היא
רצתה שהגוף שלה כל הזמן ישתנה ולכן כרתו. אם מישהו מרגיש
מבוגר זה לא אומר שהוא צריך לתלוש לעצמו את השערות כדי
להתקרח. אם מישהו פתאום מרגיש ממש ילדותי זה לא אומר שהוא
צריך להסתובב עם חיתול. פשוט יש כל מיני תחושות.

גלי: אם את מרגישה לפעמים בן ולפעמים בת אז למה שלא תישארי
בת במקום להיראות כמו בן? זאת אומרת, יש בחירה בינארית. את
חצי בת חצי בן. עכשיו הגוף שלך הוא של בת. אז תישארי בחצי
של הבת.

אני אתאר את ההתחלפות הזאת: אני הולכת במסדרונות
האוניברסיטה. כרגע ירדתי מהאופנוע ואני חושבת על דמות גברית
שיש לי בראש, שאני רוצה להידמות לה. אני הולכת בצורה הכי
גברית שיש לי, ופתאום עובר שם איזשהו מרצה או חבר – גבר
"שווה". מיד, כל התדר שלי חוזר לכחורה עוד פעם (בחורה נרגשת
מהגבר השווה שראתה). אני יכולה לראות זאת בכל פעם, אני
מסתכלת מבחוץ על ההליכה שלי ומצחקת. אני רואה את עצמי
הולכת כמו איזו מישהי נרגשת בעננים.

טו: אבל זה המגוון האנושי. למה לכלוא את עצמנו?

גלי: זה מה שאני אומרת: תשחררו!

טו: כן, זה המגוון האנושי. לא צריך להחליט, אפשר לשנות לפי הנסיבות, רק פשוט לא צריך לעדכן זרים בכל רגע ורגע, ולדרוש מהם לשתף פעולה עם כל ניואנס שעובר לכם בראש.

גלי: אני אומרת שהמרד שאנחנו עושים בסטריאוטיפים חברתיים הוא מרד ראוי.

טו: להיפך, זו האמא של הסטריאוטיפ החברתי. זה מיטת הסדום של הסטריאוטיפ החברתי.

גלי: בדיוק. אתה חותך לעצמך איברים רק כדי להתאים לסטריאוטיפ חברתי? אנחנו נשנה, אני מבטיחה לכם שאנחנו נשנה את כל הסטריאוטיפים החברתיים, עוד 20 שנה הם לא יהיו כאלה. אז בשביל מה חתכת? אז אתם תהיו הילדים שמקובעים לתוך סטריאוטיפ מגדרי. זה שגוי ומטורף מכל בחינה, ולכן אין שום סיבה לעשות את זה.

עוד משהו: ילדים או צעירים, שמרגישים שהם לא מתאימים לסטריאוטיפים, מצוין! ככה אתם צריכים להיות. זה בן אדם. מי שכן מתאים לסטריאוטיפים הם אנשים נוקשים. כמו הדגים האלה שמתים כשהם שוחים עם הזרם. אם אתם לא מרגישים מתאימים לסטריאוטיפים זה מצוין. אתם יותר חופשיים, אתם משוחררים, אל תיתנו לאחרים להתעסק לכם בנפש ובגוף.

טו: ראיתי את החוזר להורים, וזה משהו שממש זעזע אותי. מבקשים מהורים לא לדבר עם ילדים! זה פשוט נראה לי חוסר הבנה מוחלט של תפקיד בית הספר לעומת תפקיד ההורים.

גלי: זה מטורף לגמרי. דרך אגב אני מוכנה לעשות עסק. אין דבר כזה דיספוריה מגדרית. ברגע שאפשר יהיה ללחוץ על כפתור ולשנות באמת את המין, אני אלחץ על הכפתור. אוקיי? אני אשמח להתנסות להיות גבר, ואני חושבת שאני אוהב את עצמי יותר, וקשה להתחרות עם האהבה העצמית שלי עכשיו. אבל כל עוד אי־אפשר לשנות, אז אין דבר כזה דיספוריה מגדרית, כמו שאין דבר כזה ילדים שנולדו בלי כנפיים. דיספוריה מגדרית זה מסגור של השפה.

נכון שפעם הכרנו בתופעות כאלה של 1:10,000 או 1:30,000, היה אפשר להגדיר את זה כל עוד השיח במוסדות החינוך, בטלוויזיה, בטיק טוק, ברשתות החברתיות, בכל מקום, לא דיבר על זה. כיום אתם סובלים מתסמונת הבניה חברתית שהיא לא לטובתכם.

טו: מי שאוהב אתכם רוצה שיהיה לכם טוב לא רק בטווח המייד, אלא גם בטווח הבינוני וגם בטווח הארוך, ושתהיה לכם אריכות ימים ואיכות חיים טובה. אם מישהו מכוון אתכם למסלול שבו אולי תהיה לכם אופוריה ראשונית, אבל יהיו המון מחירים, שאתם אפילו לא יכולים לקלוט כרגע, תברחו ממנו. פשוט לברוח מאנשים שמנסים לכוון אתכם ל"נזיד העדשים" המייד.

גלי: אולי תשאירי את המייל שלך כדי שיוכלו ליצור עימך קשר?

טו: פשוט זה לא תחום הפרקטיקה שלי. כל מה שאני מדברת עליו זה משנתיים וחצי של קריאת עשרות מחקרים, מקריאת עדויות של דיטרנזישנרים, ממעקב אחרי מאות רבות של הורים שהילדים שלהם החלימו, ומתוך אינספור דיונים.

גלי: כל פעם שאת מדברת על החלמה מדיספוריה, אני לא מכירה בזה. כי כשאת אומרת דיספוריה, את אומרת שאני חולה או שאני פגומה. אני לא פגומה, להיפך.

טל: דיספוריה זה לא רק הפער. דיספוריה זה סבל בגלל הפער. את לא סובלת בגלל הפער, אז אני לא הייתי קוראת למצב שלך בהכרח דיספוריה. ברור שבמצב של ימינו היו עושים לך פתולוגיה לסיטואציה, והיית ממש בסיכון מוגבר להורמונים, ניתוחים וכדומה. אבל את לא באמת סובלת. ויש מי שסובל מדיספוריה, וזה לא אומר שהוא צריך לעשות ניתוחים, זה לא אומר שהסבל שלו לא יכול לחלוף באמצעים אחרים גם אם הוא עדיין מרגיש פער. החלמה מדיספוריה זה לא אומר שאנשים יתיישרו למיטת סדום לפי המין שלהם, ההיפך. החלמה מדיספוריה זה שאין יותר מצוקה סביב זה. גם אם האדם מגוון מגדרית ב־7,000 דרכים ומשתנה כל שעה. פשוט אין מצוקה. דיספוריה זו מצוקה. אין את המצוקה הרגשית סביב זה. כלומר החלמה מדיספוריה מגדרית זה כשהיא מכירה בגוף שלה, ולא רוצה לחתוך, להשתיל ודברים אחרים בגוף שלה, והחלק של הסבל נעלם גם אם אין הלימה חברתית. הרי כל אישה פמיניסטית מרגישה שאין הלימה בין הציפיות החברתיות מנשים לבין מה שהיא רוצה לעשות. זה מקומם אותה פעמים רבות, וכך הרבה נשים הגיעו לפמיניזם, כפי שפמיניזם היה בזמנו.

החלמה מדיספוריה זה לא להיות קונפורמי. החלמה מדיספוריה זה שאין לי יותר מצוקה נפשית סביב זה שאני לא קונפורמי. סקוט אמרה שלהשערתה (אחרי שיחות שלה עם מאות אנשים), הסיבות לכך שכ־7-10 שנים אחרי המעבר המגדרי יש מקרים אובדניים הן: גורם אחד זה הנזקים הרפואיים שמצטברים, וגורם

שני הוא שאחרי שהאופוריה חולפת, אדם קולט שכל הבעיות שחשב שהן רק בגלל המגדר שלו – נשארו. היא תמיד הרגישה לא שייכת ואאוטסיידרית, וזה נשאר גם אחרי.

גלי: אבל עכשיו היא באמת אאוטסיידרית. תראי, מה שקרה לי בסופו של דבר, פחדתי פחד מוות להתחתן, ופחדתי להיכנס להיריון, כי לא יכולתי לסמוך על עצמי, כי אני לא מתאימה למשבצת הזו. בסופו של דבר מה שקורה זה שאת חיה עם בן-זוג, ומשהו לוחץ אותך לתוך התבנית הזאת, ובאים ילדים, והתפקיד האימהי והחיים לוחצים אותך לתוך התבנית הזאת. עכשיו זה נשמע נורא: מה זה לוחצים אותך לתוך התבנית למול להיות חופשי? אלא שזה לא תבנית מול להיות חופשי, זה מול להיות אדם תלוש לגמרי מהמציאות. אם אתה הולך עם ההחלטה שעשית בגיל שנתיים או בגיל 7 או אפילו בגיל 18 ואין את המסגרת הזוגית שלוחצת, אז בסופו של דבר אם מאבדים את ההנאה המינית, זו סיבה טובה לדעתי לא לרצות לחיות. שלא לדבר על כך, שאין לך משפחה תומכת ברוב המקרים. קרוב לוודאי, שלא יהיו לך צאצאים וכל הזמן אתה תהיה פריק. זה לא התפקיד של החברה לשנות את עצמה מחברה של משפחה וזוגיות, לחברה שתתאים עצמה אליך. זה נרקיסיוז מטורף. אי-אפשר לדרוש את זה.

טו: בואו לא נחשוב שיש משהו פגום בנו רק בגלל שאנחנו מרגישים, חושבים או מתנהגים בצורה מסוימת. זה לא הופך אותנו לגוף לא נכון ולא הופך אותנו למשובשים באיזה אופן. אני רוצה לחזור לסיסמה שהייתה לפני קצת יותר מעשור, בזמן שהתנדבתי בקהילה של טרנסג'נדרים של I am who I am. מי שאני זה סבבה.

אני לא צריכה להיות אישה לתפארת, ואני לא צריך להיות גבר לתפארת, אני צריכה להיות טל לתפארת.

את אמורה להיות הכי דלית במקרה שלך, טל במקרה שלי. אם מישהו מנסה לומר לכם שאתם משובשים, יש לכם התנהגות שלדעתם חורגת ממה שמותר לכם עם צורת הגוף שלכם, ולכן אתם צריכים לכרות ולצמצם את תוחלת החיים, ההמלצה שלי זה להתרחק מהאדם הזה, ולדווח למבוגר אחראי.

עוד נקודה אחת לסיום, ואולי נוכל להרחיב עליה בפעם הבאה: אפשר לראות שנושא של הומוסקסואליות, נטייה מינית וזהות מגדר זה ממש לא אותו דבר. אני תומכת בזה שאדם ירגיש מחובר לגוף שלו ויאהב את עצמו. זו נראית לי מטרה טובה. אם מישהו מרגיש שיש לו גוף לא נכון, ולכן הוא צריך לכרות ולעשות כל מיני דברים שיקצרו את חייו, זה נראה לי מצב לא טוב ולא ראוי. בגלל שמאחדים נטייה מינית וזהות מגדר יחד, עושים דבר והיפוכו. עשרות אחוזים (מה שנמצא מחקרית) מהבנים ה"נשיים" האלה הם הומוסקסואלים. לעזור להומוסקסואל לקבל את עצמו כמו שהוא, וזה שהוא נשי לא אומר שהוא צריך לסרס את עצמו, לכרות לעצמו את הפין או כל מיני דברים כאלה, It's a good thing. זה שקוראים לזה במסגרת אידיאולוגיית המגדר "טיפולי המרה" זה פשוט מזעזע, ונובע מהמניפולציה השפתית, של לכרוך יחד נטייה מינית וזהות מגדר. למרות שאלה מצבים שונים לחלוטין. אחד הסיבות שאני מתנגדת לאידיאולוגיית המגדר היא שמעבר לפגיעה בזכויות נשים וילדים, זו פגיעה בהומואים ולסביות. במיוחד בצעירים מביניהם, שהם האוכלוסיות שהכי בסיכון להיפגע מהמסרים האלה: שיש להם גוף לא נכון ועליהם לעבור סירוס כימי, במקום שהם יהיו כמו שהם וסבבה להיות כמו שהם.

גלי: אז תודה רבה לך, ד"ר קרויטורו, ואני פונה למי שרוצה לדבר איתי, להתייעץ איתי על בסיס זמן פנוי. אני לא מטפלת או משהו כזה, אני מסתכלת אחורה, אני לא רואה בזה פגם. אני רואה את זה כיתרון. אני איכשהו נפלטתי החוצה מחוץ לסטריאוטיפ של הנשים, הסטריאוטיפ הנשי בגיל 4 בערך.

טל: כן, הסטריאוטיפ המאוד חולה. אבל אותי זה הפך לפמיניסטית.

גלי: שנים הכרזתי על עצמי שאני לא פמיניסטית כי אני לא מזדהה עם בעיות של נשים, ולא ראיתי איזשהו קשר אליי.

טל: אם יש אנשים שיש להם עוד נושאים שהיו רוצים שנתייחס אליהם, יוכלו לשלוח לך גם עבור השיחות הבאות, להציע נושאים, שבין אם דיברנו עליהם והם ירצו הרחבה, או נושאים שטרם הגענו אליהם והם היו רוצים שנתייחס, אז פשוט שימי את הפרטים שלך מתחת.

גלי: אני אשים את הפרטים שלי, כדי שלא יטרידו אותך, ואתם מוזמנים.

אז תודה רבה לך, היה נפלא לדבר סוף סוף עם בן אדם שפוי.

טל: יש אמרה כזאת, שהאנשים השפויים היחידים הם אלה שאנחנו לא מכירים טוב כל כך לעומק.

גלי: זה שכל אחד הוא ימני בתחומים שהוא מבין בהם.

טל: חה חה. זה תחום שאני פחות מבינה בו.

אני אגיד לך, אני לא שיניתי את דעתי. אבל מרוב שהחברה
זזה לכל מיני כיוונים, המקום שלי זו על הציר, לא כי אני שיניתי
את דעותי על זכויות נשים, זכויות אדם והמחויבות שלי לזכויות
הומואים ולסביות, אלא פשוט החברה כל פעם משנה הגדרות,
ומשנה דברים!

גלי: ללכת לילדים בני 7, להציע להם את הרעיון שקיימת תופעה,
כאילו הם נולדו בגוף הלא-נכון.

טו: לא לא, את יודעת, זה כמו דת חילונית עם מסרים מאוד
רעילים. אני רוצה להגיד לך שאני לא דיברתי על הנושא הזה
בעברית עד שלמדתי שנה. שנה שלמה לקחתי כדי לקרוא את
המחקרים, לקרוא את כל הדברים האלה, לפני שהעזתי להתבטא
על הנושא בעברית. גם כי זה היה כל כך שונה ממה שהכרתי
בזמנו כשהתנדבתי עם הקהילה הטרנסג'נדרית – התפיסות,
ההמשגה. הרגשתי שזה משהו כל כך חשוב, שצריך באמת להבין
מה קורה לפני שמתבטאים.

גלי: ואז ה"נאורים" לכאורה חושבים שאת כאילו שמרנית, חשוכה,
את לא מבינה שיש תופעות כאלה. זה שיש אנשים שמרנים, שהרבה
מאוד דברים חדשים זרים להם, לא אומר שכל רעיון חדש הוא
רעיון יותר טוב מהקודם. לא כל רעיון חדש הוא טוב. הנאציזם היה
רעיון חדש פעם, האאוגניקה הייתה רעיון חדש פעם. לא כל רעיון
חדש הוא טוב.

טו: כן. החידוש אינו קריטריון מבחין בין טוב ורע.

גלי: יצא ממני הגבר, ראית? טוב, חייבים לסיים אז היה מרתק מאוד. תודה רבה.

טל: תודה רבה.

גלי בת חורין מראיינת את ד"ר טל קרויטורו על נזקי אידיאולוגיית המגדר לסביבה ובפרט לנשים

גלי: אנחנו אומרים שוב שלום לד"ר טל קרויטורו, שהיא בעלת שלושה תארים בחינוך ובעבודה סוציאלית, ואנחנו עושים מסע לתוך מה שנקרא "האידיאולוגיה המגדרית", תופעת הטרנסג'נדריות והלהט"ביות. בפעם הקודמת נפתחה לראשונה לציבור האינפורמציה המפורטת בנוגע למה שעובר על אנשים שמוסללים לפרוצדורות לשינוי מין. לכאורה, מכיוון שזה לא משנה את המין, זה היה צריך להיות ברור. הפעם נשוחח על השפעת האידיאולוגיה הזו על כלל החברה. השינויים החברתיים, מה שזה עושה לנשים, ואיך זה פוגע במרחב הבטיחותי ובפרטיות של נשים. כמו כן נדבר על איך זה חותר תחת זכויות כל שאר בני האדם כולל הומואים ולסביות.

טל: כעובדת סוציאלית, יחידת הניתוח שלי היא אדם בתוך סביבה. כלומר, יש אדם, יש סביבה ויש הממשק ביניהם. בשיחה הקודמת עסקנו בפרט, ובאופן ספציפי בילדים ובני-נוער, שסובלים מדיספוריה מגדרית. היום נעסוק בכמה הגדרות בסיסיות, כי אנשים לא יודעים מה המצב כיום, ומה השינוי שחל. נעסוק גם באידיאולוגיה ובהשפעתה.

גלי: זה מצחיק שאת אומרת השפעה של האידיאולוגיה הזאת, כי דוגליה מכחישים שמדובר באידיאולוגיה. במחקר שלי אני באה יותר מכיוון הפילוסופיה, וככל שאנחנו עוסקים יותר בצד הנרקיסיסטי, הפילוסופיה והסוציולוגיה מתאחדות.

טל: נשמע מעניין. יש כמה דברים שאני חייבת להוציא מהמערכת ולהסתמך עליהם. קודם כול הרבה אנשים לא יודעים, שכיום מדברים על מושג שנקרא "self id" – הזדהות עצמית. כלומר: אדם מכריז על עצמו כטרנסג'נדר. הוא לא צריך לעשות ניתוחים, לא טיפולים רפואיים או להשתמש בהורמונים כלשהם. ללא ועדה כלשהי או סינון כלשהו.

במדינות בהן קיבלו את המדיניות של "self id" כל מה שנדרש כיום זה שאדם יגיד במילותיו "אני אישה", למרות שהוא גבר, או "אני גבר", למרות שהיא אישה.

גם בישראל מאז תחילת 2020 כדי לשנות מין בתעודת זהות אין צורך בניתוח, או בהורמונים, ולא בטיפול רפואי כלשהו. גם אדם שלא ביצע אף אחת מהפרוצדורות האלה (לא שזה משנה מין, כן? אנחנו יונקים, יונקים לא יכולים לשנות מין), לא נדרש ניתוח, לא טיפול הורמונלי ולא טיפול רפואי כדי לשנות את המין.

גם במדינת ישראל זה פשוט איכשהו עבר מתחת לרדאר בתחילת הקורונה. אני לא יודעת עד כמה אנשים מודעים לזה, או לשימוש שנעשה בזה, אבל ל-"self id" יש באמת השלכות קשות מאוד. כמובן, ככל שהמחיר כבד יותר, פחות אנשים יהיו מוכנים לשלם אותו למטרת ניצול הסיטואציה. כלומר: אם יש מישהו שרוצה גישה לנשים ולנערות במצבי עירום ופגיעות, אז לעשות

ניתוח באיברי המין זה קצת מוגזם. אבל אם כל מה שנדרש ממנו זה לומר "אני אישה", אז למה שלא יותר אנשים יעשו את זה? לפני כמה חודשים היה עיתון בבריטניה שרצה לעשות ניסוי. הוא שלח את אחד הכתבים שלו, ברנש גבוה ומזוקן, לחנויות בגדים. כל פעם שהוא רצה להיכנס לחדר הלבשה של נשים הן אמרו לו: "אדוני", והוא אמר: "סליחה אני אישה", ואפשרו לו להיכנס כמו שהוא לכל המקומות. זה בעצם מה שנדרש ב-"self id": שהבחור, גם אם הוא מזוקן, גם אם הוא לא עשה שום טיפול, גם אם עכשיו בא לו החשק, גם אם זו סתם משימה שנתנו לו, out of nowhere, ברגע שהוא אומר "אני אישה", כולם צריכים להתיישר לפי האמירה, אחרת זו בעיה.

גלי: עדיין, על פניו זה כבר נראה לי עדיף על ההיסטוריה המטורפת שבה שולחים ילדים וילדות לכרות, לעקור ולסרס.

טו: אמרתי גם בפעם הקודמת, מדוע אני אישית לא משתמשת, וממליצה גם לאחרים לא להשתמש, במושג להט"ב. זה בעצם forced teaming של קבוצות שונות לחלוטין. זה שגברים נכנסים לספורט או למלתחות לא עוזר לאף לסבית, לא משרת אף הומו. סתם שמים אותם יחד על לא עוול בכפם של הראשונים, שמשמשים סוג של מקפצה להסתמך עליה. גם בתוך קבוצת הטרנסג'נדרים יש שלוש קבוצות מובחנות: שתי קבוצות בקרב הצעירים שסובלים מדיספוריה, שאלה הנערות והנערים ששולחים למדיקליזציה, קטינים תחת האיום של "חייבים דחוף בהול אחרת מתאבדים", ויש את הקבוצה השלישית של הגברים המבוגרים (זה מאוד נדיר אצל נשים בוגרות), מה שנקרא "אוטוגניפילים". מעל 90% מהם בכלל לא עושים ניתוח, וקראתי שגם רובם המוחלט בכלל לא עושים

שום פרוצדורה רפואית. הם רק לובשים בגדי נשים, או רק טוענים שהם נשים גם בלי ללבוש בגדי נשים. זה כל מה שנדרש. אלו פשוט אוכלוסיות שונות.

את הצעירים מריצים למדיקליזציה, לעומת הגברים הבוגרים, שאם אחד מהם טוען שהוא אישה, גם אם יש לו זקן וכו' – יש להעביר לכלא נשים. בלי שום תהליך! אלו אוכלוסיות שונות, שמקבלות יחס שונה.

גל: אני לא מבינה, הרי יש כאן סתירה עצמית. אם גבר מזוקן גדול ומסוקס הוא אישה...

ל: את רוצה לשים סטנדרטים על יופי של נשים? לאישה אסור שיהיה שיער בפנים (זקן)? הם פשוט הופכים את המושגים ואת כל השפה, ומוציאים אותם מהקשרם.

גל: אז למה מסלילים ילדות לכרות שדיים? למה מסלילים בנים לכרות איברים ולעשות ניתוחים פלסטיים, אם הם יכולים להיות אישה גם אם הם גדולים, מזוקנים ושעירים?

ל: זה מה שאמרת: אלו קבוצות שונות, שמקבלות יחס שונה. הצעירים עם הדיספוריה מוסללים למדיקליזציה בטירוף. זו גם לא אותה אוכלוסייה מבחינת הצרכים. הזכרנו כבר, שנמצא מחקרית, שרבים מהסובלים מדיספוריה מגדרית עוברים שלב שכיח מאוד אצל אנשים, שיש להם משיכה לבני מינם. מה שקורה עם "self id" ובעצם כל אידיאולוגיית המגדר, שהיא באה למחוק את המושג "מין", שזה מושג אובייקטיבי שכולנו רואים בעינינו. כמו שאמרת

גם בפעם הקודמת, כל הנושא של איברי המין הרי זה פיקציה. יש מחקרים שמוכיחים שגם תינוקות יכולים לזהות מין לפי הפנים. המין הוא נתון אוכייקטיבי, ורוצים למחוק אותו לטובת נתון סובייקטיבי: מגדר. גם המילה "מגדר" משנה משמעות חדשות לבקרים. אני מכירה לפחות שלושה גלים: פעם מגדר היה פשוט המילה המכובסת למין. מין זה גם משגל, בואו נשתמש במילה מגדר, ונגדיר שוויון בין גברים לנשים כשוויון מגדרי. כלומר מגדר זו המילה הנרדפת למין.

נשאל מה המגדר שלך במקום לשאול מין, עם בדיחות של שלוש פעמים בשבוע וכדומה.

מאוחר יותר הפכה המילה "מגדר" למושג סוציולוגי. מהם התפקידים החברתיים והציפיות החברתיות. אבל לא ציפיות ותפקידים מסתובבים באוויר, אלא שהחברה מקצה לפי מין. כלומר: היה ניתוח סוציולוגי מה זה אומר להיות אישה בחברה. הציפיות ממך שתלדי ילדים, שתעשי את עבודות הבית, וזה מה שרצו לחשוף, ולברר מאיפה זה מגיע וכדומה.

כיום יש כבר משמעות שלישית ל"מגדר", כפי שאידיאולוגיית המגדר משתמשת בו. זה "מה בא לי", או "איך נראה לי" או "האם אני מרגיש גבר או אישה" או איזה מ-154 מהמגדרים הקיימים שמספרם רק גדל...

אם זה דבר סובייקטיבי, ויש קרוב לשמונה מיליארד בני אדם, אז אפשר להקפיץ את מספר המגדרים ובאופן ניכר, כי באמת יש רק שני מינים בקרב יונקים. אך תחושות סובייקטיביות יכולות להיות בשפע, כולל אצל אותו אדם בתקופות שונות בחייו וכדומה. לבטל את הדברים האוכייקטיביים לטובת תחושה סובייקטיבית – יוצר בעיות קשות לסביבה. נשאלתי בתגובות לריאיון הקודם: מה כל כך אכפת לך? מעבר לזה שאני חושבת שכל מבוגר צריך להתנגד

לסירוס כימי וסירוס פיזי של ילדים, אני לא חושבת שזו דרישה גדולה. אבל יש לזה השלכות רבות על החברה, גם עבור מי שאין לו ילדים.

גלי: רוב הילדים שהם כאלה עברו שידול, לכן הורים צריכים לדעת, שגם ילד רגיל עלול לעבור שידול כזה.

טל: בגיל ההתבגרות וגם באוניברסיטאות בחו"ל שומעים על זה הרבה מאוד. הסיכון הוא בעיקר עד גיל 25, שאז המוח בשל, ואז הסיכון מתמתן באופן דרסטי. ואני רוצה עוד פעם לדבר על סיכון, כי בתפיסת העולם שלי להיות מחובר לגוף שלך עדיף על פני לחשוב שיש לך גוף לא נכון, ולכן אתה צריך לסרס אותו כימית ופיזית, ולפגוע בבריאותך באופן קשה ולפעמים אנוש. כלומר, זה לא שמרני לחשוב שעדיפה אופציה אחת על פני האחרת. זה כמו שעדיף להיות עשיר על פני עני, עדיף להיות עם איברים לא כרותים מאשר בלי איברים שנכרתו...

גלי: היה לי ויכוח בעקבות הסרטון הראשון, שצפו בו כבר 8,000 אנשים, ויש תגובות רבות של אנשים, שבאמת לא ידעו. אחת התגובות מצד הטרונסג'נדרים היא שהם בזו לנו על כך שאנחנו מהותניות.

טל: זה משהו מאוד סלקטיבי: אם גבר אשכנזי בן 50 בגובה 1.90 שוקל 100 קילו, שכל אלו הן תכונות מהותניות – טוען שהוא אישה אתיופית בת 20 ענוגה, 1.60 שוקלת 50, הרי לא יצפו מאיתנו לקבל את זה. לא יצפו שנקבל שהוא אתיופי, או שהוא 1.60, או שהוא שוקל 50 קילו, למרות שאנחנו רואים את ה־100 קילו כמו

עינינו, אבל כן יצפו שנקבל אותו כאישה. מה ההבדל בדיוק בין כל הקטגוריות?

גלי: זה יותר פשוט. מהותני זה שיש משהו שמשמר את התכונות הבסיסיות שלו, שהן תכונות מלידה או מהטבע או מאלוהים. מה שהם אומרים זה: כמה את פרימיטיבית ושמרנית לחשוב שאדם אינו חופשי להחליט על המהות שלו. זאת אומרת, המהותנות היא דכאנית מטבעה, כי אתה מאמין שאם נולדת עבד אתה צריך להישאר עבד, אם נולדת עני אתה צריך להישאר עני. אתה לא יכול לעולם לטעון שאתה גבר כלוא בגוף של אישה, או את אישה כלואה בגוף של גבר, כי נחוץ המושג המהותי "גבר" והמושג המהותי "אישה" כדי לטעון שאתה ההיפך!

70: פילוסופית זה לא מסתדר, הגיונית זה לא מסתדר, ביולוגית זה לא מסתדר.

אידיאולוגיית המגדר זה למחוק את המין, כלומר כל הפרמטרים האובייקטיביים, לעומת תחושות סובייקטיביות, שיכולות להיות גם מלפני חמש דקות, ויכולות גם להשתנות בעוד שעה. יש מושג נוסף, שגם הוא משמש כמניפולציה לשונית, "TERF". אלו ראשי תיבות של: trans-exclusionary radical feminist כלומר: פמיניסטית רדיקלית, שלא אינקלוסיבית כלפי טרנסים. זו פיקציה מסיבות רבות.

הרי הסיבה שגבר מסוים לא מוזמן למלתחות או לא מוזמן לטפל בנבדקת, באישה שעברה תקיפה מינית ומבקשת בודקת, זה לא בגלל שהוא טרנס. זה לא שגבר אחר שאינו טרנס יתקבל לעניין זה, אלא כי רוצים ספציפית אישה. גבר בהגדרתו המילונית "זכר בבני אדם" פשוט לא עונה על הקריטריון. בצד השני נשים עם

טענות מגדר זה רלוונטי, כלומר כשעוסקים בזכויות נשים. נשים, גם אם הן רוצות לא להיקרא נשים, הן עדיין נשים. לפני שנים הייתה פרודיה בשם: "מושיק אתה לא קיפור". כלומר: הרי אישה לא מפסיקה להיות אישה בגלל שהיא לא רוצה להיקרא אישה. היא עדיין עונה להגדרה המילונית "נקבה בבני אדם". אישה, שקוראת לעצמה גבר, זה כמו שהייתה קוראת לעצמה תינוקת. אם היא הייתה קוראת לעצמה קשישה באה בימים, זו לא תופעת ההריונות אצל קשישות באות בימים, או גברים או תינוקות. כלומר, מה שמשנה זה המהות בפועל ולא המילים בהן משתמשים. ה-"TERF" משמש בעיקר כינוי גנאי מהסוג שבגללו מכוונת אלימות כלפי מי שמזהים אותן ככאלו. יש kill the terf ודברים כאלה. זה ביטוי שמשמש לכיטול, שכרע דמך מותר, כי עשית את העבירה הבלתי-נסלחת של להיות מחוברת למציאות ביולוגית.

בפועל אין פה שום הדרה של טרנסים. גברים מכל מגדר לא מוזמנים למקומות האלה כמו חדרי הלבשה או מקומות שנשים נמצאות במצבי עירום ופגיעות. נשים בכל מגדר כן מוזמנות. כלומר החלוקה היא לפי מין ולא לפי מגדר. זה לא שמדירים מישהו בשל מגדרו, פשוט נצמדים למציאות האובייקטיבית של מינו.

אני רוצה לדבר על איך לפנות לאדם לפי מין או לפי מגדר, ולעשות חלוקה בין ילדים ובני-נוער לבין מבוגרים. בפעם הקודמת דיברנו על כך שמעבר חברתי פוגע ביכולת של הילד או הנער להחלים מדיספוריה מגדרית, כי זה בעצם כמו אפירמציות, כמו מסרים חוזרים ונשנים, לא לכיוון של ההחלמה.

יש גם סרטון מצוין של סקוט ניוג'נט, לסבית שעשתה שינוי מגדרי לטרנס, שבו היא מסבירה מדוע היא מתנגדת לשימוש בכינויי גוף הרצויים לילדים ונוער. זה תפקיד ההורים. היא קוראת

לזה: "לראות מעבר לפינה" ולזהות, שזה כמו NLP, שחוזרים על מסרים שוב ושוב בכיוון הלא-נכון. אנחנו לא רוצים לפגוע בהחלמה מדיספוריה מגדרית אצל ילד ובני-נוער, אלא לתת להם סיכוי להחלים ולהתחבר לגופם, מה שבאידיאולוגיית המגדר נקרא "המרה".

שם הכול הפוך: להתחבר לגופך, לאהוב אותו ולקבל את עצמך זה המרה! לחשוב שמהו לא בסדר איתך, שיש לך גוף לא נכון וצריך לכרות איברים, להשתיל איברים ולקחת הורמונים – זו אותנטיות וקבלה עצמית.

גלי: ד"ר טל, יש לנו זמן, בואי נלך קצת יותר לאט לאורך המסלול הזה, כי מה שאת אומרת בעצם זה שאותה לסביבה, סקוט ניוג'נט, שעשתה ניתוח לשינוי מין ועשתה חשבון נפש על מה...

טל: זה לא נקרא ניתוח לשינוי מין כי לא ניתן לשנות מין, היא עשתה ניתוחים קוסמטיים.

גלי: אז מה שהיא אומרת, שכשילד בא להורים ואומר שהוא חושב שהוא ילדה, ההורים לא אמורים לאשרר לו את ההנחה הזאת. האידיאולוגיה כיום אומרת, שאסור בכלל לכפור בזה וסקוט אומרת להיפך, ההורים לא צריכים לאשר את זה כי האישור הזה הוא כמו שיטה לשינוי התודעה, NLP.

טל: חזרה על מסרים לכיוון הלא-נכון.

גלי: אני אגיד את זה במילים שלי: מה שאידיאולוגיית המגדר טוענת, זה שמגדר הוא הבניה חברתית. זאת אומרת, אומרים לכן

שהוא בן, אומרים לו שהוא אוהב משאיות, שהוא צריך להיות חייל, ולבת אומרים את הדברים שאומרים לבת...
 עכשיו מה שהם עושים כאן זה הבניה חברתית, כי בסופו של דבר סירוס, עיקור, כריתת איברים וניתוחים לכל החיים, ולקחת הורמונים לכל החיים זו לא יכולה להיות בחירה מיטבית.

70: את החיים זה מקצר, לבריאות זה לא תורם, והעדויות על התרומה לבריאות הנפש לא אחידות בלשון המעטה. זה מסלול שאנחנו לא רוצים לעלות עליו עם ילדים. בוגרים, שרוצים ניתוח קוסמטי כדי לשנות את ההופעה שלהם, אפשר לדבר על מה צריך להסביר להם, בשביל שתהיה להם הסכמה מודעת. צריך לגדר את ההשלכות השליליות על החברה, שאפרט להלן. לילדים אנחנו רוצים לתת הזדמנות להחלים, ולא לשתף פעולה עם זה, ולקחת חלק בתהליך פסיכולוגי בכיוון הלא־נכון, כיוון ששמר את הדיספוריה.

גלי: קרוב לוודאי, שלא בהכרח הייתה בעיה קודם, כי ילדים הם גמישים מבחינת הזהות שלהם. הם משחקים ומחפשים את מקומם בעולם, וחלק מזה הוא משחקי זהות. חיקוי – ילדים מחקים. אתה בודק על עצמך, אתה מסתכל על מישהו שמצא חן בעיניך, ובודק על עצמך אם אתה יכול לאמץ את ההתנהגות הזאת. זה חלק מגיבוש הזהות ומאהבה עצמית.

גם בנים וגם בנות מתאמנים על מה מתאים להם לאמץ. זה מתחיל עם אמא ואבא: מחקים את אמא ומחקים את אבא.

71: הסטריאוטיפים שרירותיים מאוד, ובגלל זה יש חריגות מהם.

גלי: הממסד הנפשע אוסר על המבוגרים מסביב להגיד לילד: "לא נכון, מותק, אתה בן". זה נקרא טיפול המרה, ובמקומות מסוימים, אם הורה יתעקש על בן שהוא בן – ייקחו ממנו את הילד, ולפעמים הוא ייכנס גם לבית סוהר.

טל: כן, יש מדינות שבהן זה מתרחש.

גלי: הפעולה הזאת מאלצת את כל סביבת הילד להבנות את הילד חברתית למגדר שמנוגד למין בו נולד. לא לאשר את המגדר האלטרנטיבי שלו הפך להיות כמעט עבירה על החוק. החוק עצמו לא רק שהוא לא חוקי, הוא נועד להבנות את הילדים, ולגרום לזה שאי-אפשר יהיה להציל אותם מזרועות האידיאולוגיה.

טל: זה פשוט פוגע ביכולת ההחלמה. אז לגבי ילדים ובני-נוער ההמלצה שלי היא חד-משמעית: לפנות אליהם לפי המין ולא לפי המגדר.

ביחס למבוגרים, אני ממליצה גם כן ככל שניתן לפנות לפי המין ולא לפי המגדר.

לפני כמה שנים, כשהתנדבתי עם הקהילה הטרנסג'נדרית, אף אחד לא העמיד פנים שהוא באמת משנה מין. כלומר, אין לי בעיה לקרוא למישהו "אחי" כסוג דיבור, אם לשנינו ברור שהוא לא "אחי". אבל, אם בגלל שקראתי לו "אחי" הוא חושב שהוא באמת "אחי", ובא בדרישות להורים שלי, כאילו הוא בנם – אני ארצה מאוד להבהיר שהוא לא אחי.

באותו אופן, לפנות בלשון נקבה לגבר, שאינו מתיימר להיות אישה לכל דבר, זה לא נורא. אבל אם הגבר הזה טוען שהוא אישה לכל דבר, למה שאני אשתף עם זה פעולה? הוא לא אישה! השפה

שלי תקדם משהו שאני לא מאמינה בו, מנוגד לחיבור שלי עם המציאות הביולוגית, ובסופו של דבר זה פוגע בנשים. זה משהו שאני לא רוצה לקדם!

גלי: את נותנת מענה לשאלה חוזרת: "מה אכפת לך?", הוא רוצה שיקראו לו "את". מה אכפת לך? למה את אובססיבית כל כך ומתעקשת להחיל את השמרנות שלך?

טו: אני לא רוצה לעודד גברים לחשוב שהם אישה, כי טרנסג'נדריות זו תת־קבוצה של גברים. רק גברים יכולים להיות טרנסיות. אני בעד שייתנו להם כל זכות אדם וכל הגנה מפני אלימות. אך אין זכות של אדם להזדהות כדמוגרפיה שאינו משתייך אליה.

גלי: התגובות שקיבלתי: "זו דעתך השמרנית, החשוכה, הנעדרת נאורות, אבל למה את כופה? באיזו זכות את כופה את דעתך החשוכה על אחרים?"

טו: אני לא כופה. אני אומרת את דעתי. הבעיה מתחילה כשאדם בא בדרישות לסביבתו, ומתנהג בבריונות כלפיה, כדי שתשתף פעולה עם מה שהחברה לא מאמינה בו וברור לה שהמציאות היא לא מה שהוא מבקש.

גלי: החברה החשוכה הזאת! אנחנו נסיים, נחסל את כל השמרנים ששייכים לצד הלא־נכון של ההיסטוריה, החברה הזאת תשתנה, ואז היא כן תקבל זאת, ואת לא תוכלי לכפות את ערכיך השמרניים והחשוכים על הכלל.

טו: זו הגדרה מאוד מעניינת לדמוקרטיה... כמו שאשכנזי לא יכול לטעון שהוא מרגיש אתיופי, וחובה עלינו להתייחס אליו בהתאם ולתת לו מלגות ייעודיות לקהילה האתיופית – אז גבר, במדינה מתוקנת, לא יכול לכפות עלינו להתעלם ממה שרואות עינינו, וממה שידוע לנו. זה גם ממש מסוכן, ואני רוצה להסביר מדוע. ישנן ארבע סיבות למה גברים עשויים לטעון טענות מגדר, כלומר למה גברים מעוניינים לטעון שהם נשים. הסיבה הראשונה היא, בשביל כל מיני הטבות. יש מקרים מדרום אמריקה, שמפלגות היו צריכות לעשות שריון נשים, אז חלק מהגברים במפלגה טענו שהם נשים, כדי שזה יסתדר מספרית וזה נתפס. היו כמה כתבות כאלה כשזה התפוצץ.

יש גברים שפתאום ממקום של 400 פלוס פלוס בספורט גברים, נעשים מקום ראשון ושוברשיאים בספורט נשים, כמו השחיין ליה. יש גברים רבים בבתי סוהר, שטוענים שהם נשים, ו"ראו את האור", רק לאחר הגעתם לכלא, פשוט כי יש תנאים טובים יותר בכלא נשים. ממש כל מיני הטבות.

גלי: את מבינה שלעברייך מין משתלם להגיד שהוא אישה, ולשבת בכלא נשים יותר מאשר להיות בחופש. זה להכניס זללן ולנעול אותו בתוך המזווה.

טו: לצערי כן. כמו שאמרתי בפעם הקודמת, הפרופיל הקרימינולוגי של גברים עם טענות מגדר לא דומה לפרופיל הקרימינולוגי של נשים. הוא דומה (או חמור יותר) לפרופיל הקרימינולוגי של גברים אחרים. אני אומרת דומה או חמור יותר, כי קשה לדעת מה הסיבה לפערים.

כאמור יש נתונים מסוף 2019 מבריטניה. נשים שיושבות בכלא

על עבירות מין זה 3.3%. גברים ללא טענות מגדר, שיושבים בכלא על עבירות מין – 17%, וגברים עם טענות מגדר, שיושבים בכלא בגלל עבירות מין – 58%. משהו דומה קיים בכלא הפרדלי בארה"ב. גברים בכלא ללא טענות מגדר עם עבירות מין 11%, גברים בכלא עם טענות מגדר עם עבירות מין 48%. כלומר, זה מאות אחוזים יותר. אי-אפשר לדעת, כי לא חוקרים את זה כל כך. אם זה קומורבידיות או פשוט משתלם לעברייני מין לטעון דברים כאלה. אפילו כד"ר לעבודה סוציאלית, כשאני רואה גבר חולף נכנס לשירותי נשים, אני יכולה לדעת לאיזו מארבע הקבוצות הוא שייך.

הסיבה שלא נותנים לגברים להיכנס למקומות בהם נשים נמצאות במצבי עירום ופגיעות, זה לא כי כולם עברייני מין חלילה, אלא כי אין אפשרות לדעת מי זה מי ו-100% פוגעים בפרטיות. גם הגברים הכי ספונטניים וחביבים עליי, איני רוצה שייכנסו למלתחות כשאני בעירום.

אז דיברנו על ארבעה סוגים, ואמרנו שאחד זה בשביל הטבות. השני, כמו שאמרת, זה באמת חגיגה לעברייני מין, לטעון שהם נשים. במיוחד במדיניות של "self id", כלומר, הם לא צריכים להתחייב לאיזה טיפול, רק לטעון. ברגע שהגבר אמר "אני אישה" – בואי בבקשה, גברתי, הנה מלתחות, הנה נשים בעירום, הנה ילדות בעירום. זו בדיוק המוטיבציה שלהם, פשוט הסרנו להם את ה-safe guarding, אז נעשה להם חיים יותר קלים.

הסוג השלישי הם גברים, שלפי הטיפולוגיה של ד"ר ריי בלנשרד, יש להם "אוטוגניפיליה" – כשאדם מתגרה מינית ממחשבה על עצמו כאישה. כלומר: יש גברים שמתגרים מינית מבגדי נשים. יש גברים שמתגרים מינית מלהעמיד פנים שיש להם פונקציות ביולוגיות של נשים, כלומר: להעמיד פנים שהם במחזור, להעמיד

פנים שהם בהיריון, כל מיני דברים מהסוג הזה. יש כאלה שמתגרים מינית כי אצלם נשים זה משהו של השפלה, ההיפך מדומיננטיות במין, והם רוצים שיתייחסו אליהם כמו נשים במין. כלומר יש כל מיני סיבות מיניות לכך, שגבר יטען שהוא אישה. הסוג הרביעי אלו גברים עם דיספוריה.

גלי: מה שאת אומרת, שאחת מתוך ארבע הקטגוריות קשורה לתפקוד סקסואלי פר אקסלנס, זאת אומרת זה קשור לחדר המיטות.

טו: מבחינתו הוא עושה את זה בחוץ – מגרה אותו מינית שאחרים יתייחסו אליו כאישה, לראות את עצמו כאישה, וגם שאחרים יתייחסו אליו כאישה. אם זה בתחום חדר המיטות, מה אכפת לי? במיטה תהיה מה שבא לך עם הפרטנר שעבר את גיל ההסכמה.

גלי: אני מתעקשת על זה, מפני שאם לא נעשה צעדים דרסטיים ממש, אז החל משנה הבאה תתחיל בכל מוסדות החינוך, החל מהגנים ועד סוף י"ב, תוכנית שנקראת "מיניות בריאה". זה ממש יפה שהם קוראים למיניות החדשה שלהם, שכוללת ניתוחים, וסירוס ועיקור – "בריאה", זה אומר שאנחנו מכניסים לא רק דיספוריה מגדרית לתוך הגנים, אלא שיח סקסואלי פר אקסלנס.

טו: זו לא אותה אוכלוסייה. אוטוגניפיליה זה בדר"כ לא אצל הצעירים ממש, אלא בגילי ה-20 ומעלה, וגם רבים מאלה, רק אחרי שהתחתנו והולידו ילדים, פתאום מגלים את "הצד הנשי". רוב הגברים שטוענים שהם נשים, הם הטרוסקסואלים. מבחינתם הם לסביות.

זה לא מצחיק, כי זה פוגע בלסביות, שרוצות להיות באמת עם לסביות.

גלי: פשוט אני נזכרת בבדיחת הקאובוי.

טל: כן, גם לי זה מזכיר את הבדיחה על הקאובוי והלסבית. אז יש הרבה גברים מתוך אלה שיש להם טענות מגדר, שפשוט עושים את זה מסיבות סקסואליות, פְּטִישׁ כלשהו, אוטוגניפיליה, מה שקראו פעם טרנסוסטייט.

יש טרנס־אקטיביסטיים, שטוענים שהשיום הזה הופרך, אבל הוא לא הופרך. מבחינתם הוא הופרך, כי זה לא מסתדר להם טוב.

לפי ד"ר בלנשרד, הרוב, בהפרש של מאות אחוזים, שייכים לסוג השלישי של אוטוגניפילים, כלומר גברים הטרוסקסואלים, שחשים גירוי מלראות את עצמם כאישה, ושאחרים יתייחסו אליהם כאישה.

גלי: גבר כופה על הסביבה – על נשים וגברים – לפנות אליו באופן כזה שמעורר אותו מינית. זה חשוב להדגיש. זאת אומרת, לשייכים לסוג השלישי של האוטוגניפיליה, חשוב מאוד לכפות על הסביבה לכנות אותו בכינוי הגוף של אישה, מכיוון שזה מעורר אותו מינית.

טל: מה שקראו לזה פעם טרנסוסטייט והתקיים בצנעה עם הפרטנרים בהסכמה, עכשיו זה נכפה על הסביבה, ואני לא מעוניינת לקחת חלק בזה, במחילה.

גלי: זה יותר גרוע. אני אנסה לתת אנלוגיה כדי שכולם יבינו. אם נניח יש גבר שמקבל סיפוק מיני או גירוי ארוטי מכך שאנשים פונים אליו בשפה מלוכלכת, המשמעות של זה היא, שעכשיו הגבר הזה יכול לכפות על נשים בסביבה שלו לדבר אליו אך ורק מלוכלך, כדי שהוא יוכל להפיק את ההנאה המינית שהוא מצפה לקבל מהסביבה. זאת האנלוגיה.

טו: כן, בקיצור זה לכפות על הסביבה לקחת חלק במשהו שהיא לא רוצה. כשאנחנו פוגשים גבר עם טענות מגדר, איננו יודעים לאיזו מארבע הקטגוריות הוא שייך. אין לי יכולת לאבחן אותו, וזה לא תפקידי. לכן צריך להיות איסור לגברים מכל מגדר להיכנס למקומות שבהם נשים נמצאות במצבי עירום ופגיעות.

אני רוצה לתת כמה דוגמאות שאנשים לא חשבו עליהן עד הסוף. בתחילת השבוע קראתי טור קורע לב של הורים לילדה נכה במוסד. לילדה יש גם בעיות תקשורת בנוסף לבעיות פיזיות, ועד לאחרונה הייתה במוסד תקנה, שנערה סיעודית מטופלת על ידי מישהי בת-מינה. לאור רוחות הזמנים שינו את זה למטופלת לפי מגדר, לא לפי מין. זאת אומרת, שאם גבר טוען שהוא אישה, הוא יכול לרחוץ אותה, להפשיט אותה, להלביש אותה וכדומה. וההורים במאבק מול המוסד, כדי להגן על הבת שלהם. הרי גברים עם טענות מגדר שונים מנשים לא רק במין הביולוגי שזה ברור, הם שונים גם בפרופיל הקרימינולוגי, בסוציאליזציה, בצרכים הרפואיים, בחוויות החיים. הם שונים ביחס החברה אליהם. אלו שתי קבוצות שונות לחלוטין, רק שאחת מהן עכשיו רוצה לדרוס את הראשונה וליצור איזה forced teaming, כלומר לשבש את השפה, כדי שלא נוכל להבחין ביניהם. הרי ברור שהמושג "שירותי נשים" או "ספורט נשים" לא נועד למי

שמרגיש אישה. זה נועד ל"נקבות בבני אדם". ההפרדה בספורט היא מטעמי הוגנות, ובשירותים ובמלתחות מטעמי בטיחות ופרטיות. ראיתי תמונה של איזה בחירות פוליטיות, שצריך לשלוח נציג ונציגה בשם הגיוון המגדרי, ובמקום שהדיון המגדרי יכול שוויון בין המינים, הוא הפך להיות בין גבר שמרגיש מגדר א' וגבר שמרגיש מגדר ב'. וזו תמונה של גבר, שרואים עליו שהוא לא עשה שינוי הורמונלי כלשהו בשלב הזה, הוא פשוט לובש שמלה, ואפשר לראות שם שהוא מתגרה מינית מכל הסיטואציה.

גלי: בתקופת זמן קצרה בגלל האידיאולוגיה הזאת, עלול להיווצר מצב, שתוך 10-20 שנה אף אחד לא ידע מה זו אישה ומה זה גבר.

טל: כולנו נדע את המציאות הביולוגית, רק יקשו עלינו לדבר עליה. כולנו מזהים. כמו החתולים: בלי שתהיה להם אידיאולוגיה הם יודעים מי חתול ומי חתולה.

גלי: המין האנושי הוא היחיד שיכול להיות רציונלי. במחשבות שלנו, בשפה שלנו, ברעיונות שלנו, אנחנו היחידים שיכולים לפעול כנגד הטבע, כנגד ההיגיון, כנגד הכול. חיות לא יכולות לעשות את זה כי הן פועלות על פי אינסטינקטים, ששויפו על ידי ההיסטוריה להיות מיטביות, ואין להן רעיונות לשנות את העולם בדרך רדיקלית. לאורך כל הדורות הכירה החברה בהבדלים בין גברים לנשים, ולאור זאת בנתה את כל המוסדות שלה, בין היתר רפואת נשים, חופשות לידה, הפרדה בספורט, הפרדה במלתחות. מתוך הבנה שכששמים צעיר וצעירה יחד, יכול לצאת משם תינוק. כמעט כל החברה שלנו בנויה על ההבנה שיש הבדל בין גבר ואישה.

בנוסף, קמו בשנים האחרונות (שמבחינת האנושות, נגיד 100-150 שנה זה הרף עין) רעיונות פמיניסטיים. אלה השיגו במשך השנים הטבות או יתרונות לנשים. עכשיו באים אנשים וטוענים שמרגע זה כל המוסדות שלנו צריכים לעבור שינוי רדיקלי, מפני שאנחנו לא מבינים או לא יודעים בדיוק מה זה בן ומה זו בת.

טל: יודעים טוב מאוד.

גלי: כל ההישגים הפמיניסטיים נכחדים, ובנוסף כל פן שהפמיניסטיות טוענות שהוא טורפני, ומצחק הדמיון למילה TERF, מרגע שוויתרנו על ההגדרה הביולוגית שמבחינה בין זכר לנקבה, כל ההישגים בטלים לגמרי, ועכשיו באמת נשים הן קורבנות.

טל: לפני כמה חודשים קראתי באיזה פוסט בפייסבוק סיפור מאוד עצוב שקרה בישראל. אישה צעירה, שקוראת לעצמה גבר טרנס, הלכה לבית של טרנסית, ואצלה בראש אין סיכון. גבר הולך לאישה, איפה הסיכון? הטרנסית תקף אותה מינית, כי בפועל בשורה התחתונה זה זכר ונקבה, ויש יותר הסתברות לכיוון מסוים... היה מקרה שהתפוצץ לפני כמה חודשים בבריטניה, שאישה אושפזה במחלקה של נשים בלבד בבית חולים, ונאנסה על ידי גבר אחר שאושפז באותה מחלקה, וכשהיא התלוננה בית החולים אמר לה, "גברת אין דבר כזה, אין גברים במחלקה". הסיבה שאין גברים במחלקה היא, כי לגבר הזה הם לא קראו גבר אלא אישה, למרות שבמציאות הוא גבר. למרבה המזל היו מצלמות אבטחה וזה נקלט שם לפחות חלקית, אז הסיפור התפוצץ.

גלי: אם מתעקשים היום שיש גברים בהיריון, למה לא להתעקש על זה שיש נשים שאונסות?

טל: אני רוצה לדבר על תחושת הטרואומה שהרגשתי, שבעקבותיה צללתי יותר לנושא. ראיתי את זה לפני יותר משנה: ידיעה על שתי נשים שאנסו ורצחו אישה אחרת, וכשנכנסתי לידיעה התברר, ששתי הנשים שרצחו ואנסו הן למעשה שני גברים, והנאנסת שנרצחה היא באמת אישה. זה זעזע אותי מאוד, כי בחלק מהמדינות מה שקורה זה, שהפשיעה נרשמת לא לפי מין התוקף, אלא לפי המגדר שהוא מצהיר ששייך אליו. לרבים מהם כשהם נתפסים – יש מוטיבציה להזדהות כנשים, כדי להגיע למערכת הכליאה של נשים. קראתי לפני כמה חודשים, שבעקבות התיעוד הלא-מדויק למציאות, פתאום הייתה קפיצה של למעלה מ-80% בעבירות בפדופיליה על ידי נשים. תעלומה. מעניין מה גרם לקפיצה. קיימת גם תופעה, שגברים שתקפו ילדים וילדות טוענים כשהם נתפסים, שהם נשים. זה הבון טון כיום, כדי להגיע למערכת הכליאה של נשים. לכן יש קפיצה של 83% בכמות ה"נשים" הפדופיליות.

לפני כמה שבועות ראיתי ידיעה על אישה שרצחה שני גברים וברחה חמושה. אחרי זה ראיתי את העדכון: התברר שהאישה החמושה היא למעשה גבר, ולא רק זה: אחד ה"גברים" הנרצחים הוא בת-הזוג שלה, שמזדהה כגבר.

גלי: זו אישה עם כלי זין.

טל: אחת הסיבות שבגללן אני בעד התייחסות לפי מין ולא לפי מגדר, שאת יודעת שיהיה ייצוג אמיתי למציאות.

גלי: טל, אני לגמרי איתך, אני מבינה, אבל מה שאני צריכה/חייבת להגיד, זה שמה שנראה לך כמובן מאליו: זה גבר וזו אישה, זה זכר וזו נקבה, עומד כיום במרכז הוויכוח.

טל: המציאות לא השתנתה. פשוט יש ניסיונות לערפול לשוני, כל מיני סגיי נהור וערבול מושגים, אבל לא חל שינוי באותה קבוצה באוכלוסייה, שנוטה יותר לרצוח... אותה קבוצת אוכלוסייה, שנוטה הרבה יותר לכצע עבירות מין. רק היכולת שלנו לתמלל את מה שבאמת קורה – נפגע, והתערפל והשתנה. אני לא מאמינה ב: "רגע אולי אני פרפר, שחולם שהוא אדם עכשיו". עם כל הכבוד לפילוסופיה, אני נקבה בכני אדם, אם עוד אלף שנה יוציאו את העצמות שלי מאיזה קבר, יראו שהייתי נקבה בכני אדם, גם אם יקראו לזה ירחמיאל. פשוט, התומכים באידיאולוגיית המגדר מנסים לשבש את השפה, כדי למנוע הגנות ספציפיות והתייחסות ספציפית לנשים, שהן נקבות בכני אדם.

גלי: צריך להבין שבפועל א' – טשטוש המושגים האלה פוגע בכל הנשים ובכל הילדות, וב' – הוא חיסל באופן מוחלט את כל הישגי הפמיניזם.

טל: מה המשמעות של ייצוג פוליטי לגברים ולנשים, אם אני רואה את שני המועמדים, וזה גבר שמרגיש א' וגבר שמרגיש ב'? זה מבחינתי לא שוויון מגדרי.

גלי: אדגים לך את גודל האבסורד: בא אליו יום אחד ידיד מודאג מאוד: הוא מנהל קבוצת מחקר קטנה ודי יוקרתית בהייטק, וראיתי שהוא נפול פנים. שאלתי אותו מה קרה, והוא אמר שיש בעיות

בעבודה. הוא סיפר: אנחנו צוות של חמישה אנשים. לקח לי שנים לבחור בדיוק את האנשים שאני רוצה, ועכשיו אומרים לי שאי אפשר לאשר את המחקר שלי, מכיוון שאין מספיק גיוון בתוך הקבוצה. הידיד הזה הוא גבר מזרחי, ענק, שרירי, קרח וגברי. אמרתי לו: מה הבעיה? תגיד שאתה אישה, וכך יהיה לך גם גבר מזרחי, גם אישה, גם טרנסג'נדר...

70: אם הוא הטרנסקסואל אז הוא יכול לטעון שהוא גם לסבית ולהוסיף עוד...
לי חשובה המציאות, שמרנית ככל שהיא.

71: תראי, קשה לי כשאת מדברת על מציאות, כי אני באמת באה מהמקום הזה, שמאז ומתמיד קרא תיגר על מהי המציאות. בדוגמה הספציפית שנתתי רואים שהמודל הזה של המציאות הוא שרירותי לחלוטין. לכן הוא לא יכול להחזיק.

70: לצערי, בכל פעם שאני מדברת על הנושא הזה אני מואשמת בשנאה. כאמור, אני מתנגדת לזה שאפילו שערה משערות טרנסג'נדר תיפול, חלילה, אבל התגובות שאני מקבלת הן: איך את מעיזה לדבר כך על האוכלוסייה הכי נרצחת? אז אני רוצה רגע להגיד משהו על הפיקציה הזאת של האוכלוסייה הכי נרצחת: ישנו ארגון, שמזה 13 שנים עוקב אחרי כל הטרנסג'נדרים שנרצחו. אגב, הם נרצחו מכל מיני סיבות, לא בהכרח מטרנספוביה – שוד, סכסוך אחד עם השני, אלימות במשפחה – מכל סיבה שהיא. השנה הכי רצחנית הייתה 2021, שבה נרצחו בכל הגלובוס 375 טרנסג'נדרים. זו הייתה שנה רצחנית במיוחד.

גלי: זה המון אבל. מתוך כמה?

טל: רגע אני אגיד על זה משהו. הנתונים שהצלחתי למצוא שהם גלובליים, כנראה עושים כל כמה שנים בודדות, על רצח נשים וילדות היו מ-2017. באותה שנה נרצחו 87,000 נשים וילדות. אז 87,000 מול 375.

גלי: רגע, זה כולל מלחמות?

טל: אני לא חושבת שזה כולל מלחמות, זה בעיקר בני-זוג, משפחה ודברים כאלה.

גלי: זה נתון מחריד.

טל: יש לציין גם שעשרות אחוזים מתוך ה-375 הם מדרום אמריקה, שזה מקום מאוד מסוכן בזנות הומוסקסואלית שחורה, ועשרות אחוזים מהנרצחים הם מהקבוצה הזאת. אבל בכל קבוצה, כלומר נשים בזנות שחורה בדרום אמריקה נרצחות יותר.

גלי: כשאת אומרת יותר, זה יותר מספרית או יותר יחסית?

טל: גם וגם. זו הייתה בדיוק הנקודה: שלא רק שהם נרצחים פחות מספרית מכל קבוצה אחרת, אלא גם באחוזים הם נרצחים דראסטית פחות מכל קבוצה אחרת. הם נרצחים פחות מנשים מכל מיני קבוצות, הם נרצחים פחות מגברים מכל מיני קבוצות, מבחינת רצח זו אחת האוכלוסיות הבטוחות ביותר. צריך לגלות את הסוד איך הם עושים זאת, שיעזרו גם לאוכלוסיות אחרות להירצח פחות.

גלי: אני אספר לך חוויה אישית. גדלתי ברמת אביב, ולידנו היה כביש תל ברוך. שם היו זונות. חברה שלי ואני בכיתה ו' גילינו סקרנות אינטלקטואלית נחושה, הלכנו להציץ להם. לפתע צצה אלינו דמות נשית, רדפה אחרינו וצעקה עלינו שהיא תעשה לנו אמבוש עם גז מדמיע. ברחנו כל עוד רוחנו בנו. לימים הסתבר, שהדמות הזאת הייתה זלמן שושי. מה שיפה בנשים שהיו פעם גברים, זה שיש בהם עדיין את כל האגרסיביות, את הכוח הפיזי, את הביטחון הפיזי, ופתאום בבת אחת היינו ילדות קטנות שרודף אחריהן גבר.

טל: אין דבר כזה נשים שהיו פעם גברים. זה פשוט גבר עם טענות מגדר, שיכול להיות מתוך כל אחת מארבע הסיבות שציינתי.

גלי: את לא סלחנית אפילו כלפיי.

טל: את מבינה, למה לבלבל אותנו? זלמן שושי המנוח, גם אם הוא צריך הגנות, מקומו לא במלתחות נשים, ולא במחלקת נשים, ולא בלתת טיפול סיעודי לנשים. גם גברים עם טענות מגדר, גם המיעוט הנדיר שכן עשה תהליכים פיזיים, הם עדיין קבוצה, שהזכויות שלה לא צריכות לבוא על חשבון אנשים אחרים, ומקומם לא במקומות של עירום ופגיעות של נשים.

נשים הן לא מקום להגן על קבוצת גברים בסיכון מפני גברים אחרים.

אגב, בנוגע לזה שאי־אפשר להבחין בין גברים לנשים: זה הבל ורעות רוח, כי לא רק שהם יודעים למי לפנות כשהם צריכים סרוגייט, ולא עושים ניסיונות חוזרים ונשנים בתקווה ששרירותית זה יצליח, אלא שאפשר לראות דיפרנציאציה גדולה מאוד בין כמות

השנאה, האלימות והאיומים שמופנים כלפי נשים שמעיוזות לערער על האידיאולוגיה, לעומת כמות האלימות והשנאה שמופנית לגברים שמעיוזים לערער על האידיאולוגיה.

גלי: הסבירי ופרטי.

טו: נשים מקבלות איומי אונס, איומי רצח. הרי אין פה סימטריה. אין נשים שאונסות גברים עם טענות מגדר, אבל יש גברים עם טענות מגדר שאנסו נשים. אין נשים שרוצחות גברים עם טענות מגדר, אבל יש גברים עם טענות מגדר שרצחו נשים, כלומר, אם יש פה סיכון לאלימות, זה לא מכיוון של נשים כלפי גברים. הם פשוט טוענים שלא לשתף פעולה עם הטענות שלהם, זו בעצם "שנאה ואלומות", כהצדקה לאלימות נגדית שעכשיו הופכת ל"הגנה עצמית". מוכן שלא כולם, אבל אין לנו יכולת לדעת מי זה מי, ולכן צריך למנוע קטגוריית כניסה של גברים למקומות של נשים בעירום.

גלי: זאת אומרת, אנחנו שומרים על פרטיות של נשים מכל הגברים, בגלל אחוז מזערי, שעלול להיתפס כפוגעני.

טו: לא, אלה שני פרמטרים שונים. יש גברים שאני בטוחה ב-100% שלא יפגעו בי, ואינם מהווים סכנה לכיטחוני, ועדיין אני לא רוצה לראות אותם עירומים, ואני לא רוצה להתפשט בפניהם. גם אם אין סכנה של פגיעה מינית. ישנה הסוגיה של כבוד ופרטיות. אם גבר ייכנס באזיקים, ולא יוכל לתקוף אותי, אז זה בסדר שהוא יראה אותי עירומה ושאני אתפשט בפניו? כלומר, הביטחון הוא רק אלמנט אחד, אבל הפרטיות זה

היבט אחר וזה 100%. מה שמזכיר לי למשל, שבזה שכל מיני גברים נכנסו למקומות של נשים בלבד, כמו בבריכות ששימשו נשים דתיות ומוסלמיות – זה גרם לכל הנשים הדתיות לעזוב. באוסטרליה הייתה בריכה, ששרדה שנים רבות כבריכה האחרונה לנשים בלבד, עד שהשתלטו עליה גברים עם טענות מגדר...

גלי: הטענה שגברים הם זן אלים היא לדעתי בעיקר אידיאולוגית. אומנם אצל גברים הטסטוסטרון הופך אותם לקצת יותר מוחצנים פיזית, והם יותר חזקים פיזית. לכן כשגבר ואישה מוצאים את עצמם במצב של עימות פיזי, קרוב לוודאי שהגבר ינצח והאישה תצא הרבה יותר חבולה. אבל אין שום הוכחה, שלא האישה הייתה התוקפנית, ולא היא זו שהתחילה. לכן אני רוצה למסגר את העניין הזה, לפני שאנחנו ממשיכות, אני חושבת שהאפיון האלים של גברים הוא קצת יותר מדי מופרז.

טל: מבחינת עברייני המין 99/98/97, תלוי באיזה נתונים, אחוזים מעברייני המין אינם נשים. יש פה דיפרנציאציה. הסכנה שאישה זרה תתקוף אותך מינית פתאום משום מקום היא נדירה מאוד. תחשבי למשל שאת הולכת לשירותים ציבוריים נטושים וריקים. את יוצאת ורואה ילדה בת 10 נכנסת לבד לשירותים אחרייך, ופתאום נכנס איזה גבר, כלומר רק שניהם שם. האם לא תרגישי דחף לחזור ולראות מה שלומה במקום להיעלם? זה משהו שלא היית מרגישה אם אחריה הייתה נכנסת אישה.

אני לא אומרת שכל הגברים אלימים, חלילה. אני פשוט אומרת שאי־אפשר לדעת מי כזה, וש-100% מהם פוגעים בפרטיות. גם גברים שאני אוהבת, גברים מהמשפחה שלי, איני רוצה לראות

אותם עירומים, ולא שיראו אותי עירומה, זה פשוט עניין של כבוד ושל פרטיות.

גלי: אני אגדיר את זה ככה, ברגע ששמים ילדים קטנים ומבוגרים ואת שני המינים ביחד, אז תמיד יש סיכון לתקיפה מינית, לכן יש מקומות שהם חושפניים, שהם סגורים, שהם רחוקים משמירה, שבהם מפרידים בין המינים, ובזה אני מוכנה להתפשר.

טל: היה מקרה של מדריכים בתנועת נוער, שנתנו למדריכים גברים לחלוק את חדרי הרחצה והשינה עם הילדות, כי הגברים האלה טוענים שהם לא גברים. קחו, חברים, בבקשה, תלכו עם הילדות האלה למחנה קיץ, תישנו איתן באותם חדרים ותחלקו איתן מלתחות, מה כבר יכול להשתבש?

ג'סיקה יניב, שזה בחור עם טענת מגדר, ישראלי במקור שגר בקנדה, אהב מאוד לטרגר נשים מוחלשות. הוא פנה לשורת קוסמטיקאיות ממוצא מוסלמי, ומכיוון שהן מסירות שיער מקו הביקיני לנשים, הן מפרסמות שהן עובדות עם נשים בלבד. הוא פנה וביקש שיוציאו לו שיער מהפיץ "הנשי" שלו, האשכים "הנשיים" שלו ושאר הקונסטרוקציה "הנשית" שלו. הן סירבו, כמובן, והוא תבע אותן. בסופו של דבר הוא הפסיד, אבל תחשבי על הכסף והלחץ: אלו מהגרות. כי כשגברים טוענים שהם נשים, התקנות שנועדו במקור להגן על נשים מאפליה, מאפשרות לגברים לפעול נגד נשים. חוקים נגד דברי שנאה, שנשים מפנות לכאורה כלפי נשים אחרות, כשמדובר בנשים שאמרו לגברים: אישה זו לא הרגשה. כל מיני סטיקרים של "adult human female" שזו ההגדרה המילונית באנגלית לאישה, בת אדם בוגרת. שלט כזה הוסר בגלל "דברי השנאה" שבו. הדברים הללו קורים לעת עתה

בחור"ל, אבל הכול מגיע אלינו לארץ בדיחוי. אפשר לראות בחור"ל את ההשלכות והמשמעויות של אידיאולוגיית המגדר, וזה תמיד פועל לטובת גברים, שטוענים שהם נשים. יש מה שנקרא "מחקר טארגט". לפני כמה שנים הייתה חברה בארה"ב, שהפכה את חדרי ההלבשה ליוניסקס, והיה זינוק של מאות אחוזים בהצעות ובעבירות מין. נתונים מבריטניה: למרות שפחות ממחצית חדרי ההלבשה והמלתחות של בריכות הם יוניסקס – 90% מהתלונות על עבירות מין והטרדות מגיעים מהם! כל מקומות היוניסקס בהם יש פגיעות ועירום של נשים, זו הזדמנות ל"חגיגה", והאידיאולוגיה הזאת פשוט מוחקת את הביטחון האישי.

איך נלמד ילד או ילדה מה לעשות כשהם נכנסים לשירותים ציבוריים לבד, ויש שם גבר, שייתכן שמגדיר את עצמו כאישה? חברת פייסבוק שלי נכנסה לשירותי נשים לפני כמה שנים, והיה שם גבר. היא חזרה ואמרה לעצמה: "אל תהיי טרנספובית, אל תשפטי", והוא אנס אותה!

זה לא באמת משנה את המציאות, אם נקרא לאדם עם המאפיינים והמוטיבציות המסוימות להיות שם, בשם אחר. זה לא שינה שום דבר, רק טשטש ועמעם אותנו מלהבין את המציאות לאשורה. חשוב לי לדבר על זה, למרות שחלק מהדברים טרם הגיעו לישראל, כי זה בדרך. אלו ההשלכות של אידיאולוגיית המגדר שמנסים לקדם פה: דוחפים את הילדים למדיקליזציה באטרף, ולעומתם ישנם גברים ללא כל פרוצדורה רפואית שטוענים שהם נשים ורוצים כניסה למקומות של עירום ופגיעות של נשים. אז מאוד אכפת לי.

גם נשים לא צריכות להיכנס לשירותי גברים. נכון שאת לא איום לכיטחון שלהם, ועדיין יש להם זכות לפרטיות. הייתה תביעה כזאת לפני כמה חודשים, של אסיר נוצרי, שתבע שהוא רוצה

להיברק בכלא על ידי גבר, ולא על ידי מישהי שטוענת שהיא גבר. פשוט מבחינת אמונתו הדתית זה לא מתקבל. אני חושבת שזכותו של אדם לא לחשוף את גופו בעירום לבן המין השני, שלא בהסכמה מודעת.

לתומכי אידיאולוגיית המגדר אין מחקרי־נגד להציג: "הנה המחקרים שלנו מראים שאנשים לא החלימו מדיספוריה מגדרית". הרי 100% מהמחקרים שהיו לפני חלוקת הבלוקרים והמעבר החברתי אמרו שהרוב מחלימים! אין להם איזה מחקר סותר, איזה גוף מחקרי להציע. יש להם החלטות פוליטיות של כל מיני גופים, שהושפעו מהאידיאולוגיה. מה שעוד יש להם זה האשמות שווא בשנאה.

גלי: בורות, זאת אומרת, לא רכשת את הבורות המתודולוגית של חוקי המגדר, אז את בורה.

טל: כן. אישה, כאמור נקבה בבני אדם, זה פשוט מין פלוס זן. אין בהגדרה ציפיות חברתיות, ולא תחושות סובייקטיביות. מנופפים הרבה בכל הנושא של האינטרסקס, למרות שהשכיחות היא נדירה ביותר. קראתי שזה 0.018%, כלומר הרוב 99.9% מהאוכלוסייה בכלל לא רלוונטית.

גלי: מה זה אינטרסקס?

טל: אינטרסקס זה אנשים שיש להם בעיה בהתפתחות מערכת המין. כמו שיש אנשים שיש להם מוטציות, חסרות להם אצבעות, נולדו בלי גפה, יש כל מיני מוטציות שיכולות להשפיע על כל מיני איברים בגוף. יש אנשים שהמוטציות באות לידי ביטוי במערכת

המינית, כלומר בכרומוזומים. במקום xx או xy יש להם xxy או xyy, כל מיני קומבינציות. גם בקומבינציות זה מתחלק להפרעות שאופייניות לנקבות, והפרעות שאופייניות לזכרים. דבר שני: זה מצב רפואי מאוד מאוד נדיר. דבר שלישי: זה מצב רפואי נדיר שלטרנסג'נדרים בדרך כלל אין, ואנשים שיש להם המצב הרפואי הנדיר הזה, אינם בהכרח טרנסג'נדרים. רובם המוחלט לא, ולכן אין חפיפה.

זה פשוט ניכוס מצב רפואי נדיר ביותר, כדי לטעון שאין באמת שני מינים. זה כמובן לא נכון, כי כאמור המין נקבע לפי גמטה – יש זרע ויש ביצית, אין אופציה שלישית. המין נקבע על ידי זרע או ביצית, אין סוג שלישי של גמטה. אין מישהו שיכול לייצר גם זרע וגם ביצית.

יש אנשים שבגלל כל מיני מוטציות ופגמים מולדים או נרכשים – לא יכולים לייצר לא זרע ולא ביצית. כמו שלבני אדם יש 10 אצבעות, הרי שגם אם למישהו יש מום מולד או נרכש, ולכן יש לו פחות אצבעות, זה לא אומר שמספר האצבעות של בני אדם הוא על הספקטרום.

גלי: בואי תתמודדי עם הטענה הזאת. כשאני מתעקשת להגיד שאנחנו מגדירים גבר ואישה בעיקר על פי התפקיד שלהם במערכת הרבייה, מתריסים כלפיי: אז אישה שנולדה עקרה היא לא אישה?

טו: הכול נקבע לפי הפוטנציאל של הגוף שלה אם זה זכר או נקבה. זה לא הולך רק לפי איברי המין. הרי ברגע שיש לנו מערכת מינית אחרת, יש לנו איברים פנימיים שונים. למשל בין גברים ונשים יש זוויות שונות בברכיים, כדי לתמוך באגן השונה. יש תכולה שונה. קראתי שאפילו אורך המעיים שונה! בגלל שאנחנו יצורים

ביולוגיים, כל הגוף בנוי בצורה שמכוונת לייצר גמטה קטנה של זרע או גמטה גדולה יותר של ביצית. כל האיברים, כל התאים, כל המערכות מכוונות לשם.

בשורה התחתונה לא רק איבר המין הנשי שונה משל גבר, כל מערכות הגוף של אישה שונות. בגלל זה, שנים רבות אחרי מותי, אפשר יהיה לזהות מתוך העצמות מאיזה מין הייתי. כל התפיסה, שכאילו גבר ואישה זה היינו הך, מלבד משהו קוסמטי של איברי המין (שגם אותו אפשר לנתח וסגרנו פינה), זה פשוט לא המצב ואין לו על מה להתבסס.

בתגובות לריאיון הקודם, בנוסף להאשמות בשנאה, האשימו אותנו גם בהתאבדויות. כאילו יש ציפייה, שזה נורמלי שאדם יבסס את בריאות הנפש שלו על זה, שסביבתו תעמיד פנים שהוא אינו מה שהוא במציאות, אלא מה שהוא מרגיש. זה נראה לי בסיס עגום ביותר לביסוס בריאות נפש כלשהי, וממש לא מומלץ. זה משהו שאינו בריאה.

גלי: וזה היה לפני הטרנזישן ואחרי הטרנזישן.

טל: ממה שידוע לי ממחקר אורך שבדי, כמה שנים אחרי הטרנזישן האובדנות גדלה, היא לא נשארת זהה.

אני יכולה לחשוב על מספר סיבות לכך:

ראשית, התפכחות מהשקר שמקדמים תומכי אידיאולוגיית המגדר, שאפשר לשנות מין. הרי המין לא באמת משתנה, אלה רק ניתוחים קוסמטיים והורמונים, עם הרבה מחירים בריאותיים ואחרים. כשהאדם קולט שבעצם אי-אפשר לשנות מין, אף אם עבר ניתוח עם סיבוכים – זה מאוד מערער.

שנית, כל הנרטיב השקרי של מדיקליזציה או מוות. כאילו

לילד יש שתי אפשרויות. בזמן שאם הוא מבוגר: אחי, לך עם זקן וחצאית ואתה אישה לכל דבר. אני מדברת על הדחיפה של הילדים למדיקליזציה. מדיקליזציה או מוות. זו המשגה רעילה ביותר.

גלי: יש מנטרה קבועה, ששומעים אותה בישראל, שוויץ, ארה"ב, הורים בכל מקום שומעים אותה: "עדיף לכם בת חיה מאשר בן מת".

טל: א. נכון. זה מה ששומעים.

ב. סליחה, אבל מי אמר שהמדיקליזציה זה מה שיציל ממות, ואם הוא לא יעשה את זה אז זה מוות? מי אמר שלא עדיף שיהיה לכם בן חי ובריא, מאשר בן חי שחושב שהוא אישה, עם המון המון בעיות בריאותיות ונזקים מסלימים והולכים?

גלי: וסיבה טובה למות אם אתה מאבד את יכולת ההנאה המינית, את היכולות לזוגיות, ואתה כפוף כל הזמן לניתוחים והורמונים ואתה הופך להיות תלוי בהורמונים עד סוף ימיך. לדעתי זו סיבה יותר טובה לא לרצות לחיות.

טל: זוגיות לפעמים אפשר להשיג. פשוט ספציפית בנוגע להנאה מינית, ילדים שקיבלו בלוקרים לפני שהמערכת המינית שלהם הבשילה, לא יכולים פיזית להגיע להנאה מינית. הסירוס הכימי ביטל להם את זה לשארית חייהם. קראתי שזה המצב אצל ג'אז ג'נינג, למשל. כמו כן, כל ההורמונים והניתוחים יכולים לפגוע במערכות של זוגיות ופוגע ב"פול" הראשוני, אבל יש כמובן טרנסג'נדרים שמוצאים זוגיות.

סיבה אחת להגדלת אובדנות: זה הנרטיב השקרי של מדיקליזציה או מוות שיכולה בעצמה לגרום לאובדנות.

סיבה נוספת, השקר של שינוי מין: ברגע שמתפכחים מבינים שזה לא איזה קו פרשת המים. עברתי מצד אחד לצד שני, ועכשיו אני כאן והכול מאחוריי. זו מלחמה מתמדת של הגוף בהורמונים שצריכים לקחת, זו מלחמה מתמדת בהרחבות שצריך לעשות, כשהגוף מנסה לאחות את הפתח בתחתית הגוף, וכל מיני דברים כאלה. זה הכול מאבק מתמשך.

כמובן, כל הנזקים הבריאותיים כתוצאה מההורמונים והניתוחים יכולים לפגוע.

אני מכירה מישהי בקבוצת הורים, שהבת שלה בת 18 או 19 התחילה לקחת טסטוסטרון, וזה פגע לה במערכת השתן. היא צריכה קטטר מעכשיו לשארית חייה. נערה בת 18-19, מה זה עושה לבריאות הנפש? לא דברים טובים. אז הנזקים הבריאותיים המצטברים גם פוגעים בבריאות הנפש.

עניין נוסף: צריך לזכור, שפעמים רבות באוכלוסייה של השנים האחרונות נמצאה קומורבידיות גבוהה, כלומר, יש להם לא רק דיספוריה מגדרית, אלא גם דיכאון וחרדה, הפרעות אישיות ודברים נוספים, ממש באחוזים כל כך גבוהים שזה אפילו הרוב מתוך הפונים למרפאות המגדר.

גלי: על פי ג'ורדן פיטרסון יש חלוקה, שלנשים יש יותר נטייה לרגשות שליליים, ולגברים יש יותר נטייה לרגשות חיוביים. האם ייתכן שנשים שהתחילו לקחת טסטוסטרון, מדווחות על שלב של אופוריה, כי כנראה יותר כיף להיות גבר?

טל: יש אופוריה ראשונית, כמה שנים אחרי כן זה נראה אחרת לגמרי.

גלי: האם נכון להגיד שילדים שממילא, בן שמגלה שהוא בת, נניח, אני יודעת שזה לא נכון, אני הולכת רגע כברת דרך...

טל: הוא לא יכול לגלות שהוא בת, כמו שהוא לא גילה שהוא קיפור. זה לא במסגרת האפשרויות, אלה שיבושי שפה. בואי נדבר ככה: ילד ששכנעו את המסכן...

גלי: ילד שהמסד המפלצתי הסליל אותו להאמין כאילו בתוכו כלואה בת.

טל: כן, שיש לו מוח של בת וזה לא נכון.

גלי: וכל הגוף שלו לא נכון, אז ילד כזה בתור התחלה זה לא נעים לגלות, זה מלכתחילה גורם שמייצר רגש שלילי. אומנם אחר כך ישנו הפיצוי של תשומת הלב הגדולה שמקבלים מכל הסביבה, והעובדה שאתה מקבל מהמבוגרים הגנה מפני חברת הילדים בכל דבר ועניין. זאת אומרת אסור להציק לך יותר, ותשומת הלב בשילוב התחושה שאולי זה הפתרון לכל מיני בעיות שהיו לך ולא ידעת עד עכשיו את סיבותיהן. ברגע שהוא מתחיל לקחת גם הורמונים נשיים, בבת אחת הוא מאבד את הכוח של הטסטוסטרון, שייצר לו רגשות יותר חיוביים, והוא רוכש לעצמו מאגר של רגשות שליליים יותר על ידי ההורמון גרידא.

טל: עוד פעם, ההורמונים זה לא תחום המומחיות שלי, אבל אנחנו יודעים, שאצל ילדים רבים, אלה שמתחילים מגיל צעיר עם הדיספוריה, לא פעם זה בגלל הומופוביה סביבתית או מופנמת. למשל, יש ילד סלבריטי כזה בשם קאי. כל עוד הוא נחשב נשי

אמא שלו הכתה אותו ודברים כאלה. ברגע שההורים סידרו לעצמם בראש שהוא לא בסכנה להיות הומו, אלא מעכשיו נגדיר אותו כילדה, הפסיקו המכות. הנה, יש להם ילדה. הכול הסתדר.

גלי: קרוב לוודאי שהאמא רצתה בת מלכתחילה.

טו: את זה אני לא יודעת. מי שהוא הומו זה בסדר לגמרי, אבל אחת הסיבות לכך שאני מתנגדת לאידיאולוגיית המגדר היא, שהם לוקחים את האוכלוסייה של ילדים צעירים, הבנים שיש להם התנהגות יותר נשית והבנות שיש להן התנהגות יותר גברית, הם הומואים ולסביות. לא כולם, אבל אחוז הרבה יותר גבוה, זה הרבה יותר שכיח. זה משהו מאוד שכיח בהתפתחות של הומואים ולסביות הנושא הזה של התכונות שחורגות ממה שהחברה מוכנה.

גלי: אבא שלי רצה בן. הוא גידל אותי כמו בן. היה לי ממש כיף דרך אגב. אבל ההורים האלה, שטוענים שהם זיהו מגיל שנתיים, שהבן שלהם הוא בת, זה חשוד בכך שבעצם ההורים רוצים להשפיע על מין היילוד אחרי שהוא נולד.

טו: יש אמירה כזאת, שבגילאים צעירים כאלה זה כמו חתול טבעוני. כלומר, ברור מי מקבל את ההחלטות. פעמים רבות, במיוחד במשפחות דתיות, באיראן רואים את זה מהכיוון המוסלמי, אבל אפשר לראות בחו"ל במשפחות נוצריות, וגם בישראל רואים סגנוניות כאלה במשפחות דתיות. כל כך קשה להם לקבל הומוסקסואלים, וההומוסקסואלים כל כך חוטפים, שאם פתאום אפשר להמשיג את זה מחדש, הוא בעצם לא אשם, זה פשוט יש לו

מוח של בת בגוף לא נכון, אפשר לתקן את זה עם סירוס כימי ואז פיזי, והנה חזרה לקהילה. זה פשוט מזעזע.

גלי: צריך להדגיש, שבאיראן כמו בכל חברה מוסלמית, עם הדת הפנאטית, להיות הומו זו השפלה אפילו יותר גדולה מאשר להיות בת.

טל: יש לך האפשרות להיות בת, בלי שאוטומטית אומרים לך: או שאת משנה את מגדרך, או שרוצחים אותך. להומוסקסואלים, בבחירה בין זריקה מהגג לבין ניתוח – האפשרות השנייה נשמעת אטרקטיבית.

גלי: כן, זה נכון, אבל זה לא מגיע מאיזושהי הומניות.

טל: לא, מה הומני פה? פשוט כל כך קשה להם עם הומוסקסואליות. זה כמו כאילו הנה הגאולה, הייתי ילד שצחקו עליו והעליבו אותו, הרביצו לי על החריגות האלה, והנה הגאולה. בעצם יש לי מוח של בת, יש לי גוף לא נכון, אני אקח את כל הסירוס ועכשיו הכול יסתדר בחיים...

לדעתי, יש מיתוס של מיעוט מתחרטים על המעבר הזה. ממש לאחרונה כתבתי טור בנושא, גם בעקבות התגובות על הריאיון הראשון. ראשית, בכלל לא עושים פולו-אפ, כדי לבדוק אם מישהו מרוצה או לא. שנית, מחקר שבדק עם דיטרנזישנרים מצא שלמעלה מ-75% מתוכם לא טורחים לעדכן שהם התחרטו. אין מי שאוסף את הנתונים. שלישית, גם מתוך 25% שהודיעו, אין יודע לאן הגיע העדכון הזה, האם נשמר ודווח בכלל. בנוסף, כל המחקרים שבדקים את החרטה הם בטווח זמן קצר של שנה עד

שנתיים, שזה שלב האופוריה הראשונית. נמצא שהחציון לחרטה הוא שמונה שנים. נותנים לנו איזו פיקציה של חרטה נדירה, בזמן שבפועל בקבוצת התמיכה לדיטרנזישנרים בחו"ל, כל חודש קופצת כמות המשתתפים ביותר מאלף! כיום מספר המשתתפים הוא כבר מעל 30,000. בקבוצת התמיכה של המתחרטים רובן מתחרטות! לאחרונה יש גל עדויות לא רק של נשים, שבוכות ומתחרטות על שדיים כרותים, רחם שעבר אטרופיה או נכרת, מרצונן או שלא מרצונן בגלל הסיבוך של הטסטוסטרון. ראיתי סרטונים עם כמה גברים שונים. המשותף לכולם זה שכולם הומוסקסואלים, וכולם בוכים מרה שהם התעוררו מהאידיאולוגיה והם בלי פין.

להיות הומוסקסואל אחרי שכרתו לך את הפין... הם אומרים: אבל למה לא דיברו איתי על זה, שזה יכול להיות קשור להומוסקסואליות שלי, ועל הנושא של קבלה עצמית לפני הניתוחים? למה לא דיברו לפני כן על הטראומה? למה לא הסבירו לי את ההשלכות? אחד מהם תובע את ה-NHS ואומר: למה לא סיפרו לי על ההשלכות הרפואיות? לא ידעתי שבגיל 35 אני אטפטף כל הזמן שתן על עצמי בגלל הסיבוך של הניתוח! והוא עשה את זה בתור בגיר. פשוט איך שמכרו לו את זה, זה לא בדיוק מה שהיה בפועל. אני ראיתי לא מזמן שמישהו כותב לי:

"אני לא מאמין שגברת קרויטור..." (לא לכבודם לקרוא לי ד"ר),

הוא ממשיך: "היא הייתה בזמנו המנטורית של קו קשב בקהילה הגאה."

נכון, התנדבתי שנים בתור מנחה מקצועית של קו חם לקהילה הגאה.

הוא ממשיך: "איך זה יכול להיות?"
סליחה? זה נראה לי ממש תמוה, שנראה לך שבתור מישהי

שהתנדבה במשך שנים עם הקהילה הגאה, אני אתמוך בלקיחת ילדים וצעירים הומוסקסואלים, והעברת המסר, שיש להם מוח של בת בגוף לא נכון?! לרחוף אותם לכיוון של סירוס כימי ופיזי, אם זה נראה להם מה שמישהו שתומך בקהילה הגאה אמור לעשות, אז אני פשוט בשוק משיבוש ההגדרות שלהם. לי זה ממש טבעי בתור מישהי שחשובות לה זכויות האדם של הומואים ולסביות, להצביע כיצד אידיאולוגיית המגדר היא הומופובית ופוגעת בילדים. יש סיכון מוגבר להומואים ולסביות צעירים ליפול למגרסה הזאת.

גלי: אז בואי, זה הרגע to call the bluff של ארגוני זכויות ל-LGBTQ בגלל ש...

70: הם סתם רוכבים על ה-L ועל ה-B והרבה פעמים גם על ה-G, Q, אלוהים יודע מה זה מרוב שזה פלואיד. בדרך כלל זו מילת קוד לסטרייט, שלא נכלל באחת מהאותיות האחרות.

גלי: "הרוכבים" הם בדיוק העניין. ארגוני זכויות ההומואים כנראה רכבו על הצלחת המחאה הפמיניסטית. אף אחד לא הרכיב תנועה של פמיניסטים והומואים ביחד, מפני שאלו קבוצות שבאופן טבעי ומסורתי שונאות זו את זו, ויש להם גם אינטרסים מנוגדים.

70: לא יודעת אם שונאים, יש אינטרסים שונים כי המאפיינים שונים.

גלי: אהבה היא בכלל לא דבר מובן מאליו. ה"דיפולט" זה שנאה של אנשים, שמרגישים שאנשים אחרים מיותרים להם לגמרי. ייתכן שיש באופן טבעי איזושהי איבה תמידית בין גברים לנשים, כי אלה

יצורים שונים. מה מרכז את האיבה הזאת? העובדה שיש משיכה מינית הדדית, יש אינטרס משותף.

טל: זו גישה דיסטופית, שקשה לי איתה, וזה בעניין של הבניית מציאות של פרמטרים שאני פחות מתחברת אליה...
מין ביולוגי זה דבר אובייקטיבי.

גלי: יש הבדל בין כל פרט לכל פרט אחר, הגיהנום זה הזולת. איך אנחנו יודעים את זה? בעיניי למשל ילדים של השכנים זה הדבר הכי מיותר בעולם. אני תמיד תוהה: אלוהים, מדוע המצאת ילדים של אנשים זרים? מה שמרכז את האינטראקציות בינינו זה שכמעט תמיד יש אינטרס משותף. בין הומואים לא כל כך ברור בשביל מה צריך נשים. לסביות לא מבינות בשביל מה צריך גברים. את לא יכולה להכחיש, שיש שנאת גברים בחוגי הלהט"ב הפמיניסטיות. זו השנאה הגדולה ביותר, היא שנאה דתית, מיתולוגית ממש.

טל: א'. אני יכולה, הנה אני כאן. ב. זה לא נושא השיחה.

גלי: מה שאני רוצה להגיד זה ביחס לתרמית ארגוני זכויות הלהט"ב. זכויות הלהט"ב לא מטפלות בזכויות של הומואים, לסביות, טרנסג'נדרים וביסקסואלים. הם לוקחים מאבק מוצלח של הומואים, מרכיבים עליו אולי את המאבק של הלהט"ב (אני לא כל כך מבינה את המאבק של הלהט"ב כנפרד מפמיניזם אז לא משנה), ואז רוכבים על ההצלחה הזאת כדי לקדם את הזכויות לכאורה של טרנסים, ובעצם בכך מחסלים גם את כל הזכויות של הלהט"ב הפמיניסטיות, וגם את כל הזכויות של ההומואים. מרגע שלא יכולים לכאורה להבחין בין גבר לאישה,

וזה לא מלידה, זאת אומרת אם להיות בן זה לא מלידה, אז להיות בן שאוהב בנים זה בוודאי לא מלידה. אתה בן שאוהב בנים, אז אתה בת, ועכשיו יתייחסו אליך כמו באיראן. לכן, כל הזכויות של ההומואים בעצם מתקזזות על הזכויות של הטרנסים, ויש כבר תחנה אחת קדימה. את דיברת על המתחרטים, אז ה"בייבי" החדש בתנועת זכויות הלהט"ב new kid in town והוא זה שזוכה לכל הזכויות על חשבון כולם. עד עכשיו אלה היו הטרנסים, אבל עכשיו הטרנסים האלה שמתחרטים, נרדפים על ידי הממסד של ה-LGBT, זאת אומרת, אלה הבנים הכי נאמנים של המהפכה, ועכשיו המהפכה אוכלת אותם ומתקדמים הלאה. אני מבטיחה לכם שתתווסף אות Q או whatever. זאת אומרת, ה-Q זה QUEER – כלומר אי-הבחנה מוחלטת בין גבר ואישה. אז למען ה-QUEER יירמסו לחלוטין הזכויות של הטרנסים, כי הטרנסים הם אלה שמכירים בקיומם של גבר ואישה. העובדה שהם מנסים לשנות את מינם, כשהקווירים יהפכו להיות מושאי הזכויות היחידים, הטרנסג'נדרים ייחשבו לשיח שנאה כנגד קוויריות וזה ימשיך.

טל: זה אני לא יודעת, אבל אני יודעת שה-T וה-Q הם מאוד הומופוביים, והם פוגעים מאוד בהומואים ולסביות, במיוחד בלסביות. כמו שאמרתי, רוב הגברים עם טענות מגדר הם הטרוסקסואליים, אז מבחינתם הם לסביות, והם כופים את נוכחותם בכל מיני מרחבים, שהיו מיועדים ללסביות במקור, בין אם באתרי היכרויות ובין אם אלה מרחבים פיזיים.

ללסביות אין איזו שנאה אדירה, אבל הן לא רוצות להיות עם גברים. הן רוצות להיות במרחבים מסוימים עם נשים כמותן. לפני קצת יותר משנה יצאה באוסטרליה תקנה, שזה לא חוקי לעשות

אירוע ללסביות נשים בלבד, בלי להזמין גם את הגברים שמרגישים לסביות.

גלי: אתם חשבתם שאתם נאבקים בשם הנאורות כנגד הדוסים האלה, שמפרידים בין נשים וגברים, והנה המהפכה הגיעה אליכם, רבותי. עכשיו אתם המסורתיים והמיושנים, אלו שמבחינות בין נשים לבין נשים שנולדו פעם גברים.

טל: אין נשים שנולדו פעם גברים. בואי נשמור באמת על השפה, כך שתייצג את המציאות, ויהיה ברור למה הכוונה. כי נשים זה נקבה בבני אדם. אין נקבה בבני אדם שנולדה פעם זכר! זה לא פיזיבילי. אבל אנשים חושבים: אם אתה רוצה לתמוך בזכויות אדם, אז כמוכן אתה בעד הומואים ולסביות, והנה אתה בעד הדבר הבא, שזה כמו הומואים ולסביות רק קצת יותר. אני אוהבת מה שנקרא PEAK TRANS – סיפורי התפכחות. כשאנשים מתפכחים ומבינים שזה ממש לא כמו שאמרו להם, ובעצם אחת האוכלוסיות שהכי נפגעות כתוצאה מהאידיאולוגיה היא של ההומואים והלסביות. יש לי כמה חברי פייסבוק שהם טרנסג'נדרים, ומה שמשותף לכולם זה שהם מכירים במציאות ביולוגית, ומתנגדים למדיקליזציה בקרב ילדים. זה הופך אותם לאויבי הציבור בקרב אוכלוסיות אחרות. בפועל זו אידיאולוגיה, שפוגעת בעיקר בהומואים ולסביות צעירים, כי הם בסיכון הכי גבוה לסירוס כימי ואז פיזי, והמסר שיש להם של מוח בגוף לא נכון וכדומה. ועוד אוכלוסייה שנפגעת מאוד זה באמת לסביות שמונעים מהן מרחבים ייעודיים עבורן גם באתרי היכרויות גם במפגשים פיזיים.

הייתה כתבה של ה-BBC על התופעה הזאת. האיום "אל תהיי טרנספובית". גברים מפעילים לחץ על נשים לסביות להיות איתם

בקשר, כשהפחד הגדול הוא: רק לא להיות טרנספובית. "רק לא להיות טרנספובית" זו עוד מילה שעברה המרה במשמעות. פעם להיות טרנספוב היה להיות אלים פיזית ומילולית כלפי טרנסג'נדר. כיום כל הכרה במציאות נחשבת לטרנספוביה. אז הביולוגיה היא טרנספובית, המציאות היא טרנספובית, נשים הן טרנספוביות. כל מה שמכיר במציאות הפך לטרנספובי. לכל אדם מגיעות זכויות אדם, רק שלהזדהות כחלק מדמוגרפיה שלא שייכים אליה – זו לא זכות אדם. להתייחס בתוקפנות לסביבתך, כדי לאלצה להעמיד פנים יחד איתך תחת איומים, זו אידיאולוגיה שמגיעה גם TOP DOWN כי אנשים שותקים. את סיפרת לי בפעם הקודמת, שהרבה אנשי מקצוע סירבו להצעה שלך לריאיון, כי הם מפחדים מתגובות.

גלי: כולם ענו לי: כן, בטח! כשייגמר העולם או משהו כזה, כשיצמחו לי שערות על הידיים אני אתראיין אצלך.

יש פסיכולוגים, שבדרך זו או אחרת התנסו בטיפול, במה שנקרא פעם "בלבול מיני". באים אליהם אנשים בעיקר מהעולם הדתי, כדי לברר סוגיות מגדר. אני למשל הגעתי לפסיכולוג בגיל 20 כי שמעתי מחברות שזה נורא כיף. הוא מיד עלה על הבלבול המגדרי שלי, אבל אני אמרתי לו: אל תיגע, הכול בסדר כאן. אל תתקן את מה שלא שבור. יש לי בלבול מגדרי ואני אוהבת אותו, אני לא סובלת ממנו. אבל יש אנשים כמוני, שכן סובלים ממנו, ואז מגיעים לפסיכולוג. יש פסיכולוגים כאלה, שאינם מטעם האג'נדה, שמתחילים לקבל מפקחים מעמותות מטעם האג'נדה, ואלה משגיחים על העבודה שלהם. הפיקוח הזה נועד לוודא שאם אדם, גבר/ילד/בחור, רוצה לברר אם הוא הומו או לא, אז צריך לוודא שהוא יישאר הומו. אם ילד עם דיספוריה מגדרית רוצה לוודא אם הוא באמת סובל מדיספוריה מגדרית או לא, הם נדרשים לשמר

את הדיספוריה המגדרית שלו, שאף אחד לא יתקן אותו. זה נקרא טיפולי המרה. כמו שאמרת זה היפוך מוחלט.

האנשים האלה, שמטפחים בכנות ומתוך דאגה ומתוך אכפתיות את האוכלוסיות שבאמת זקוקות לייעוץ מקצועי, לברור זהות מגדרית או זהות מינית או העדפה מינית, נמצאים תחת איום ממש חוקי, שישללו להם את הרישיון. הם תחת פיקוח של פוליטרוקים מטעם האידיאולוגיה. יש לזה גם פן כלכלי. יש הפן האידיאולוגי, ומשום מה זו אידיאולוגיה, שרוצה שיהיו יותר תופעות של דיספוריה מגדרית. מעוניינת להסליל אנשים "להיות מה שהם", זאת אומרת, לעבור ניתוח, סירוס, עיקור, תרופות כל החיים, ניתוחים פלסטיים כל החיים, כדי ש"יהיו מה שהם באמת". היא רוצה שיהיו יותר כאלה, היא לא רוצה שאנשים ימצאו את הפתרון.

אם נערה צעירה מרגישה שיש בה גם סממנים של בנים, כמוני למשל, נגיד שהיא חצי בן חצי בת. למה ישר כורתים לה את השדיים? לא יותר כדאי לעודד את החצי של הבת, שזה הרבה יותר מיטבי מלעודד את החצי של הבן?

טל: מבחינתי זה לא חצי חצי. יש את הביולוגיה, והשאר זה מגוון אנושי. זה הפוך על הפוך. כלומר: מי שמאמין שבן "נשי" ובת "גברית", זה מגוון אנושי, תחגגו את החיים, תהיו מי שאתם. זו שמרנות, כביכול. להגיד להם: סליחה, מה זה הדבר הזה? אה... ברור, יש פה פתולוגיה, יש לכם פשוט מוח בגוף הלא-נכון, אין בעיה. נסרס כימית ואז פיזית. זה המתקדם...

גלי: השקר הזה כל כך גלוי וברור. אפשר להניח שיש לו רק מטרה אחת: שררה מתאפשרת, שררה על אוכלוסייה בכלל. אני לא מדברת על אוכלוסיית הלהט"ב. שררה בכלל מתאפשרת כשהרודן מצליח

לגרום לאוכלוסייה שלמה לשקר כל הזמן. זאת אומרת, אתה רואה גבר, ואתה נאלץ מסיבות של רודנות שהפנמת לכנות אותו אישה. אתה חסר אונים, ולא מעז להתנגד כשמסלילים, מפתים ומשדלים את הילדים שלך להאמין שהם לא מה שהם. אימצת שקר, וברגע שמסה קריטית של החברה כפויה לשקר, לשלם מס שפתיים ולעשות שקר בנפשה – אפשר לשלוט בה, והשלטון הוא ללא מיצרים בכלל. זו שליטה מוחלטת.

70: בגלל זה אני מתעקשת גם על השפה. כי השפה היא מה שלא יאפשר לנו לחשוב מה באמת קורה כאן. בגלל זה כל פעם עצרתי אותך ואמרתי לך: "אין דבר כזה". כי הרי אם באמת היה דבר כזה – אם באמת ליה היה שחיינית ולא שחייין, אז הנה יש שחיינית מוצלחת במיוחד, ברכותיי על שבירת השיא העולמי.

גלי: נניח ליה הייתה נולדת אישה ואז היא הייתה לוקחת טסטוסטרון, בכמות שיש בגוף של ליה שבצמם נולד גבר.

70: אבל ההבדל הוא לא רק בטסטוסטרון.

גלי: אני יודעת, אבל קל וחומר.

70: אני חושבת ששמים דגש על הטסטוסטרון, כי פשוט קל לגברים עם טענות מגדר לשלוט בזה. הרי גם ברגע שליה יפסיק לקחת טסטוסטרון, יש לו כל המערכת הגברית, ותוך כמה שבועות הכול חוזר למה שהיה. זו דרך לשנות, שכאילו היא מאוד הפיכה, ומשמרת את הגניטיליה הזכרית, שכמו ששמענו הוא היה מנופף בה למגינת ליבן של חברותיו במלחחות.

אבל ההבדל הוא לא רק הטסטוסטרון. מה עם זוויות הברכיים? הן לא משפיעות על שחיינים? מה עם מוטת הכתפיים? מה עם ההמוגלובין, הריאות, התפקוד הלבבי? יש כל כך הרבה הבדלים בין המינים שהם לא רק הטסטוסטרון! המחקרים שבדקו את זה ראו שיש ממש הבדל זניח בעקבות הורדת טסטוסטרון, גם אחרי כמה שנים, אם זה כל השינוי.

גלי: יש בזה יתרון לא צפוי, מכיוון שפמיניסטיות תמיד טענו, שספורט נשים מתוגמל בעשירית מספורט גברים. זאת אומרת, ספורטאים גברים מקבלים פי עשרה מספורטאיות נשים, וספורט נשים פחות מעניין את הקהל. אבל עכשיו ספורט נשים הולך להיות יותר ויותר מעניין לקהל. אומנם לנשים לא יהיה שם מקום, אבל היוקרה של הספורט הזה תעלה מאוד.

טו: זה הכול משחק במילים. במהות, מצב הנשים בספורט נסוג. אבל שני הדברים שעשינו: בפעם הקודמת – לדבר על הפגיעה הקשה בילדים, ומה שדיברנו היום – על הפגיעה בסביבה, וכיצד אידיאולוגיית המגדר רעילה כלפי נשים וכלפי הומואים ולסביות, זה מבחינתי הבסיס שאנשים צריכים להשלים.

גלי: בפעם הבאה נבחן יחד את התוכנית לחינוך מיני בריא, שהולכת להכות בילדים שלנו. אני רוצה לסיים בנימה קצת יותר קלילה, כי אנחנו יושבות פה וצוחקות, אבל אני מבועתת, ואני שמחה שעוד אין לי נכדים. ברגע שיהיו לי נכדים, אם האידיאולוגיה הזאת תמשיך חס וחלילה, או עוד יותר גרוע תתקדם, אז זה בדיוק מה שיהיה – ברגע שהנכד שלי או הנכדה שלי ייוולדו, אני אתנה אותה באופן הכי סטריאוטיפי שיש, להתנהגות המגדרית שמצופה ממנה,

כדי שחלילה וחס אף מטורף לא יסמן אותה ויסליל אותה, וישדל אותה לעלות על המסלול המנוגד.

70: לא לא, את תהפכי אותה ככה לפגיעה מאוד! ברגע שתגידי לה שזו מיטת סדום שהיא חייבת להתיישר לתוכה, ברגע שהיא תרגיש שזה לא יושב עליה כמו שצריך, היא תהיה מאוד פגיעה למסרים של אידיאולוגיית המגדר. בדיוק להיפך: את צריכה להסביר לה: "תשמעי, מאמי, יש דברים שלא משתנים, כמו המין הביולוגי, אבל זה לא צריך להגביל אותך בשום צורה. לא בהתנהגות, לא בלבוש, לא בהעדפות. את מבינה? אין תועלת בסירוס הגוף".

71: פה אני רוצה לסיים בבדיחה, שצצה קודם והיא מאוד מאוד חשובה. התעסקנו קודם בשאלת המהותניות.

72: בדיחת הקאובוי והלסביות.

73: כן. הטענה כלפי מהותניות היא שזה סוג של חשיבה, שטוענת שהאדם נולד עם איזה דטרמיניזם. שהוא כפוי להיות בעל תכונות שמאפיינות אותו. זאת למול טענה, שאדם נולד לחופש, והוא יכול לעצב את עצמו כמו ידיו. זה מגיע מכל מיני זרמים, המרקסיזם טען שאדם אמור להיוולד לחופש, אבל כפר בזה מלכתחילה. האקזיסטנציאליזם, שנכחד על ידי המרקסיזם, טען את זה: אישה לא נולדת אישה, היא נעשית כזאת. כמו שאמרה סימון דה בובואר. הכת של האידיאולוגיה המגדרית אימצה כל מיני שטויות מכל מיני מקומות, ובחרה בפינצטה רעיונות שלא מתיישבים יחד. אז הם לכאורה אנטי-מהותניים. אבל מי שבאמת אנטי-מהותני מבין שזו תפיסת עולם מאוד רדיקלית אקזיסטנציאליסטית, והיא דורשת ממי

שרואה את עצמו אנטי־מהותני להיות פילוסוף, עם הבנה עמוקה מאוד במושגים פילוסופיים... זה קשה מאוד להיות אנטי־מהותני, כי זה אומר שלמילים שלנו אין באמת הגדרה מוצקה.

70: בדיוק. לא פילוסופיים עמוקים.

גלי: עכשיו אנחנו מגיעים לכדיחה עם הקאובוי. יושב קאובוי בפאב. מתיישבת לידו בחורה ואומרת לו: "שלום, אני לסבית. מה אתה?" הוא אומר לה: "אני קאובוי". אז היא אומרת לו: "אה קאובוי, מה זה קאובוי?" אז הוא אומר לה: "אני מגדל בקר, אני נמצא כל יום על הסוס שלי, אני משנע עדרים של בקר ואני מנופף בלאסו שלי, אני נועל מגפיים ויש לי כובע של קאובוי. אבל תגידי לי את, מה זה לסבית?".

"אני לסבית זה אומר שאני אוהבת נשים, אני קמה בבוקר אני חושבת על נשים, אני הולכת לישון אני חושבת על נשים, בלילה אני חולמת על נשים, כל הזמן אני חושבת רק על נשים". ואז הקאובוי אומר: "וואו, כל חיי חשבתי שאני קאובוי, עכשיו אני מבין שאני לסבית".

70: כן. לפני כמה שנים חשבתי שזו פשוט בדיחת קרש, לא ידעתי שזה משהו נבואי לעתיד לבוא.

גלי: האידיאולוגיה הזאת בנויה על מבנים של בדיחות, ולצערי הרב זה לא מצחיק בכלל, כשמעקרים, מסרסים, עוקרים, מנתחים, וגוזלים הנאה מינית מילדים שעוד לא שמעו על הנאה מינית – איך בזה שום דבר מצחיק. זה מבעית.

70: זה מבעית, וגם מבוגרים שמנצלים את זה מכל מיני סיבות, לא בהכרח מיניות, ומשפיעים על הסביבה כמו שציינת: על נערות נכות, נשים הזקוקות לסיעור.

גלי: אני מחכה לרגע שבו בפעם הראשונה טרנס יתבע אישה לדין על זה שהוא הרגיש שהיא אנסה אותו. אם אנחנו רוצים להתייחס למה שהוא מרגיש, אז למה להיעצר? ואנחנו לא מהותניים. אז או שנעשה דבר מהותני. אנחנו, הפרימיטיבים החשוכים והמסורתיים, חושבים שאונס זה אקט שבו מישהו פועל באלימות ובאופן חודרני כנגד רצונו של מישהו אחר, אבל זאת הגדרה מהותנית. אנחנו לא מהותניים יותר, ולכן אם כבר קיבלנו את השקר, שאם גבר מרגיש שהוא אישה אזי הוא אישה באופן מהותני, אז למה לא להמשיך הלאה, ולהתחיל להאמין שאם גבר מרגיש שהוא אישה, אז הוא גם הרגיש שהוא נאנס על ידי אישה, שלא הייתה אפילו בסביבתו.

70: כשמשחקים עם השפה הכול אפשרי. כמו שאמרתי קודם: כלבים עפים, כשקוראים ליונים כלבים. הגיהנום קפא, פשוט קראנו לסיביר גיהנום וזה הסתדר.

גלי: איך זה מתאפשר? בכוח. תראי איך אנשי המקצוע מפחדים לדבר, תראי איך תובעים אנשים שמסתכלים על גבר ואומרים, אתה גבר ולא אישה. כשמפחדים את האוכלוסייה, מפחדים את הציבור, כשמכריחים אותו לומר דבר שקר, באופן בריוני. יש לזה משמעות משפטית מרחיקת לכת. אפשר להאשים כל אדם בהאשמה שרירותית, כי אסור לו להתגונן.

אני חוזרת לבדיחה. כשאני התחלתי לפני 15 שנה, בניתי את תבנית הבדיחה הזאת:

זה הולך ככה: "אנסת אותי". הנאשם אומר: "מה פתאום, אפילו לא הייתי בסביבה. אני לא מכיר אותך". ואז: "אה... לא רק שאנסת אותי, עכשיו אתה גם מגן על אנס?!"

שמת לי לב, שברגע שמאשימים מישהו בפשע, שהוא באמת מחריד, אז המחריד הוא זה שכובש את כל השית, ולא משנה אם אתה עשית או לא. מאשימים אנשים בכל מיני דברים מחרידים, והם לא יכולים להתגונן שהם לא עשו את זה, מכיוון שאז זה נתפס כאילו הם עוד מגוננים על הזכות שלהם לכצע את הפשע הזה.

70: הייתה בדיחה כזאת, גם כן על מישהי, שאמרת על גבר עם טענות מגדר שהוא אנס אותה, ובאים אליה בטענות, איך היא העזה להגיד ש"הוא" אנס אותה ולא ש"היא" אנסה אותה. זו הפואנטה של הבדיחה: איך היא העזה, כי העבירה המשמעותית פה זה שהיא פנתה אליו בתור "הוא". זה ממש מצער. זה לא דמוקרטי.

גלי: מדינה שפויה ואנשים בריאים ולא פגומים, מסורסים, עקורים ומנותחים.

עכשיו אני רוצה להגיד לך, ששכנעת אותי לאורך הדיון, ואני הולכת לזהות את עצמי בתור האדם הצודק היחיד בכל העולם, וכל מי שיעז לכפור בזה – זה שיח שנאה כנגדי. צריך להדגיש, שאני – גלי בת חורין – המיעוט הכי קטן בכל העולם, כי אין מיעוט ממני. לכן לכפור בכך שאני צודקת תמיד, זה לא רק שיח שנאה, זה שיח שנאה כנגד המיעוט הקטן ביותר שניתן להעלות על הדעת. לכן כמות שיח השנאה היא בדרגה החמורה ביותר, ואני נמצאת בסכנה הגדולה ביותר, כי אני עומדת מול יותר משבעה מיליארד בני אדם. וזו רק אני אחת. תחשבו כמה פוטנציאל לפגוע

במיעוט כמוני גדול יותר מאשר פוטנציאל לפגוע במיעוט שמונה כמה מאות אלפי אנשים.

טל: אני חושבת שראיתי את מאט וואלש אומר את זה: "למה אתה רוצה להחליט על כינוי הגוף שלך? אולי גם אני אחליט על כינוי התואר שלי? אני רוצה שיתייחסו אליי רק בתור גאון וחתך, וכל מי שלא מתייחס אליי בתור גאון וחתך במילות תואר שפונות אליי – פוגע בי.

את מבינה? זה איון המשמעות של לכבד. לפעמים אומרים: "מה את מנסה למחוק מהקיום?". אם גבר בן 50 טוען שהוא בן 20, אני אומרת: סבבה אתה קיים רק בתור גבר בן 50 שטוען שהוא בן 20. הם מתעקשים שהוא קיים בתור גבר בן 20. זה שמישהו לא מקבל את הטענה שלך, זו לא מחיקה מהקיום.

גלי: זה כל כך מגוחך, שגבר שעבר כריתת איברים, עבר ניתוחים, שינויים הורמונליים, והכול כדי לשנות באופן מוחלט את הנראות שלו, טוען שאני זאת שמתכחשת לקיומו. מי מתכחש לקיומך? אתה התכחשת לכל קיומך. באופן פעיל.

טל: זה בדיוק ההיפך מקבלה עצמית. להתנתח עד דלא ידע זה קבלה עצמית, לקבל את עצמי כמו שאני זו המרה. זה כל הזמן משחקי מילים של מה זו שנאה, מה זו טרנספוביה. אני "מלאת שנאה". למה? אני בחיים לא פגעתי בטרנסג'נדר, נתתי להם תרומות למלגות, העסקתי אנשים, התנדבתי, טיפולי פרובונו. אבל אם אני לא מאמינה לאידיאולוגיית המגדר, זו שנאה מבחינתם.

גלי: אם יש דעה, שנחשבת לשיח שנאה, אנחנו נמצאים כבר תחת רודנות של אידיאולוגיה, שאין לה קשר עם זכויות אדם, דמוקרטיה, ליברליזם. זו אינה נאורות, ולא קדמה. חזרנו כל הדרך לתקופה חושך, שבה אידיאולוגיה הפכה לכת אידיאולוגית שלטונית שכופה את הרעיונות שלה, בצורת הרודנות הגרועה ביותר. כשאת תחת רודנות, ואת יודעת מה מותר ומה אסור וזה קבוע ומוצק, את יכולה לפחות לחיות. אומנם לא בחירות, אבל את לפחות יודעת איך להיזהר. בתוך הרודנות השרירותית של השיח האידיאולוגי, שהוא סופר דופר טופ דאון, זאת אומרת, הוא לגמרי לא מגיע מלמטה, הוא מגיע הכי מלמעלה שיש, ומשתנה תדיר. הוא כופר באופן מוחלט במציאות הברורה ביותר, זו הרודנות הגרועה ביותר.

כשאני אומרת שזה הולך לקראת צפון קוריאה, אנשים אומרים לי: אל תדברי ככה כי זה נתפס כקיצוניות. לא! אלו השיטות שהפכו את צפון קוריאה למה שהיא! תלמדו מה קרה בצפון קוריאה, תלמדו איך הפכו אנשים לעבדים באופן מוחלט, נטלו מאנשים את כל האנושיות שלהם, אלה בדיוק השיטות ואני מזהה אותן כאן ואני מבועתת.

טו: אנשים רבים חוששים לדבר כבר עכשיו, כמו שאמרת, אבל אחד השיקולים הבולטים שלי להסכים לדבר, זה שלא יהיה פה פחות מפחיד אם נשתוק. כלומר, אם לא נדבר עכשיו – זה לא ייעצר מעצמו. למי שמקדם את זה אין אינטרס שזה ייעצר מעצמו. כמה שזה מפחיד עכשיו, תחשבו איך זה יהיה אם לא נדבר. עלינו להתחיל עם עמוד השדרה: להזדקף ולומר: זה שאני מכבד אותך לא אומר שאני צריך להאמין בדברים שאתה מאמין, וזה לא אומר שאני צריך להכפיף את המציאות שלי לאמונות הפנימיות שלך. מה שאתה מבקש אינו עניין של כבוד, וזו פשוט לא זכות אדם.

הגנה מאלימות – זו זכות אדם ואני איתך. תעסוקה – זכות אדם ואני איתך. להזדהות כחלק מדמוגרפיה שאתה לא שייך אליה, זו לא זכות אדם. אנחנו צריכים לעצור כאן, ולקבוע את המדיניות הציבורית לפי קריטריונים אובייקטיביים כמו מין, ולא לפי קריטריונים סובייקטיביים של איך הברנש חש.

גלי: מילים כדורבנות וכל הכבוד. תודה רבה ד"ר טל קרויטורו.

מדריכים פרקטיים

עשו ואל תעשו, כשתלמיד מבקש מכם לפנות אליו כינוי גוף שונה (המין הנגדי, או לשון רבים, או אפשרות אחרת) – המדריך למורים ואנשי חינוך

עשו:

1. דווחו למחנכת, כדי כשתהיה מודעת למצבו, ותוכל להיות עם אצבע על הדופק.
2. דווחו ליועצת החינוכית, כדי שתהיה מודעת למצבו, ותוכל להיות עם אצבע על הדופק.
3. דווחו להורי התלמיד, כדי שיוכלו להשגיח יותר על התכנים שאליהם נחשף הילד און-ליין ועל ידי חבריו, וכן לתת תמיכה רגשית, כדי לטפל בשורשי הסימפטום.
4. סרבו באופן לא מתפשר לבקשת התלמיד.

אל תעשו:

אל תשתפו פעולה עם בקשת התלמיד לכינויי גוף שונים. מדוע?

א. זה פוגע בתלמיד עצמו.

1. נמצא מחקרית וקלינית, שמעבר חברתי (שינוי שם, שינוי כינויי גוף, שינוי לבוש וכד') פוגע אנושות בסיכויי התלמיד להחלים מדיספוריה מגדרית. כלומר בעוד ש-100% מהמחקרים מצאו שרוב הילדים עם דיספוריה

מגדרית מחלימים ממנה לאחר גיל ההתבגרות³ – מעבר חברתי גורם לשימור ואף להחמרת הדיספוריה, ובכך פוגע אנושות בסיכויי ההחלמה ממנה.⁴

בנספח מצורף טור של פסיכולוג, שמסביר מדוע זה קורה. בקצרה: זו חזרה על מסר באוזני ילד בכיוון ההפוך מהחלמה (חשבו למשל על מצב מקביל של הפרעה בדימוי גוף: צעירה עם אנורקסיה. מה היה קורה לסיכויי החלמתה, אם כל סביבתה הייתה צריכה לשתף פעולה עם אמונתה, שהיא שמנה ועליה לרזות, וזה המסר שהייתה שומעת שוב ושוב בפנייה אליה?). כמו כן זה חיזוק הפער והמצוקה בין היחס החברתי משתף הפעולה, לבין הגוף הביולוגי, שאיננו משתף פעולה, וממשיך להתפתח לפי המציאות ולא לפי הבקשות והרצונות. ראו הרחבה בנספח הנלווה למדריך זה. להזדמנות להחלים מדיספוריה מגדרית יש השפעה קריטית, שכן ללא החלמה מוסללים התלמידים הקטינים לסירוס כימי באמצעות בלוקרים והורמונים. יש לציין שנמצא, שלקיחת בלוקרים משמרת את הדיספוריה, כך שסיכויי ההחלמה מתאינים – כ-98% מהנוטלים בלוקרים ממשיכים להורמונים,⁵ ומשם חלקם ממשיכים אף לניתוחים. המשמעות היא: טיפולים וסיבוכים רפואיים לשארית חיייהם. למרבה הצער, תוחלתם של חיים אלה נפגעת קשות כתוצאה מכך, דהיינו, תוחלת החיים של אותם צעירים מתקצרת.⁶

<https://www.statsforgender.org/desistance/> 3

<https://www.statsforgender.org/social-transition/> 4

<https://www.statsforgender.org/puberty-blockers/> 5

<https://www.statsforgender.org/mortality/> 6

2. בדיקה של אובדנות בפועל מראה שלמרבח המזל היא נדירה אצל ילדים ונוער עם דיספוריה מגדרית. המחקר היחיד שבדק אובדנות בפועל אצל ילדים ונוער עם דיספוריה מגדרית (אובדנות בפועל, שניתן לבדוק, להבדיל מדיווחים עצמיים בסקרים אנונימיים באינטרנט, שהניבו מספרים אסטרונומיים, אותם מצטטים על אף היעדר מהימנותם, ובכך מטעים את הציבור) מצא אובדנות בפועל של 0.0003. דהיינו, 0.03% מתוך אוכלוסייה של כ-15,000 ילדים ובני-נוער עם דיספוריה מגדרית, שפנו למרפאת מגדר (טביסטוק בבריטניה) על פני תקופה של 11 שנים. במספרים: במהלך קצת מעל לעשור התאבדו במצטבר בשנים 2010-2020, מכל הסיבות – ארבעה. לא ארבעה בשנה, חלילה, אלא ארבעה בכל 11 השנים! לא נמצא הבדל בין אלה שכבר התחילו טיפול לאלה שרק פנו והיו ברשימות המתנה.⁷

ברור שאובדנות לעומת אובדנות בפועל אינן אותו משתנה, אך אמור להיות קשר ביניהן, ולא פערים של למעלה מ-100,000% בין סקרים אינטרנטיים אנונימיים, שמציגים מספרים אסטרונומיים, לבין מה שנמצא בנתונים אובייקטיביים של אובדנות בפועל, שהינה נדירה.

זאת ועוד: בעוד האובדנות בפועל נמצאה מחקרית נדירה בקרב ילדים ובני-נוער עם דיספוריה מגדרית, הרי שבמחקר האורך היחיד שבדק זאת התגלה, שמספר שנים

⁷ https://www.researchgate.net/publication/357916352_Suicide_by_Clinic-Referred_Transgender_Adolescents_in_the_United_Kingdom

- לאחר** מדיקליזציה – האובדנות בפועל מזנקת לפי 19 מהאוכלוסייה הכללית.⁸
3. המסרים השקריים האלו על "בן טרנס חי או בת מתה" / "בת טרנסית חיה או בן מת" מאיצים פעולות בהולות, ללא עזירה או חשיבה לעומק. לא רק בהורים המבוהלים, אלא גם בקרב הצעירים עצמם, שקונים בטעות מסר שקרי, שזה מה שעליהם לעשות בכלל, ובאופן בהול בפרט, שאם לא כן הם בסכנת התאבדות.
- ניתן לשמוע ממספר גדל והולך של מתחרטים (ישנם כבר עשרות אלפים בקבוצות התמיכה למתחרטים בחו"ל) שהם האמינו שאין להם ברירה מלבד מסלול זה אם הם רוצים לשרוד, כשהעובדות כמפורט הפוכות לחלוטין.
4. כאשר מבוגרים מלמדים ילדים, שאיום באובדנות נותן להם גישה למה שהם דורשים, זה יוצר דינמיקה מערערת, ונזקים פסיכולוגיים חריפים, במקום טיפול באובדנות.

אם חלילה יש סכנה לאובדנות, עליכם להתריע בפני כל הגורמים הרלוונטיים לניטור וטיפול, ולא לתגמל את ההצהרה על ידי היענות לבקשה, שתפגע בתלמיד בטווח הבינוני והארוך.

- ב. שיתוף פעולה פוגע בתלמידים האחרים בסביבת התלמיד**
1. דיספוריה מגדרית הינה תופעה מידבקת חברתית, בפרט בקרב נערות. עידוד תלמיד אחד מוביל פעמים רבות לנוספים. יש נתונים, המגיעים מחו"ל, על צמיחה מטורפת

8 <https://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0016885&fbclid>

של לא עשרות ולא מאות אלא אלפי אחוזים בתוך שנים ספורות, בפניית בני-נוער ובפרט נערות למרפאות מגדר. המסרים האלה מידבקים מאוד מבחינה חברתית אם לא עוצרים אותם, בשל אותה תמימות של ילדים על כך, שניתן לכאורה לשנות מין. בפרט אם מבוגרים שעליהם הם סומכים תומכים בכך. למשל, מבוגרים שמבקשים מהם להתעלם מהמציאות, ולהתייחס לילדה כאל ילד וההיפך.

2. הבקשה פותחת כר נרחב ל"דרמות", "מאבקים" וחרמות בין אלה שמכירים במציאות לבין אלה שחוששים שהתלמיד יתאבד חלילה אם לא ישתפו פעולה.

3. בשל "אפקט ורתר" ההנחיה השכיחה היא: למעט לדבר על אוכדנות, כי יכולה להיות תופעה "מידבקת". במקום זאת, בשם האידיאולוגיה דוחפים בכל הזדמנות מסרים רעילים על אוכדנות, כולל באוזני ילדים ובני-נוער.

4. זה מסוכן ושגוי לכפות על החברה דרישה ואחריות לשתף פעולה עם דלוזיה (כאילו ניתן לשנות מין. במציאות לא ניתן לעשות כן, והאמונה על "נשמות כלואות" או "מוחות הפוכים" ו"גוף לא מתאים", היא אמונה בלתי-מדעית ולא מוכחת, וגם רעילה ומסוכנת) כביכול אלא אם כן ילד יתאבד. אם ילד אכן נמצא במצב אוכדני, הוא זקוק להשגחה ולטיפול באוכדנות, ולא למניפולציות על סביבתו, כדי שיעמידו פנים ביחס למינו. כל שכן, מסוכן ורעיל להציב דרישות כאלו לשלומו של ילד על ילדים אחרים בני גילו.

- ג. שיתוף פעולה פוגע בכם וגם באנשי צוות חינוכי אחרים
1. ישנה הפגיעה בצו מצפונכם לאור הידיעה שאתם תורמים להסללת קטין דרך מעבר חברתי לסירוס כימי ופיזי, וצריכים להכפיף את המציאות לתחושות של צעיר במצוקה, שזקוק ליציבות של מבוגרים, לא לערעור נוסף.
 2. זה תורם למאבקי כוח חדשים בין ילדים ומבוגרים בשאלה מתי הם "מועדים" ומתייחסים לפי המציאות ולא לפי "תחושת הילד" (במקום שנסייע לילד להבחין בין רצון, דמיון, תחושה ומציאות), ולמאבקי הכוח בין ילדים לחבריהם בנוגע ל"מעידות" כאלו. יצירת הדרמות בגינן, ו"רעש" נלווה ניכר, בשל הצורך למשטר את ה"מציאות" של התלמידים האחרים ושלנו.
 3. המס הקוגניטיבי המשולם בפנייה לתלמיד בלשון רבים, או בלשון נקבה, ובלשון זכר לסירוגין, כי התלמיד מרגיש "לא בן ולא בת", או לזכור שעלינו להתעלם ממראה עינינו, ולפנות לפי תחושתו של תלמיד זה או אחר, ולא בהתאם למציאות – והלחץ הנלווה לכך.

ילדים זקוקים למבוגרים אמיצים ובריאים נפשית סביבם, שיהוו עבורם עוגן של מציאות, ייתנו להם מרחב לימודי, ולא יפגמו בסיכויי ההחלמה מדיספוריה מגדרית.

לא ניתן לשנות ילדות – טור של פסיכולוג על הנזקים הנכשיים הבלתי־הפיכים של מעבר חברתי⁹

מאמר זה הוא תרגום מתוך אתר בשם Transgender Trend: "אנחנו קבוצה של הורים, אקדמאים ואנשי מקצוע מתחום הטיפול בילדים, ללא השתייכות פוליטית או דתית וממגוון רקעים. אנו מאוחדים בדאגתנו בנוגע למעבר הרפואי של ילדים וצעירים, ומחיקת ההגנות המבוססות על מין, של בנות בבתי הספר ובחברה".

מעבר חברתי בילדות

המעבר החברתי בילדות מתואר כ"חביב" ו"מאשר". אבל לקראת מה אנו מכינים ילד לבגרות, אם אנו מעמידים פנים, שהוא המין הנגדי בחלק משמעותי מילדותו? פסיכולוג קליני, בעל ניסיון של למעלה מ־15 שנה בעבודה עם מבוגרים, ילדים ומשפחות, מסביר את ההשלכות הבלתי־נמנעות.

9 התרגום נלקח מהאתר הבא <https://gc-israel.org/childhood-is-irreversible/>

ילדות היא לא הפיכה

כשזה קרה בפעם השלישית תוך שבוע, אז התחלתי לתהות באמת. ההורים היו מספרים לי על המתבגר שלהם, על עוגמת הנפש, המחשבות האובדניות והפגיעה העצמית שלו. הם היו זורקים משהו כל כך סתמי, שכמעט יכולתי לפספס: "אה, והוא טרנס, הוא עבר מגדר בגיל 5 (או 6 או 7), אבל לגבי זה הכול בסדר". במילים אלו ידעתי, שהזהירו אותי להתרחק מהנושא: אין לך מה לחפש שם. אני פסיכולוג. תפקידי הוא לחקור, לחפש משמעות. אני עובד עם משפחות וצעירים. אני מנסה להבין מדוע אנשים מתנהגים ומרגישים כמו שהם מתנהגים ומרגישים, ואז לחלוק את ההבנה הזאת. אני שואל שאלות לא נוחות לפעמים, במיוחד את ההורים, על האופן שבו ההתנהגויות של כולם במשפחה קשורות זו לזו, וכיצד ילדים עשויים לפעמים לבטא את המצוקה של כל המשפחה. בדרך כלל אני סקרן לגבי כל שינוי גדול בחייו של ילד. אני שואל: איך זה קרה? מה התרחש באותה תקופה? כיצד התקבלה ההחלטה הזו?

אבל לא בנושא הזה.

אני לא באמת יכול לשאול על הזהות המגדרית שלהם, מחשש שאתפס כטרנספוב, ויאשימו אותי בביצוע טיפול המרה. "נועדתי" לחגוג איתם את הזהות הטרנסית, להשתמש בכינויים המועדפים, ובהחלט לא לשאול שאלות בנוגע למשמעות של זה. אני יודע למה מצפים ממני.

סיפורי הילדים האלה התחילו שנים קודם לכן, ואני יודע את זה כי ראיתי חלק מזה קורה בפייסבוק.

חברים רחוקים בפייסבוק היו אומרים דברים כמו: "ידענו זמן מה שהיום הזה יגיע, אבל היום עשינו את הצעד. הספר קיצץ את שערה של ג'ואנה, וזרקנו את בגדיה הישנים. אנו מקבלים בברכה

את ג'וזף למשפחתנו!". כל זאת בלוויית תמונה של ילדה קורנת בת 4, עם שיער קצר, לובשת חולצת טריקו של ספיידרמן. כל כך קל לבצע מעבר לילד בן 4: גזרו או הצמיחו את שערו, ואיש לא יבחין בהבדל. ולכל מי שמעלה חששות יגידו ש"זה הפיך לחלוטין, זה רק בגדים וכינויים! אף אחד לא מעביר ילדים מעבר רפואי! תפסיק את הפאניקה המוסרית הזו!".

אז עכשיו ג'ואנה היא ג'וזף, והיא חיה את ילדותה. אומרים לכולם לקרוא לה "הוא", וקונים לה בגדים במחלקת הבנים. היא משחקת כדורגל, ואמא שלה מפרסמת תמונות שלה בבוץ עם הכיתוב "בן עד הסוף!", ומקבלת זרם של תגובות על אילו הורים נהדרים הם, כמה מזל יש לג'וזף וכמה הוא "בן". אם ג'וזף אוהב בובות, או מסתובב עם הבנות או אפילו אוהב ללבוש שמלות, הוא פשוט "שובר סטריאוטיפים מגדריים", או מראה את הצד הרגיש שלו.

ג'וזף מבלה את ילדותו עם אשורר של בן זכר בכל שעה של חייו. כל מי שיש לו התלבטויות שותק, כי הוא יודע שהוא ייחסם ויגורש מיד.

אלא שג'וזף הוא ילד עם סוד. לפני המעבר, ג'ואנה הייתה ילדה, שלפעמים רצתה להיות בן, וזה היה גלוי. כולם דיברו על זה. עכשיו מתייחסים אל ג'וזף כילד, אבל יש בו משהו שונה, והמון אנשים לא יודעים את זה. הוא יודע את זה, ההורים שלו יודעים את זה, אבל אסור לאנשים להזכיר את זה, או לשאול אותו מה הוא מרגיש לגבי זה. אם הם ישאלו – הם טרנספובים.

לג'וזף יש בחירה, אבל אף אחת מהאפשרויות אינה טובה. או שהוא יעמיד פנים שאין שום דבר שונה, למרות שהוא יכול לראות את השוני כל יום בשירותי הבנים, או שהוא יהיה מוטרד יותר ויותר, מהעובדה שכולם אומרים לו שהוא בן. הוא חי בעולם בתור בן,

אבל אין לו גוף של בן. בדרך כלל ההתמודדות הזאת תהיה גדולה עליו, ולכן הוא ידחיק אותה. הוא יתנתק מהגוף שלו. לעיתים קרובות הוא יסרב לחלוטין לדבר על זה, כי זה יתפרש כסימן לדיספוריה המגדרית שלו. הוא אפילו לא יסתכל על איבר המין שלו ולא יכיר בו. הוריו יגידו שהם לא יכולים לדבר על זה, כי הוא מאוד יתעצבן.

לפעמים הוריו יספרו לו סיפורים על איך הוא יוכל לעבור ניתוח ולרכוש פין כשהוא יגדל, ובגלל שהוא ילד, הוא מאמין להם, וחולם על היום שבו כבר לא יצטרך להתמודד עם הדיסוננס, בין מה שמשפחתו וחבריו אומרים לו שהוא, לבין הגוף שיש לו. הדיסוננס שנוצר בעקבות המעבר המגדרי-חברתי שלו.

מעבר חברתי הוא אסטרטגיה עם תאריך תפוגה. זו אסטרטגיה לטווח קצר, עם השלכות ארוכות טווח. זה עובד כל כך בקלות עבור ילדים צעירים – לפני גיל ההתבגרות באמת בלתי-אפשרי להבחין על רבים אם הם זכר או נקבה. הילד הצעיר שעושה מעבר, וכולם מתייחסים אליו כאל בן המין הנגדי, מאמין שכך הם פני הדברים. כולם מרוצים, לכאורה, והמעבר החברתי מספק הקלה לטווח קצר. בטווח הארוך, זה יוצר בעיה בלתי-הפיכה. גיל ההתבגרות עומד להגיע, והילד, שעשה מעבר מגדרי-חברתי, נקלע למצב בלתי-אפשרי.

אמרו לו כל החיים שהוא בן (וכל מי שאומר שהוא לא ילד הוא טרנספובי), אבל הגוף שלו יודע אחרת.

ילדות אינה הפיכה. מה שמספרים לנו בילדותנו הופך לחשוב לכל חיינו. זה מהווה חלק מהאופן שבו אנו מבינים את עצמנו ואת מקומנו בעולם. ילדה שגדלה כשאומרים לה שהיא בן, בעוד שהיא יודעת שהיא בת, תחווה רק את החוויה הזו, ולא ניתן לחזור ולעשות את זה שוב.

ג'וזף גדל, ובמשך כמה שנים מאושרות אין בעיות נראות לעין. הוריו מעורבים מאוד בקהילה הטרנססית, ומרגישים מחוברים ומאושרים בהחלטתם. ג'וזף אוהב את שערו הקצר ואת נעלי הכדורגל שלו. הוא "אחד מהחבורה". הוא מגיע לגיל 10, והשדיים שלו מתחילים לגדול.

כשש השנים האחרונות אמרו לו שהוא בן. לא הייתה הכנה כלל בילדותו לעובדת הנשיות הביולוגית שלו. ללא הזדהות עם מודלים לחיקוי נשים, בלי שיחות על המשמעות של התבגרות אצל בנות. זה היה עניין שיש להכחיש ולהתעלם ממנו. עכשיו השדיים שלו מתחילים לגדול.

זו תקופה שברירית ופגיעה לכל הבנות הצעירות, אבל עבור אלה שנאמר להן שהן בנים, זה יכול להיות הרסני. מצוקתו של ג'וזף הופכת עזה. הוא שונא את הגוף שלו, הוא שונא את עצמו, הוא לא יכול לשאת את הרעיון של וסת או חמוקיים. הוא מתחיל לדבר על פגיעה עצמית, על חיתוך עצמי, הוא פשוט לא יכול לשאת את עוצמת הרגשות שלו.

מובן שהוא לא יכול. כל הדרכים הובילו אותו לשם ממש מאותו יום שבו לקחו אותה בגאווה לספר לעשות לה "תספורת של ילד". ילדים אלה בילו את ילדותם, כשנאמר להם שהם מהמין הנגדי. את הזמן שבו יכלו להתרגל למציאות הביולוגית שלהם – הם השקיעו בהסתרתה. הם יכלו ללמוד, שהם יכולים לבטא את עצמם בכל דרך שהם רוצים, בין אם הם נקבה או זכר. במקום זאת, הם למדו להכחיש את המציאות הביולוגית של גופם.

כעת, כמובן, המצוקה שג'וזף חש נתפסת כדיספוריה מגדרית, המרימה שוב את ראשה. "צדקנו", אומרים ההורים זה לזה, "תראה כמה הוא במצוקה לגבי ההתבגרות שלו, תאר לעצמך שהיינו צריכים להתמודד עם זה כשש השנים האחרונות". עכשיו מתחילות

המחשבות האובדניות, מכיוון שהילדה מתמודדת עם מציאות שלא תיאמן – היא פשוט לא יכולה שימשיכו להתייחס אליה כאל בן, כאשר יש לה גוף של נערה. ההורים שלה כבר לא יכולים להפוך את הכול לבסדר. הם כועסים. הם חשים מצוקה עזה. הם נואשים שילדם ייטול חוסמי גיל התבגרות. הם רוצים לחזור לנוחות שהיו הדברים קודם. מכרו להם שקר, וכך גם לכל הסובבים אותם.

מה הייתה האלטרנטיבה? הורים אומרים לי שהילד שלהם היה נחרץ, ושפשוט לא הייתה ברירה אחרת. הם היו חייבים להעביר מגדרית את הילד, אחרת... מה?

מעבר הוא פתרון לאנשים בוגרים, אך הוא ההסבר שהדור שלנו נותן לילדים, שקוראים תיגר על הסטריאוטיפים. הילד מתנהג בצורה מסוימת, המבוגרים אומרים עליו "טרנס", ואז הוא "מתנהג בהתאם". המבוגרים מרגישים הקלה, כי הם חושבים שהם מצאו את הפתרון. הם מפחדים ממה שעלול לקרות לילד שלהם כשהוא יגדל, אחרי שנאמר להם, שההשלכות של אי-ביצוע מעבר מגדרי לילד עלולות להיות הרות אסון. בדרך כלל התאבדות. יש הוכחות מעטות לכך.

למיטב ידיעתי, אין שום מחקר הבוחן תוצאות אצל ילדים שקיבלו את האפשרות להתבטא איך שהם רוצים, תוך התייחסות אליהם על פי המין הביולוגי שלהם. היו לנו כמה ילדים כאלה בבית הספר היסודי שלי. אחת מהן שיחקה כדורגל, הסתובבה עם הבנים ואפילו לבשה בגדי שחייה של בן לשיעורי שחייה בבית הספר. הייתי מבולבל. הלכתי הביתה באותו יום, ואמרת לי לאמא שלי ש"אמה" יכול להיות גם שם של ילד.

מאוחר יותר גיליתי שאמה היא בעצם ילדה, שנראתה כמו בן, בכוונה. היא ואני הפכנו להיות חברים טובים. היא קיבלה תמיכה ביחס לזכותה להביע את עצמה איך שהיא רוצה, ואף אחד לא

העביר אותה מגדר. היא התמודדה עם גיל ההתבגרות כמו כולנו. היא אמה עכשיו, ועובדת כמתחזקת עצים. אני חושב על אמה כשאני רואה את הנוער במצוקה הזו, ואני תוהה מה הדור שלנו שכת, שהורינו ידעו. הם נאחזו במציאות עבורנו, בזמן שאנו היינו צעירים מכדי לדעת את ההבדל. אני מציע להורים לקחת את המצוקה המגדרית של ילדיהם ברצינות, אבל גם בקלילות. קחו ברצינות את הרצונות שלהם להסתפר, ללבוש חולצות ספיידרמן ולשחק כדורגל, אבל העבירו להם את הידע, שזה לא הופך אותם למין הנגדי. הם לא מבינים את זה. ילדים צעירים חושבים שהחיצוניות היא מה שמגדיר בן או בת. הם לא יודעים אחרת.

אנחנו יודעים, וצריכים לשמור את המרחב הזה עבורם. מרחב שבו הם יכולים לעשות כל מה שהם רוצים, להיות כל מה שהם רוצים – אבל לא לשנות את המין שלהם או לטוס למאדים, כי אף אחד מאלה אינו אפשרי. אנחנו יכולים לדמיין את זה, לפנטז על זה, אבל אנחנו צריכים לשמור את המרחב הזה עבורם. כי הם לא מסוגלים.

ביקום חלופי, הוריה של ג'ואנה יגזרו את שיערה ויקנו לה חולצת ספיידרמן, אבל לא יפרסמו את תמונותיה בפייסבוק. הם יאמרו לג'ואנה שהם יכולים לקרוא לה ג'ו אם היא רוצה, שהיא יכולה לשחק כדורגל או כל מה שהיא רוצה, ושהיא תמיד תהיה הבת שלהם, כי אנחנו לא יכולים לשנות מין. זה עולם שבו הוריה של ג'ואנה ייתנו לה להיות היא עצמה, מבלי לספק לה הסברים של מבוגרים כמו "את טרנס". הם ייתנו לה לגדול, ולגלות את המציאות של הגוף הנשי שלה, גוף שקשה לחיות בו, ושרוב הנשים בשלב מסוים מייחלות להעלים את אי-הנוחות שבו. אבל זו זכותה המולדת, וזה הגוף היחיד שיהיה לה אי-פעם. ביקום הזה, אמה

ואחותה של ג'ואנה יספרו לה על גיל ההתבגרות, כי אף אחת לא צריכה להתכחש לביולוגיה הנשית שלה. אף אחד לא יגיד לה שהיא צריכה תרופות כדי למנוע מעצמה את "ההתבגרות המינית הלא-נכונה".

כשג'ו מגיעה לגיל ההתבגרות, היא לא שמחה עם השינויים, בדיוק כפי שבנות אחרות אינן שמחות. היא לא כל כך אוהבת את השדיים החדשים שלה, והיא ממש לא מתרשמת מהמחזור. אבל היא לא מרגישה שהגוף המתפתח הזה עומד בסתירה עמוקה לאדם שהיא, כי היא בילתה את ילדותה בידיעה שהיא בת, ושהיא יכולה לבטא את עצמה איך שהיא רוצה. היא לא מרגישה שהיא חייבת להיפטר מסממני הנשיות שלה, כדי להמשיך את האשליה שכולם יצרו סביב ג'וזף. היא לא הייתה מנותקת מהמציאות של עצמה כנקבה.

אנחנו צריכים להגיד לילדים, שהם יכולים לחלום להיות כל מה שהם רוצים, ולבטא את עצמם איך שהם רוצים, אבל שהם לא יכולים לשנות את מינם. אנחנו חייבים להגיד להם את זה, גם אם זה מציק להם. אנחנו צריכים להיות מסוגלים להכיל את המצוקה הזו ולהקשיב, תוך שמירה על החיבור למציאות. שכן האפשרות הנוספת היחידה שיש לנו היא לבגוד באמון של ילדינו בנו, וההשלכות של זה תהיינה לכל החיים.

מה כדאי לדעת ומה ניתן לעשות, אם יש בכיתה של ילדכם בן שטוען שהוא בת, או בת שטוענת שהיא בן?

מדוע מעבר חברתי הוא בעל פוטנציאל נזק גבוה גם לילדים בכיתתו ובסביבתו – כלומר גם לילד שלכם:

1. המסר הרעיל והרגסיבי (וגם ההומופובי) של "מוח של בן" אם את בת שאוהבת "דברים של בנים", ו"מוח של בת" אם אתה בן שאוהב "דברים של בנות", מוביל ילדים לחשוב שהם "בגוף הלא-נכון". אם כך – "אין מנוס" ממסלול של מעבר חברתי ← סירוס כימי ← סירוס פיזי. המסר לא רק רעיל ורגסיבי, אלא גם מידבק לילדים אחרים.

2. הופחדנו במיתוס האובדנות, כאילו אין מנוס – מעבר מגדרי בהול או שהילד חלילה איננו. צריך לדעת ש:

א. במציאות, האובדנות בפועל בקרב ילדים ובני-נוער עם דיספוריה מגדרית נדירה מאוד, ועומדת על פי המחקר היחיד נכון להיום שבדק זאת על 0.0003, דהיינו 0.03%.

ב. ישנם נזקים חריפים וערעור הביטחון של ילדים, כאשר מבוגרים מלמדים אותם באמצעות היענות, שאיום באובדנות משיג להם מה שרצו. ילד או צעיר במצוקה צריך לדעת, שחשיבה אובדנית מובילה לטיפול באובדנות,

- ואינה משמשת אמצעי להשפעה על מבוגרים, לעשות את רצונם של הילדים.
3. מחקר אורך מצא, ששיאי האובדנות מגיעים מספר שנים לאחר המדיקליזציה.

ילד יכול לרצות דברים רבים, ואפשר לגלות אמפתיה לרצון, אך יש לשקול היטב אם לקחת חלק בלעודד ילדים לרדוף אחרי מטרה שאיננה בת-השגה ואיננה בתחום הפיזיכילי – תוך ניצול תמימותם לשם הטעייתם לחשוב שניתן לשנות מין.

מה לעשות:

1. המלצתי היא לא להמתין שבית הספר יסביר את הנושא לילד, אם יש בכיתתו ילד טרנס, אלא להיות הראשונים לתווך זאת עבורו. האופן שבו בית הספר יסביר זאת יכול להיות מנוגד לערכים, אמונתכם ורצונכם. עדיף להעביר מראש את המסר, שאתם מעוניינים בו לילדכם. מוטב להעביר מסרים שמגינים מפני אלה שיושמעו בעתיד על ידי אחרים, מאשר לנסות לתקן בדיעבד דיסאינפורמציה ומסרים שגויים, שניתנו לו על ידי גורמים שהוצגו בפניו כבעלי סמכות.
2. בשום אופן לא לעודד חרם, התנכלות, אלימות, בריונות וכד' כלפי ילד שעשה מעבר חברתי. כשילד או ילדה עושים מעבר חברתי – זו אשמת המבוגרים שבגדו באמונם, ולא אשמת הילדים, שהאמינו למבוגרים ששינוי מין אפשרי.
3. לעודד את הילד לא לקחת חלק פעיל במעבר חברתי ובהעמדת פנים שמישהו יכול לשנות מין. זה נראה בלתי-מזיק, אך כפי שפירטנו בתחילת הטור, יגביר את מצוקת הילד בטווח הבינוני והארוך.

4. להסביר לילד שלאנשים שונים יש אמונות שונות, ולמשפחה ההיא יש אמונות שונות משלנו. הם מאמינים, בניגוד אלינו, שאלוהים יכול לטעות, ושייתכן שאדם יהיה עם גוף לא נכון. אנחנו ממש לא מאמינים בכך (לאנשים מאמינים). הם מאמינים, בניגוד אלינו, שיכול להיות מצב של גוף של מין אחד ומוח של מין אחר. אנחנו לא מאמינים שיש ניתוק בין איברי הגוף השונים, וסבורים שהם טועים ומטעים. אנחנו בשום אופן לא מתנכלים לאנשים שמאמינים באמונות שונות משלנו. עם זאת, לא נרשה בשום אופן שיתנכלו לנו בשל האמונה שלנו במציאות ביולוגית. אם ילד או איש צוות מתנכל לך בשל אי לקיחת חלק במעבר חברתי של ילד אחר, אנחנו מבקשים שתדווח לנו מיד, ואנו נטפל בזה.
5. אם מתגלה בדיעבד, שילד ביצע מעבר חברתי ולא עדכנו אתכם (היו מקרים כאלה בישראל. עשו לילדה מעבר חברתי בגיל צעיר מאוד, ולכן רק לאחר מספר שנים, גילו ההורים, שמי שהם חשבו שזה בן, זו בת, מה שיצר משבר אצל שאר ילדי הכיתה והוריהם) – צריך להסביר לילדים, שהסתרה והשקרים זו טעות של מבוגרים.
- לחזור ולהדגיש את החיבור למציאות הביולוגית, שבפועל לא ניתן לשנות מין, כהגנה מפני הרבקה בדיספוריה מגדרית.

כיצד לבחור מטפל עבור ילד מבולבל מגדרית

ניתן לגשת לנושא משני כיוונים:

א. מטפל שמתמחה לפי סוג הסימפטום, במקרה שלפנינו דיספוריה מגדרית.

ב. מטפל שמתמחה לפי הסיבות לסימפטום, כלומר הסיבות ברקע הדיספוריה המגדרית.

נכון למועד כתיבת טור זה, אין התמחות ייעודית לדיספוריה מגדרית, מלבד "מומחים מטעם עצמם". רוב המגדירים עצמם כמומחים לתחום זה מתכוונים שהם מומחים בלאשרר ילדים ובני-נוער שהם אכן טרנסג'נדרים, ולהפנותם למדיקליזציה.

לכן ההמלצה שלנו היא: לשקול בחיוב פנייה למטפלים בעלי ראייה רחבה, עם ניסיון בטיפול במתבגרים ובבעיות האופייניות בגיל הזה (דיכאון, חוסר ביטחון עצמי, הפרעות קשב, הפרעות אכילה, חרדות וכד'). הסיבה – דיספוריה מגדרית יכולה להיות פעמים רבות סימפטום של טראומה, דיכאון, חרדה וקשיים חברתיים, לעיתים קרובות היא נלווית לרצף האוטיסטי (בגלל שאידיאולוגיית המגדר עושה פתולוגיזציה להיעדר קונפורמיות מגדרית – כאילו הצעיר הלא-קונפורמי מגדרית הוא "טרנסג'נדר").

היות שצעירים על הרצף האוטיסטי נוטים בשכיחות גבוהה יותר להיעדר קונפורמיות מגדרית, הם בסיכון מוגבר לאידיאולוגיה זו), הפרעות אכילה, ומגוון מצוקות רגשיות.

יש לשים לב למקומות בהם המדיניות לא נקבעת על פי דעה מקצועית חופשית של המטפל, אלא כפופה לנוהלי המסגרת בה מטפל. במקרה זה יש להפנות את הבירור לרמת המסגרת, לפני שמבצעים אותו ברמת המטפל.

נרצה להבין מוקדם ככל הניתן, רצוי מראש, את הגורמים הבאים (מסודרים לפי סדר חשיבות):

1. את גישת המטפל לדיספוריה מגדרית
2. את יכולתו המקצועית של המטפל
3. את רמת הניסיון של המטפל

זהו הסדר, כי אם המטפל תומך באידיאולוגיית המגדר, ולכן באשרור ושליחת ילדיכם למדיקליזציה, השאר כבר לא יסייע. אם יש לו גישה טובה, והוא לא מטפל מוצלח במיוחד, לפחות הוא לא יזיק. אם יש לו גישה וגם יכולת, אז רצוי לבחור במטפל עם מרב הניסיון שניתן להשיג, אך זה הפרמטר היחיד בו אפשר להתגמש. למטפלים רבים יש ניסיון מועט, שכן פתולוגיזציה של היעדר קונפורמיות למגדר, והפנייה למדיקליזציה בשל כך, היא תופעה חברתית בת שנים ספורות בלבד.

נרצה לשאול את המטפל מראש שאלות פתוחות על שני הסעיפים הראשונים (קל יותר לענות כן/לא בכנות חלקית כשנשאלים שאלות סגורות ולא פתוחות, מאשר לפרט בהרחבה).

שאלות הקשורות לגישת המטפל לדיספוריה מגדרית

שאלות שניתן ורצוי לברר עם מטפל מראש:

- מה לדעתו הסיבות לדיספוריה מגדרית?
- אם יש לכם נערה – מה דעתו על הגידול בכמות הנערות הפונות למרפאות המגדר?
- אם יש לכם נערה – מה דעתו על ביינדר?
- אם יש לכם נער – האם מודע להבדלים בין דיספוריה לאוטוגניפיליה?
- מה מטרת הטיפול?
- האם החלמה מדיספוריה מגדרית היא אחת ממטרות הטיפול אליה שואפים?
- באיזה נסיבות יפנה להורמונים?
- מה ההגדרה שלו לטיפול המרה?
- מה דעתו על כך, שאתם שוקלים לא לאשרר את הילד?
- באיזה לשון פנייה תפנה לילד שלי, ומה הרציונל? אם אומר שיפנה בלשון הפנייה לא על בסיס מין, לשאול האם בכוונתו לשנות זאת בהמשך הטיפול, ומדוע.

אם עבר סינון ראשוני מראש, שאלות לשאול אחרי שנפגש עם הילד:

- מה מבחינתו הבעיה אצל ילדכם, מה מבחינתו הפתרון, ומה מבחינתו התהליך לשם?
- האם יהיה מוכן לתת המלצות לצוות בית הספר לפנות לילד על פי מינו? האם יהיה מוכן לגבות אתכם מקצועית מול מערכות, שינסו לבצע בניגוד לרצונכם מעבר חברתי לילד?

המטרה היא לסנן מוקדם ככל האפשר, את מי שמנותקים ממצויאות ביולוגית, ומאמינים באמונה הלא־מדעית של "גוף לא נכון" בקרב ילדים. דהיינו (על פי ההיפוך שקיים באידיאולוגיית המגדר), את אלה המאמינים, שלעזור לילדכם להחלים מדיספוריה מגדרית ולקבל את גופו כפי שהוא מהווה "טיפול המרה", ולעומת זאת שליחת ילדכם למעבר חברתי (שיצמצם באופן ניכר את סיכוייו להחלים מדיספוריה מגדרית) ולמדיקליזציה של בלוקרים והורמונים (לא כל שכן כריתת איברים בריאים), שתפגע בכריאותו זה "ילדכם האוטנטי". חשוב גם לזהות ולסנן את אלה, שמאמינים או מקדמים דיסאינפורמציה, ש"מעבר חברתי זה הפיך", "בלוקרים הם הפיכים ולא גורמים נזק", וכמובן, את אלה, שינסו להפחיד אתכם, ולהדביק בכך גם את הילד, במסר הרעיל והשקרי של "מדיקליזציה או מוות".

שאלות הקשורות ליכולת מקצועית:

- אם פונים לפי סימפטום: מה אחוז ההחלמה מדיספוריה מגדרית שהנך רואה בקרב מטופליך?
- אם פונים לפי סיבה לסימפטום: מה אחוז ההחלמה שהינך רואה בקרב מטופליך?

שאלות על רמת הניסיון:

- אם חלילה ילדי ירגיש אובדני, או יאיים באובדנות, האם יש לך ניסיון בטיפול במצבים אלה?
- מה מספר הילדים ובני־נוער עם דיספוריה מגדרית שבהם טיפלת? / מה מספר הילדים ובני־נוער עם המצבים הרלוונטיים לילדכם (כגון הפרעת אכילה, קשיים חברתיים, הפרעות דימוי גוף וכד') שבהם טיפלת?

אם יש ניסיון אישי – אנחנו רוצים ניסיון אישי מהסוג של "עזרתו לבן משפחתי להחלים מדיספוריה".

אם יש בן משפחה שהמטפל עזר לעשות לו מדיקליזציה, או אם למטפל עצמו יש ילדים "טרנס", קיים סיכוי לא מבוטל שהמטפל ימצא בדיסוננס קוגניטיבי, כדי להצדיק את פעולותיו האישיות.

לאורך הטיפול

כדאי להגיע עם הילד למפגש הראשון, כדי להתרשם גם פנים אל פנים מהמטפל. כדאי לשים לב אם יש שינוי לרעה אחרי מפגשים. כדאי לשוחח עם הילד לעיתים קרובות לניטור מצבו הרגשי, ולא "להאציל" את ההתייחסות לצד שלישי, לשעה בשבוע, ולהמשיך כרגיל.

לסיכום: למרבה הצער, ישנם מטפלים, שמפנים אליהם או נמצאים ב"רשימות מומלצות", רק כי פגשו במסגרת עבודתם מספר גבוה מהמוצע של ילדים ובני-נוער עם דיספוריה מגדרית, אך האופן שבו הם יתייחסו לילדכם הוא לאשרר, שאם הוא מרגיש טרנסג'נדר סימן שהוא טרנסג'נדר. הם יסלילו למעבר חברתי, המוביל לבלוקרים ומשם להורמונים. זו בדיוק אוכלוסיית המטפלים, שתצמצם עד תאיין את סיכויי ההחלמה מדיספוריה מגדרית של הילד. לפני שמקבלים המלצה על "מישהו שמבין", צריך לוודא אם הוא מבין בלעזור לצעירים להחלים מדיספוריה מגדרית, או מבין בלאשרר ולהסליל למדיקליזציה.

במקרה השני, פעמים רבות היעדר טיפול עד מציאת מטפל מתאים יכול להזיק פחות ממטפל מסליל. בחירת המטפל המתאים היא שאלה של פיקוח נפש.

**טורים שונים בנושא היבטים
באידיאולוגיית המגדר**

כמי שאכפת לו מרווחתם של ילדים – מה אמור להדליק לך נורות אדומות בנוגע לאידיאולוגיית המגדר:

1. תוך שנים ספורות חל גידול חסר תקדים של אלפי אחוזים בפנייה של ילדים ונוער למרפאות המגדר. העלייה בסדר גודל זה היא רק בקרב ילדים ובני-נוער ולא בקרב מבוגרים, והעלייה גדולה משמעותית הרבה יותר בקרב נערות.

<https://www.telegraph.co.uk/politics/2018/09/16/minister-orders-inquiry-4000-per-cent-rise-children-wanting/>

<https://www.spectator.co.uk/article/do-tv-characters-of-old-transwomen-really-influence-the-gender-of-young-girls->

<https://www.statsforgender.org/demographics/>

כשיש סימנים חזקים למרכיב של הדבקה חברתית

<https://www.statsforgender.org/teenagers/>

2. הומואים ולסביות מהווים אחוזים בודדים באוכלוסייה, אך עשרות אחוזים ורוב הפונים למרפאות המגדר. בבריטניה, המטפלים במרפאת המגדר כבר התחילו להתברח, שלא יישארו הומוסקסואלים בקצב הזה. במקום לתת לבן "נשי" להתפתח, מוכרים לו שיש לו "מוח של בת" עם "גוף לא נכון", ומעבירים אותו מסלול של סירוס כימי ואז פיזי. לנערות "לא נשיות"

אומרים שמי שלא מרגישה אישה היא אכן לא אישה ומפנים לכריתת שדיים עוד כקטינות.

<https://www.thetimes.co.uk/article/it-feels-like-conversion-therapy-for-gay-children-say-clinicians-pvsckdvq2>

<https://www.thetimes.co.uk/article/tavistock-gender-clinic-converting-gay-children-tz8cs77p3>

<https://www.telegraph.co.uk/news/2021/11/22/girls-dont-like-dolls-treated-transgender-claims-tavistock-clinic/>

3. רבים מהצעירים הפונים למרפאות המגדר הם על הרצף האוטיסטי – מאות (!!!) אחוזים יותר מהשכיחות באוכלוסייה הכללית. הנתונים מראים שזו אוכלוסייה פגיעה יותר למסרים של אידיאולוגיית המגדר.

<https://www.spectrumnews.org/news/largest-study-to-date-confirms-overlap-between-autism-and-gender-diversity/>

4. 100% מהמחקרים עד כה (כ-11 במספר) שבדקו זאת, מצאו שרוב הילדים עם דיספוריה מגדרית החלימו ממנה תוך שנים ספורות לאחר גיל ההתבגרות.

<https://statsforgender.org/desistance>

5. לעומת זאת כיום נותנים לילדים עם דיספוריה מגדרית בלוקרים, מה שמאיץ את סיכויי ההחלמה שלהם – 98% מהילדים שקיבלו בלוקרים ממשיכים להורמונים, כלומר ממשיכים לסבול מדיספוריה מגדרית.

<https://www.statsforgender.org/puberty-blockers/>

בנוסף מפנים ילדים עם דיספוריה מגדרית למעבר חברתי שמצמצם את סיכויי ההחלמה מדיספוריה מגדרית. כאן ניתן לקרוא על הממצאים שמראים זאת:

<https://www.statsforgender.org/social-transition/>

כאן ניתן לקרוא מהם המנגנונים מאחורי מעבר חברתי שפוגע ביכולת ההחלמה מדיספוריה מגדרית:

<https://gc-israel.org/childhood-is-irreversible/>

6. הקומורבידיות (הקיום במקביל) של הפרעות נפשיות – פעם קיום הפרעות נפשיות מקבילות היה נדיר בקרב הסובלים מדיספוריה מגדרית ושימש התוויית נגד למדיקליזציה, כיום לרוב המוחלט של הפונים למרפאות המגדר יש הפרעות נפשיות במקביל.

<https://www.statsforgender.org/comorbidity/>

7. כל הממצאים מראים שהניתוחים ונטילת ההורמונים של המין השני פוגעים בבריאות הפיזית.

<https://www.statsforgender.org/hormones/>

ואף מקצרים את תוחלת החיים:

<https://www.statsforgender.org/mortality/>

לעומת זאת, הממצאים על תועלת לבריאות הנפש אינם חד-משמעיים, חלק מראים שיפור, חלק מראים היעדר שינוי, חלק

מראים החמרה:

<https://www.statsforgender.org/mental-health/>

וחסרים נתונים שבודקים לטווח הארוך ולא רק בטווח האופוריה הראשונית של השנים הראשונות. מחקר האורך היחיד שבוצע על פני עשרות שנים מצא קפיצה גדולה באובדנות מספר שנים לאחר הניתוחים.

<https://www.statsforgender.org/suicide/>

8. לא רק שבעולם מתוקן גדודי חוקרים היו רצים לחקור מה למען השם קורה כאן ומהיכן כאלו שינויים דרסטיים תוך שנים ספורות בלבד, כאן הריצה הזו לא מתבצעת... וחוקרים אמיצים שמעזים בכל זאת להתכונן במתרחש ומושא המחקר או הממצאים לא בהתאם לאידיאולוגיית המגדר חשופים להתנכלות.

<https://www.bbc.com/news/uk-41384473>

<https://quillette.com/2018/08/31/as-a-former-dean-of-harvard-medical-school-i-question-browns-failure-to-defend-lisa-littman/>

האם נדלקו לך נורות האזהרה כבר?

רעיון רעיל חדש שיש לעצור באיבו – שמין ביולוגי הוא "מידע פרטי ואישי"

הרעיון הזה שגוי עובדתית ולכן מופרך, בני אדם הם יונק דומורפי, כלומר יש הבדלים חיצוניים בין המינים, וכולנו יכולים במציאות לזהות מי מולנו – זכר או נקבה, בהתאמה גבר או אישה. בלי צורך ב"מידע רפואי פרטי" לשם כך אלא במערכת חושים תקינה. אנחנו לא נזקקים לשם כך "להסתכל במכנסיו/תחתוניו של אדם". האם מישהו מאיתנו נצרך פעם להפשיט אדם זר כדי לדעת מה מינו? (אני מדברת במציאות, באינטרנט עם פילטרים כל דבר יכול להיראות כמו כל דבר).

זה מנגנון אבולוציוני היכולת לזהות מין ביולוגי. יש אותה גם לתינוקות. יש אותה גם לבעלי חיים, אבל הטענה שלי היא לא רק שזה טיעון מופרך אלא גם רעיל. מדוע רעיל?

כי היחידים שעשויים בשלב זה "לא לראות עליהם" אלו ילדים רכים ללא סימני מין משניים עדיין. כלומר המסר מעודד ההסתרה הזה יכול להיות רלוונטי לכל היותר לחלק מהילדים עד הכיתות הנמוכות של היסודי.

את מי זה משרת שמלמדים ילדים צעירים מאוד כאילו שמינם הוא "מידע פרטי ואישי"?
לא אותם זה בטוח.

ראשית, יש את הנזק הנפשי לילד צעיר של "שמירת הסוד"; שנית, יש את הגדלת הסיכון הבטיחותי לילדות (למשל אם ילדה נכנסת לשירותי גברים);

ושלישית, ההסתרה הזו היא הסללה לסירוס כימי ופיזי של ילדים – כי ההסתרה הזו היא שעון זמן מתקתק, עוד רגע מעבר לפינה יופיעו סימני המין המשניים ולא תהיה יכולת להסתיר. הילד שעבר אילוף פסיכולוגי להסתיר, לא יוכל לעשות זאת עוד טכנית, מצוקתו הנפשית מול גופו המשתנה כשזה יקרה צפויה לשבור שיאים.

ראשית, כי במקום לעבור הכוונה להתבגרות תקינה כולל השינויים הצפויים בגוף, מכרו לו הבטחה חסרת כיסוי של היכולת להסתיר;

ושנית, כי כדי להגיע לשלב זה הוא עבר שטיפת מוח בת מספר שנים של מסרים לתת-מודע באמצעות השימוש בשפה אצלו ואצל זולתו כאילו הוא מין שונה ממה שהוא באמת, אמת שהגוף שלו עכשיו מפגין בקצב הולך וגובר.

ואז ירצה ויפעל בכל מאורו לעצור את התפתחותו המינית בכל דרך. אותה התפתחות מינית שמאפשרת את ההחלמה מדיספוריה מגדרית (100% מהמחקרים שבדקו זאת מצאו שדיספוריה מגדרית אצל ילדים חולפת אצל רובם לאחר גיל ההתבגרות) כאשר בלוקרים ומעבר חברתי נמצאו קלינית ומחקרית כפוגעים קשות עד מאיינים את סיכויי ההחלמה.

כלומר זה מסר לא רק שגוי אלא גם רעיל, שמסליל ילדים צעירים מאוד בגילם דרך מעבר חברתי לסירוס כימי ופיזי.

אבל יש כאן מסר נוסף של מחיקת מין ביולוגי לטובת טענות על תחושות ורגשות שרוצים לכפות עלינו – גם על המבוגרים. מדוע השימוש במושגים של טענות על תחושות ורגשות? כי לא

ניתן למדוד באופן אובייקטיבי תחושות ורגשות רק לרווח מילולית על קיומם (שלא ברור בפני עצמו מה הוא, שכן מין הוא מציאות ביולוגית, לא סוג של תחושה או רגש) ויש מגוון מוטיבציות מדוע מבוגרים ובפרט גברים יטענו לתחושות ורגשות שאין להם בפועל. למשל אם זה נותן להם גישה לנשים וילדות במצבי עירום ופגיעות, באמצעות אפשרות כניסתם למלתחות ציבוריות, מקלחות ציבוריות, כלא נשים, ספורט נשים, הסדרי שינה של נשים, טיפול אינטימי בנשים ועוד.

כפי שכתבתי, מהותית וטכנית לא ניתן עבור מבוגרים לשמור על מין ביולוגי כ"מידע אישי ופרטי", מה שניתן, וזה מה שאידיאולוגיית המגדר מנסה לקדם, זה לאלץ אנשים תחת כפייה ואיומים להתעלם מהמציאות שהם חווים כמו חושיהם, על חשבון בטיחותם, פרטיותם וכבודם.

סרבו למסר התעמולה השקרי והרעיל הזה. מין ביולוגי איננו "מידע רפואי אישי ופרטי".

אחת הרעות החולות באידיאולוגיית המגדר היא הפיכה של מגוון אנושי מבורך לפתולוגי

ברמה ההתנהגותית, אנחנו רואים כיצד הם הופכים לפתולוגית התנהגות לא קונפורמית מגדרית. כלומר בת שאוהבת "דברים של בנים", לא שומעת שזה בסדר גמור, וזה סטריאוטיפ "דברים של בנים", היא שומעת מתומכי האידיאולוגיה שיש לה "מוח של בן" או "נפש של בן", ו"גוף לא נכון", ולכן כדי שלא תתאבד (שימוש במיתוס רעיל ושגוי, שכן שיא האובדנות מגיע כמה שנים אחרי המדיקליזציה, והאובדנות בפועל אצל ילדים ובני-נוער עם דיספוריה השבח לאל נמוכה מאוד), אין מנוס מלהסליל אותה דרך מעבר חברתי משמר דיספוריה, לסירוס כימי ופיזי.

כך קורה בהתאמה לבן שאוהב "דברים של בנות", ששומע שיש לו "נפש של בת" או "מוח של בת" ו"גוף לא נכון".

מי שרגיש במיוחד למסרים הרעילים הללו אלו אוכלוסיות שבהן שכיחה יותר התנהגות לא קונפורמית מגדרית. צעירים הומואים ולסביות הם פחות קונפורמיים מגדרית, צעירים על הרצף האוטיסטי הם פחות קונפורמיים מגדרית, וגם נערות פחות קונפורמיות מגדרית מנערים. בהתאמה, אלו שלוש האוכלוסיות שבהן חלה קפיצה אדירה בשנים האחרונות בהן האידיאולוגיה הרעילה מתפשטת, ויש להן ייצוג יתר במרפאות המגדר – צעירים הומואים ולסביות, צעירים על הרצף האוטיסטי, נערות.

בנוסף יש מגמה של אידיאולוגיית המגדר של הפיכה לפתולוגיה של דמיון בתכונה פיזיולוגית בין המינים. "מוח דומה", או מדד פיזיולוגי אחר דומה בין המינים, הוא מבחינתם לא דוגמה למגוון אנושי מבורך, שכן תכונות אנושיות – הן התנהגותיות והן פיזיות – מתפלגות נורמלית כשיש חפיפה בין המינים, כי אנחנו מינים של אותו זן, אלא "סימן" מבחינתם בצורך לסירוס כימי ופיזי.

כמו שאם למישהי יש אף "יותר גברי" זה לא סימן שמהו השתבש, ושעליה לכרות את אפה וליצור תחליף דמוי אף נשי, אלא חלק ממגוון אנושי של התפלגויות נורמליות של תכונות פיזיות של שני המינים בתוך אותו זן, גם כל מיני ממצאים על "זיהוי קול", "מבנה מוח" וכד'.

באופן דומה אם יימצא דמיון ב"מבנה מוח" בין דנים לסינים, זה לא אומר שהדני צריך לעבור ניתוח פלסטי בעיניו על מנת שיהיו מלוכסנות יותר, וניתוח אורתופדי על מנת שיהיה נמוך יותר. זה פשוט חלק ממגוון אנושי של התפלגויות נורמליות של תכונות פיזיות של מוצאים שונים בתוך אותו זן.

באופן דומה אם יימצא דמיון במבנה המוח בין אדם לבין פרימאט – שימפנזה או גורילה, זה לא אומר שהתגלגלה נפש של גורילה לתוך אדם, או מוח של גורילה לתוך אדם, אלא יצביע על מגוון בתוך הדמיון בין ענף של משפחה זואולוגית.

הקפיצה באלפי האחוזים תוך שנים ספורות בפנייה למרפאות המגדר, בעיקר באוכלוסיות בהן יותר שכיח היעדר הקונפורמיות המגדרית, הן לא בגלל שינוי דרסטי תוך שנים ספורות בכמות ה"נשמות הפוכות" או "המוחות הפוכים", אלא בגלל התפשטות אידיאולוגיה רעילה, הומופובית (פוגעת במיוחד בהומואים ולסביות), וגרסיבית ("דברים של בנות" ו"דברים של בנים" הם מבחינתם לא סטריאוטיפים מגדריים אלא קריטריון בנוסח

מיטת סדום לפיו מחליטים להסליל לסירוס כימי ופיזי ילדים), ומניפולטיבית (מפיצה שקרים על מדיקליזציה או מוות ובכך עושה גרומינג לילדים וסביבתם עבור הסללה מהירה למה שבפועל נמצא כמגביר אוכדנות – מדיקליזציה).

ילדים וילדות עם התנהגות לא קונפורמית מגדרית, או בשולי ההתפלגות הנורמלית בתכונה פיזית כלשהי (למשל גבוהים במיוחד, נמוכים במיוחד, קול נמוך במיוחד, קול גבוה במיוחד וכד'), צריכים לשמוע שזה מגוון אנושי מבורך. לא לשמוע שיש להם גוף לא נכון!!!

אל תשבו מנגד! הצטרפו אלינו להגנה על הילדים מפני הרעילות הרעיונית והרעילות הפיזית שאידיאולוגיית המגדר מקדמת.

זה לא באג, זה פיצ'ר

ככל שגדלה הבנתי את היקף ועוצמת הפגיעה של אידיאולוגיית המגדר בנשים, התחלתי להנגיש מידע בנושא. עוד סיפור של עבריין מין שעובר לכלא נשים כי הוא "מרגיש אישה", עוד סיפור של אישה, שהתמוטטה במחלקה פסיכיאטרית, כשהופיע בפניה גבר במקלחת המשותפת. עוד סיפור על אישה, שנאנסה במחלקת נשים בבית חולים בכריטניה.

לפני ימים ספורים אמרה לי מישהי: "נראה לי שאת מגזימה, אז את אוספת מקרי-קצה מכל העולם. בכל מערכת יש פאשלות". היא פספסה בגדול את ההקשר, ולא מן הנמנע, שהיא אינה היחידה שפספסה.

מטרת כל הסיפורים האלה היא להנגיש לציבור הישראלי מידע. לא מדובר ב"מקרי קצה", אלא ב"קצה קרחון". ומקרים אלה אינם "פאשלה של המערכת". הם תוצאה ותוצר של מערכת, שעברה שינוי בהתאמה לאידיאולוגיית המגדר, ומעדיפה תחושות פנימיות של "גבר שמרגיש אישה" על פני מציאות ביולוגית אובייקטיבית. המסרים בכל הסיפורים (האמיתיים) האלה, הם להראות את מה שגם הסטטיסטיקה מבתי הכלא מראה – שהפרופיל הקרימינולוגי של גברים עם טענות מגדר, לא מצביע על סיכון נמוך כמו אצל נשים, אלא על סיכון גבוה כמו אצל גברים. כלומר, כקבוצה אין להם שכיחות נמוכה יותר של מוטיבציה לפגוע בנשים, בהשוואה

לקבוצות אחרות של גברים. אידיאולוגיית המגדר מגישה להם על מגש של כסף אמצעים והזדמנות.

אידיאולוגיית המגדר מאפשרת נוכחות של גברים בכלא נשים, גברים בתחרויות ספורט נשים, במלתחות של נשים, חדרי הלבשה, מקלחות ציבוריות ושירותים של נשים, גברים בסידורי-לינה של נשים, גברים בבדיקות גופניות של נשים, גברים במחלקות פסיכיאטריות עם נשים, גברים במחלקות רפואיות עם נשים, גברים בטיפול אינטימי בנשים סיעודיות ועוד.

זו לא "פאשלה" או באג, זה מרכיב באידיאולוגיית המגדר: התעלמות מהמין הביולוגי לטובת טענות המגדר של הגבר. כל מקרה כזה שאני מביאה, הוא כמו "קנרית במכרה": גם קצה קרחון, וגם סימן, שמראה מה מתאפשר כעת בשל אידיאולוגיית המגדר.

לפני זמן מה שמעתי הרצאת אורח של אמריקאית בישראל, על אידיאולוגיית המגדר. היא אמרה שאם שואלים את הפועלים נגד אידיאולוגיית המגדר בארה"ב מה הם היו מייחלים לו, התשובה הייתה – אילו רק היה אפשר להחזיר את הזמן לאחור ולפעול אחרת. היא אמרה, שהיא מקנאה בישראל, כי אנחנו עוד לא בנקודת האל-חזור בנושא. אנחנו עדיין יכולים ללמוד איך דברים השתבשו במדינות אחרות, שבהן האזרחים נרדמו בשמירה, ואידיאולוגיית המגדר שגשגה, ולפעול אחרת.

אז האם תמשיכו לישון, האם תעמידו פני ישנים מפחד, או האם תתעוררו?

גרומינג על ידי מבוגרים

לאחרונה אני צופה בגרומינג של מבוגרים שמעודדים ילדים ונוער "להיות טרנסג'נדרים". איך הם עושים זאת?

א. משקרים להם מלכתחילה שניתן לשנות מין. שלהיות בן או בת זה עניין של "הרגשתך הפנימית" או החלטה אישית. יונקים ובכללם בני אדם לא יכולים לשנות מין, אבל ילדים וצעירים הם מספיק תמימים להאמין למבוגרים שמקדמים שקר זה.

ב. מעודדים פתולוגיזציה (הפיכה לפתולוגי) של התנהגות לא תואמת מגדר. בן שאוהב ורוד, נסיכות ובלט הוא לא בן סבבה שאוהב ורוד, נסיכות ובלט, אלא "נולד עם מוח של בת" ויש לו "גוף לא נכון" – אמונה מגבירת דיספוריה, ואז הם מסלילים אותו למעבר חברתי שפוגע ביכולת ההחלמה מהדיספוריה, ומשם לסירוס כימי ופיזי. אותו כנ"ל לבת שרוצה להיות בן או מהגישה כמו בן. במקום לדבר איתה על סטריאוטיפים מגדריים, ושהיא יכולה להיות בת שלבושה ועושה מה שבא לה, הם מעבירים לה מסרים רעילים של "נולדה עם מוח של בן" עם "גוף לא נכון" ומעודדים הסללה שלה למעבר חברתי, וסירוס כימי ופיזי.

ג. קוראים לסיוע בהחלמה מדיספוריה מגדרית, ולמצב בו הילד או הנער מתחבר לעצמו ומקבל את גופו כפי שהוא – "טיפול

המרה", ולעומת זאת לסירוס כימי ופיזי של קטינים הם קוראים "גילוי האני האוטנטי".

ד. מבודדים ילדים וצעירים מסביבתם באמצעות המסר הרעיל שמי שמחובר למציאות ביולוגית, ומדבר איתם על כך שלא ניתן לשנות מין, או שיש נזקים במדיקליזציה – בעצם "שונא אותם" ו"רוצה לפגוע בהם", ובכך מעודדים התרחקות וניתוק ממשפחה ומחברה בריאה לטובת היצמדות למעגלים בהם מאשררים להם שיש להם "גוף לא נכון" והם צריכים לעשות מעבר חברתי ואז סירוס כימי ופיזי. מעגלים כמו אותם המבוגרים הגרומרים.

ה. מספרים לילדים והצעירים עצמם, וגם לסביבתם, את התעמולה השקרית של מדיקליזציה או מוות, כאילו שהאפשרות הן "בן טרנס חי או בת מתה" או "בת טרנסית חיה או בן מת". האובדנות בפועל מאוד נמוכה השבח לאל (מחקר שבדק זאת בבריטניה מצא 0.03% אובדנות בפועל. במספרים מתוך 15,000 ילדים במצוקה מגדרית מבריטניה, התאבדו במצטבר במהלך 11 שנות המחקר, מכל הסיבות, ארבעה ילדים. לא בשנה, בכל 11 השנים במצטבר. בנוסף מחקר האורך היחיד שבדק זאת מצא ששיאי האובדנות מגיעים כמה שנים אחרי המדיקליזציה בניגוד למסגור שמדיקליזציה תמנע אובדנות), אבל באמצעות השקרים האלו יוצרים מצוקה ורחיפות גם אצל הילדים והנוער עצמם, וגם מרחיקים עוד יותר בינם לבין סביבה בריאה שמדברת על כך שלא ניתן לשנות מין ושיש נזקים במדיקליזציה, כי במסגור השקרי שהם יוצרים של "סכנת חיים", הסביבה הבריאה בעצם "רוצה אותם מתים".

הגרומינג של מבוגרים חמור במיוחד כשזה נעשה על ידי ארגונים להט"בים שמתעלמים מכך שמי שנמצא בסיכון מוגבר מהגרומינג שלהם, מהפתולוגיזציה שהם מייצרים של היעדר קונפורמיות למגדר, של הבן ה"נשי" והבת ה"גברית" שהם מסלילים למדיקליזציה של סירוס כימי ופיזי, אלו הומואים ולסביות צעירים שעבורם היעדר קונפורמיות למגדר שכיחה במיוחד. עוד אוכלוסיות בסיכון מוגבר לגרומינג אלו נערות צעירות, וצעירים על הרצף האוטיסטי, שאלה פשוט עוד שתי אוכלוסיות שסטטיסטית פחות קונפורמיות מגדרית, רק שהגרומרים עמלים בשנים האחרונות להפוך את היעדר הקונפורמיות ממגוון אנושי מבורך לסימן שהם "טרנסג'נדרים" עם "גוף לא נכון".

איך ממסגרים פגיעה פיזית אנושה בקטינים כמשמחת ומרגשת?

לאחרונה נתקלתי בדיעה בגל"צ על חרשות "מרגשות ומשמחות" על טיפולי פוריות לטרנסג'נדרים.

מה מאחורי ה"מרגש ומשמח"? ממה מתעלמים? מהסיבה שאותם צעירים זקוקים לטיפולי פוריות מלכתחילה. אלו ילדים ונוער בריאים, שיקבלו על חשבון הציבור "טיפולי פוריות", כי נוצר צורך בכך שכן על חשבון הציבור מבצעים בהם פעולות פיזיות של סירוס כימי ופיזי שיכולים לפגוע ואף לאיין את הפוריות שלהם. כך למשל בין אם כורתים לצעירה את הרחם לבקשתה, ובין אם היא הייתה רוצה להישאר עם הרחם, אבל בגלל סיבוך של הטסטוסטרון שניתן לה, נוצרה תופעת הלוואי הידועה של "אטרופיה של הרחם" ויש צורך כעת להוציאו. כך גם הצעיר שעומדים לכרות את אשכיו על חשבון הציבור.

לסרס ולעקק כימית ואז פיזית ילדים, נוער וצעירים, ואז לחגוג את זה שהם יקבלו "טיפולי פוריות", שגם להם יש מחירים בריאותיים וסיכויי הצלחה שאינם כלל מלאים, זה כמו לחגוג נתינת כלב נחייה לצעירה, תוך התעלמות מכך שהיא זקוקה לכלב נחייה מלכתחילה על אף שנולדה עם ראייה תקינה, כי עיוורו אותה כימית ואז פיזית.

זה לא "מרגש" ולא "משמח" ולא מכפר על הנזק.
מבוגרים הקוראים הודעה זו – אנא עמדו לצד הילדים,
הפיצו את המידע הזה הלאה, והקימו או הצטרפו לקבוצות
פעולה.

מיתוס הצ'רי פיקינג

לעיתים מאשימים אותנו, המתנגדים לאידיאולוגיית המגדר, האשמת שווא בצ'רי פיקינג, כלומר, שאספנו מחקרים מעטים ויוצאי דופן, כדי לצאת נגד הקונצנזוס. בפועל זו איננה האמת, וממש אין קונצנזוס בנושא... הנה מספר שאלות, שאנו מציעים להפנות אל מאשימי הצ'רי פיקינג:

1. האם 100% מכל המחקרים בעבר, שבדקו ילדים עם דיספוריה מגדרית, שלא קיבלו בלוקרים ולא ביצעו מעבר חברתי, הראו שרובם החלימו לאחר גיל ההתבגרות, כן או לא?
(התשובה האמיתית היא כן, וניתן לראות אותה כאן)

<https://www.statsforgender.org/desistance/>

2. האם 100% מהמחקרים שבדקו אספקט זה, מצאו שרובם המוחלט של הילדים שקיבלו בלוקרים המשיכו להורמונים?
(התשובה האמיתית היא כן, ניתן לראות חלק מהם כאן)

<https://www.statsforgender.org/puberty-blockers/>

3. האם יש קונצנזוס, שהורמונים משפיעים לחיוב על בריאות הנפש, והאם קיימים ממצאים קבועים שמראים זאת?
(התשובה האמיתית היא: לא! ישנם מחקרים שמראים שההורמונים לא משפיעים לחיוב, ואף מחקרים שהראו שבחלק

מהפרמטרים יש השפעה שלילית. ראו פירוט וקישורים בהערות (שוליים).

בנוסף, חלק מהמחקרים שטענו שמצאו שיפור, הם בעייתיים מאוד בלשון המעטה. כאן ניתן לקרוא תרגום וקישור למקור של מחקר מהעת האחרונה, שטוען לשיפור ניכר, בזמן שבפועל נתוניו לא מצביעים כלל על שיפור. ההשוואה היא לתרחיש פיקטיבי של החמרה, שמעולם לא קרה בפועל. אז היעדר השיפור הוא שיפור בהשוואה אליו. פשוט לקרוא איך מורחים אותנו עם מניפולציות על סטטיסטיקה כדי לטעון טענה הפוכה מהנתונים בפועל.

<https://gc-israel.org/blockers-singal/>

4. האם ההורמונים של המין הנגדי שנוטלים, משפרים או פוגעים בבריאות הפיזית של הנוטלים אותם?
(התשובה היא: פוגעים).

<https://www.statsforgender.org/hormones/>

5. האם יש זינוק של אלפי אחוזים בפניות בני-נוער למרפאות המגדר, בתוך מספר שנים בלבד? האם חל שינוי דרסטי במאפייני הפונים למרפאות המגדר תוך שנים ספורות?
(התשובות הן: כן וכן).

<https://www.statsforgender.org/teenagers/>

בקיצור, זה שהנתונים מדליקים נורות מהבהבות, ולא בהלימה עם הנרטיבים השקריים של תומכי אידיאולוגיית המגדר, לא הופך אותם ל"צ'רי פיקינג".

הערת שוליים:

When it comes to gender dysphoric children, there is little evidence that medical transition decreases suicide rates. There is little evidence to assert that puberty blockers are necessary to prevent suicide [1].

After sex reassignment surgery, one study showed that adult transsexual clients were 4.9 times more likely to have made a suicide attempt and 19.1 times more likely to have died from suicide, after adjusting for prior psychiatric comorbidity [2]. Similarly, an Australian paper [3] notes that many patients have poor outcomes which put them at risk of suicide.

A prominent study [4] claiming that medical transition alleviated suicidality had to be corrected [5], to clarify that it proved "no advantage of surgery" in this regard.

A long-term Swedish study [6] finds that post-operative transgender people have "considerably higher risks" for suicidal behavior.

Similarly, a study in the European Journal of Endocrinology [7] demonstrates that suicide rates among transgender male-to-females were 51% higher than the general population.

[1] Biggs, M. (2020). Puberty Blockers and Suicidality in Adolescents Suffering from Gender Dysphoria. Archives of Sexual Behavior (49): 2227-2229.

- [2] Zucker, K.J., Lawrence, A.A., Kreukels, B.P. (2016). Gender Dysphoria in Adults. *Annu Rev Clin Psychol.* 12: 217-47.
- [3] D'Angelo, R. (2018). Psychiatry's ethical involvement in gender-affirming care. *Australasian Psychiatry* 26 (5): 460-463.
- [4] Bränström, R. & Pachankis, J. E. (2019). Reduction in Mental Health Treatment Utilization Among Transgender Individuals After Gender-Affirming Surgeries: A Total Population Study. *American Journal of Psychiatry* 177 (8): 727-734.
- [5] *American Journal of Psychiatry* (2020). Correction to Bränström and Pachankis. Published online: 1 August 2020.
- [6] Dhejne, C., Lichtenstein, P., Boman, M., Johansson, A. L. V., Långström, N., & Landén, M. (2011). "Long-term follow-up of transsexual persons undergoing sex reassignment surgery: Cohort study in Sweden". *PLoS ONE*, 6(2).
- [7] Asscheman, H., Giltay, E. J., Megens, J. A. J., de Ronde, W., van Trotsenburg, M. A. A. & Gooren, L. J. G. (2011). A long-term follow-up study of mortality in transsexuals receiving treatment with cross-sex hormones. *European Journal of Endocrinology* 164 (4).

מפות חשיבה

שתי מפות חשיבה שהכינה צעירה דיטרנזישנרית מראות את החשיבות הקריטית של לאפשר לילדים, נוער וצעירים לסיים את ההבשלה המוחית לפני קבלת החלטות בלתי־הפיכות בנוגע לגוף. במפה הראשונה רואים אוסף סימפטומים שהיא סבלה מהם, ואצלה בראש, בחשיבה פשטנית של גיל צעיר, כל הסימפטומים היו בעצם "סימנים" שהיא טרנס. הבעיה הקריטית באבחנה עצמית של אדם כטרנס, זה שמהרגע שהאדם אבחן את עצמו, במדינות רבות אוסרים על מטפלים ואנשי מקצוע לבחון או לאתגר את האבחנה העצמית, אלא יש לקבל את האבחנה עצמית כפשוטה כעובדה, בניגוד לכל אבחנה אחרת. הגישה ה"טיפולית" (במירכאות, כי טיפול לא נועד לקבל אבחנות ללא בחינה ואתגור, טיפול זה תהליך ולא חותמת גומי אוטומטית) הזו מסלילה ילדים, נוער, צעירים ומבוגרים למדיקליזציה (סירוס כימי ופיזי). לטיפול שלהבדיל עוזר לאדם לקבל את עצמו כפי שהוא ללא סירוס כימי ופיזי קוראים באותן מדינות, וישראל למרבה הצער בתוכן, "טיפול המרה".

כך היא ראתה את הדברים בגיל צעיר:

1. יש לי דחף מיני נמוך
2. יש לי מחשבות אובססיביות על מגדר

3. אני רוצה להסיר חזה
4. אני מעדיפה בגדים של גברים
5. אוהבת משחקי תפקידים בתפקיד הגברים
6. לא אוהבת לקבל תשומת לב כאישה
7. מעדיפה חברים בנים
8. לא מרגישה שייכת עם בנות
9. עברתי בריונות כילדה
10. מרגישה זיקה לסיפורים של טרנסים
11. לא אוהבת שמלות ואיפור
12. כינויי גוף של בנים מרגישים טוב יותר

כל אלו מובילים למסקנה החד-משמעית מבחינתה – היא טרנס. כיום עם פרספקטיבה של אדם בוגר, היא רואה שזו לא סיבה אחת (אני טרנס) ותוצאות, אלא תולדה של מצבים שונים שהיא התעלמה מהם, ולמרבה הצער התעלמו מהם גם אנשי המקצוע שפגשה, וכך היא קיבלה הורמונים וכתרו את שדיה לפני שהבינה שהטעו אותה.

1. בגלל שהיא על הרצף האוטיסטי היו לה מחשבות מגדר אובססיביות והיא עברה בריונות, האוטיזם משפיע על ויסות חושי וזו הסיבה שהיא לא אוהבת שמלות ומייקאפ ומעדיפה בגדי גברים, ורצתה הסרת חזה.
2. בגלל שנשים בחברה מקבלות יחס בעייתי היא רצתה שיסירו את שדיה, לא אהבה לקבל תשומת לב כאישה, הזדהתה עם סיפורים של נשים אחרות שהרגישו טרנסים, והעדיפה כינויי גוף גבריים.
3. היחס הלא-טוב לנשים בחברה יחד עם טראומה שעברה בגיל צעיר יותר קשורים לכך שלעבור כגבר הקל על החרדה שלה.

- הטראומה שעברה משפיעה גם על הרצון באסקפזום כמנגנון התמודדות, ולדחף מיני נמוך.
4. היותה בדיכאון קשור גם לדחף המיני הנמוך וגם לנואשות לחפש "פתרון" לסבל.
5. היותה עם הפרעת קשב ריכוז והיפראקטיביות קשורה גם למחשבות האובססיביות למגדר, וגם לקבלת החלטות אימפולסיביות.
6. אוסף סימפטומים בדיעבד לא היו נכונים לגמרי: לא הרגישה שייכת עם בנות – בפועל לא הרגישה שייכת גם עם בנים. שיחקה במשחקי תפקידים של בנים – אבל גם של בנות. העדיפה חברים בנים – בפועל היו יותר חברות בנות.

התוצאה – בחשיבה פשטנית לא בשלה של נערה וצעירה, היא טרנס וצריכה מעבר מגדרי; בחשיבה בשלה עם פרספקטיבה – היא זקוקה לטיפול שאכן עזר לה לקבל את עצמה, לא לסירוס כימי ולא לסירוס פיזי. אבל כדי להבין שמדובר במצב מורכב ללא פתרון פשטני, צריך בשלות מוחית, שלילדים ולנוער אין, שלא באשמתם. זה לא באג, זה פיצ'ר של שלבי ההתפתחות האנושיים הטבעיים.

מיתוס מיעוט החרטה

טור זה נכתב כמענה לתעמולת הדיסאינפורמציה של תומכי אידיאולוגיית המגדר, כאילו "יש מעטים מאוד המתחרטים על מדיקליזציה".

ראשית נציין, שהנחת המוצא שלנו היא שעדיף להיות בריא מאשר חולה. כלומר, עדיף להיות מחובר לגוף שלך, מאשר לסבול מקיומו ולחשוב שזה הגוף הלא-נכון. עדיף להישאר עם כל האיברים הבריאים מחוברים, ולא לבחור במסלול של כריתת איברים בריאים. עדיף להיות במסלול שבו לא לוקחים הורמונים בשל מצוקה נפשית, אשר יוצרים בתורם שורת בעיות בריאות, אשר מסלימה והולכת עד כדי קיצור חיים. בקיצור, הנחת המוצא שלנו היא, שעדיף להחלים מדיספוריה מגדרית, מאשר להמשיך לסבול ממנה (דיספוריה משמעותה שהאדם סובל ממצוקה רגשית).

לכן, אם מחקר מצא ש-98% מהילדים שלוקחים בלוקרים ממשיכים ללקיחת הורמונים, זה לא סימן טוב של "היעדר חרטה", זה סימן שאצל 98% הדיספוריה המגדרית נשמרה או הסלימה, ולכן הם נוקטים באמצעים קיצוניים יותר בפגיעתם הבריאותית, בניסיון להתמודד איתה.

<https://www.statsforgender.org/puberty-blockers/>

זאת בניגוד למחקרים קודמים, שמצאו בממוצע כ-80% מחלימים מדיספוריה מגדרית בילדות, בתנאי שלא נותנים בלוקרים או עושים מעבר חברתי.

<https://www.statsforgender.org/desistance/>

כלומר, במקום שכ-80% יחלימו, נותנים להם בלוקרים, וסיכויי ההחלמה מתאינים. האם לזה נקרא "היעדר חרטה"? מחקרים מצאו, שמעבר חברתי (שינוי שם, כינוי גוף, ביגוד, גם בלי הורמונים) משמר ואף מחמיר דיספוריה מגדרית, ופוגע באופן ניכר בסיכויי ההחלמה.

<https://doi.org/10.1080/00918369.2012.653300>

<https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/23702447/>

בנוגע להורמונים וניתוחים, מנופפים בנתונים מעוותים של אחוזים בודדים של חרטה. נתונים אלו מעוותים, ולא מייצגים כלל את חומרת המצב, מהסיבות הבאות:

1. רבים מהדיטרנזישנרים מדווחים שכלל לא נשאלו בנוגע לחרטה, כלומר, נתון זה כלל לא נאסף כדבר שבשגרה.
2. מחקר שבדק דיטרנזישנרים מצא שרובם המכריע, מעל 75%, בכלל לא ערכנו את הגורם המטפל בכך שהם מתחרטים. החרטה שלהם בוודאות לא מתועדת בשום מקום, אך הם כהחלט מתחרטים.

<https://genspect.org/detransition-highlights-of-dr-littmans-latest-peer-reviewed-study/>

3. היכן מתועדת או מדווחת חרטה של מי שעדכן ביחס לעצמו על חרטתו?

4. המחקרים בנושאי חרטה הם לא רק מעטים כמותית, אלא גם איכותם המקצועית נמוכה מאוד. זה בא לידי ביטוי בעשרות אחוזים מאלה, שהיו אמורים לענות, ואשר לא ניתן להשיג את תשובתם.

https://journals.lww.com/prsgo/fulltext/2021/11000/letter_to_the_editor__regret_after29.aspx.

5. חלק מהמחקרים עוסקים באוכלוסייה שונה מזו של ימינו. הם בדקו חרטה אצל אוכלוסייה שעשתה תהליך ארוך לפני מדיקליזציה. כיום בחו"ל וגם בארץ ניתן להשיג הפניה להורמונים כבר אחרי פגישה בודדת. ברור שכל שיש תהליך ממושך יותר – יש יותר הזדמנויות להתחרט במהלכו, מאשר המדיניות המסוכנת והרשלנית הנוכחית של אשרור מהיר.

https://journals.lww.com/prsgo/fulltext/2021/11000/letter_to_the_editor__regret_after.29.aspx

6. המחקרים הם קצרי-טווח. ידוע שאצל רבים תיתכן אופוריה ראשונית בתחילת הדרך, אבל מחקר ארוך שבדי הראה, ששיא האובדנות הוא מספר שנים אחרי. החציון לחרטה הוא שמונה שנים. מה הערך של כמה מתחרטים בשנה-שנתיים ראשונות, אם החציון לחרטה הוא מספר שנים?

https://journals.lww.com/prsgo/fulltext/2021/11000/letter_to_the_editor__regret_after.29.aspx

7. בפועל קבוצות תמיכה באינטרנט למתחרטים גדלות בקצב מסחרר (למעלה מאלף מצטרפים כל חודש), ומונות עשרות אלפי צעירים.

8. רבים הם הגברים הצעירים, שבוכים בסרטונים על כך שכרתו להם את האשכים ואת הפין, שאיבדו כל יכולת להנאה מינית. גם הנשים הצעירות, שמספרות איך התעוררו לכך שמכרו להן נרטיב שקרי על שינוי מין, אלא שכעת הן כבר כרותות שדיים, חלקן כרותות רחם או עקרות. רבים מהם סובלים משורת בעיות בריאות, שחלקן בלתי־הפיכות.

למי יש אינטרס להסתיר מכם את המידע הזה?

ואם זה היה קורה במשפחה שלך?

לפעמים אני שומעת מתומכי אידיאולוגיית מגדר: "טל, מקווה שלא יהיו לך קרובי משפחה כאלה... ושאם יהיו, הם לא ייתקלו בדברים הנוראיים האלה שאת מפיצה".

אם יהיו לי קרובי משפחה עם דיספוריה מגדרית, הדבר האחרון שהם יהיו זקוקים לו, זה גרומרים כמוכם, שישקרו להם שאפשר לשנות מין, ויטענו שמי שמחובר למציאות ביולוגית שונא אותם. הם לא יצטרכו גרומרים כמוכם, שיהפכו התנהגות לא קונפורמית מגדרית שלהם לפתולוגיה שאומרת שהם נולדו בגוף הלא-נכון.

לגרומרים כמוכם, שיסלילו אותם למעבר חברתי, ולסירוס כימי ופיזי.

מה שהם יהיו זקוקים לו זה: הזדמנות להחלים מדיספוריה מגדרית. בלי בלוקרים ומעבר חברתי, שמאיינים את סיכויי ההחלמה, ועם הידיעה ש-100% מהמחקרים עד כה מראים, שרוב הילדים עם דיספוריה מגדרית מחלימים ממנה לאחר גיל ההתבגרות.

מה שהם זקוקים לו אלה מסרים של חיבור לגוף, קבלת הגוף, ידיעה שאי-אפשר לשנות מין, קבלה של היעדר קונפורמיות מגדרית כמגוון אנושי מבורך.

אבל למה במסגרת דתית?

לפני כמה ימים כתבתי:

ראיתי שהתחיל הבכי והנהי ברשתות החברתיות על כך שהכנס בשבוע הבא בגבעת שמואל מאורגן על ידי גוף דתי, ש"תומך בערכי המשפחה". רבותי, השאלה היא לא למה גוף דתי, שתומך בערכי המשפחה, מארגן כנס על אידיאולוגיה רעילה שפוגעת בנשים וילדים. השאלה היא: היכן שאר הכנסים, שיאורגנו על ידי קבוצות אוכלוסייה אחרות? אני מוכנה להגיע פיזית או מעל מסך, לכל מי שמזמין אותי, ולדבר על נזקי אידיאולוגיית המגדר. מדובר בפגיעה אקוטית שיש לעצור, לא חיפוש שידוך. לא אכפת לי אם זה ארגון הקצבים או ארגון הטבעונים, גוש קטיף או פורום אדום ורוד, ארגון חרדי או עמותה אתאיסטית. הפוליטיקאי המאוס ביותר בעיניי אם יזמין אותי לדבר על נזקי אידיאולוגיית המגדר – אבוא לדבר על הנושא. למדו לשאול את השאלות הרלוונטיות...

המקרה הזה אינו חד-פעמי, אלא דווקא מייצג לדינמיקה המתרחשת בארץ וגם בחו"ל.

הדינמיקה היא כזו:

צעד ראשון – כתבי-עת, אמצעי תקשורת ואתרים שמזוהים עם "השמאל" לא מתייחסים כלל לאידיאולוגיית המגדר, או מתייחסים אליה רק בחיוב. כל מי שרוצים להביע ביקורת והתנגדות

לאידיאולוגיית המגדר ונוזקיה, לא מקבלים כלל כמה בכתבי־עת, אמצעי תקשורת או אתרים של "השמאל".

צעד שני – למתנגדים לא נותרת כל ברירה. לא משנה מה אמונתם או נטייתם הפוליטית, נותר להם לשתוק או ללכת לבמה היחידה שכן מתאפשרת: כתבי־עת, אמצעי תקשורת או אתרים של "ימין" או "דת".

צעד שלישי בסגנון "הרצחת וגם ירשת" – רצים אצים תומכי כתבי־העת, אמצעי התקשורת והאתרים של "השמאל" לצעוק: "מה זה, למה אתם מביאים קישורים/מידע/מתבטאים רק במקורות/ מסגרות ימניים/דתיים?" או "הנה ההוכחה שמתנגדי אידיאולוגיית המגדר הם רק ימנים ודתיים".

מעבר לכל המתרחש ופגיעות אידיאולוגיית המגדר בילדים, נשים ולה"בים, ניתן לראות בשנים אלו של אידיאולוגיית המגדר המשגשגת, את ההפקרה ובגידת "השמאל" בנשים, ילדים ולה"בים, בכך שאנשיו מסרבים להתייחס לנושאים אלה, או מתייחסים אליהם בחיוב בלבד, ומשתיקים ומצנזרים את הדעות הביקורתיות, המצביעות על הנזקים.

אז הסכיתו כל המצווחים: מה שקורה אינו הוכחה לכך שמתנגדי אידיאולוגיית המגדר הם רק ימנים ודתיים. מה שקורה הוא ההוכחה לכך, שימנים ודתיים מאפשרים יותר חופש ביטוי, ואתם לא! התביישו לכם, וקחו אחריות.

גרומינג על ידי מבוגרים במערכת החינוך

ראיתי היום הודעת פייסבוק של אמא שמתמוגגת שלכיתה של בתה בכיתה א', נכנס מורה שאמר שהוא יודע שהוא נראה לתלמידים כמו בן, אבל באמת "היא" "מרגישה" ש"היא" בת.
האמא שאלה את הילדה, אז מה היא בן או בת?
הילדה ענתה – בת.

האמא – איך את יודעת?

הילדה – פשוט, כי היא יודעת.

האמא התמוגגה מעד כמה בתה נאורה ומתקדמת.

אני כאן כדי לומר שזה משהו לא להתמוגג ממנו אלא להתעורר בגינו. זה פוגע מאוד בסייפגארדינג של ילדים, כשמבוגרים מעודדים אותם לתעדף מה שגברים זרים אומרים להם, על פני מה שהם רואים כמו עיניהם במציאות.

הילדה צריכה לדעת שהגבר שאומר לה, "זה בסדר, אני אישה", זה לא בסדר, והוא לא אישה (בפרט אם יגיד לה בשירותים, בחדר הלבשה, בהסדרי שינה בטיול שנתי וכד'). הילדה צריכה לדעת שמין זה לא הרגשה. הילדה צריכה לדעת שהפרופיל הקרימינולוגי של גברים עם טענות מגדר הוא לא עם פחות סיכון ויש גם עדויות שהוא אף יותר מפרופיל קרימינולוגי של גברים ללא טענות מגדר (בין היתר כי גם עברייני מין לומדים שלהזדהות כבעלי טענות מגדר נותן להם גישה לנשים וילדות, שלא היו יכולים לקבל אחרת).

עולה השאלה איך מסבירים זאת לבת שש? זה באמת ברובו מורכב לבת שש, ולכן כדאי לפעול במקביל מול בית הספר כדי שגברים מבוגרים לא יעשו גרומינג של מסרים רעילים כאלו של "מין זה הרגשה", "גבר שאומר לך שהוא אישה אז הוא בעצם אישה", "לא משנה איך אני נראה, אם אני אומר שאני אישה – אני אישה" בגיל 6, בטח לא במסגרת חינוכית.

בינתיים צריך לעדכן את בת ה־6 שמאמי, זה שגבר אומר שהוא מרגיש אישה, לא הופך אותו באמת לאישה, דמיונות ורגשות אינם מציאות. למה הוא אומר את זה? כנראה הוא לא כל כך בריא, מאמי, טוב מאוד שאמרת לאמא, אמא תדאג לזה. אם זה קורה שוב, תעדכני את אמא. אמא כאן לשמור ולהגן עלייך.

אנשים טרנסג'נדרים נגד אידיאולוגיית המגדר

בשעה טובה קמה לאחרונה קואליציית TRANS AGAINST GROOMERS והצטרפה לקואליציה הקיימת GAYS AGAINST GROOMERS, ולארגונים ודוברים טרנסג'נדרים קודמים שמתנגדים לאידיאולוגיית המגדר ונזקיה, כמו TREVOICES, gd alliance, דבי היוטון, אהרון קימברלי, מירנדה יארדלי, סקוט ניוג'נט, בלייר וויט, ועוד.

כיצד זה ייתכן? שישנם אישים טרנסג'נדרים וארגונים טרנסג'נדריים שמתנגדים לאידיאולוגיית המגדר ונזקיה? ייתכן גם ייתכן, כי לאידיאולוגיית המגדר יש המצאות מזיקות חדשות, כך שגם אנשים טרנסג'נדרים בוגרים יותר מזהים את נזקיה הבולטים למרחק.

הנה ההבדלים שהכניסה אידיאולוגיית המגדר:

1. הכחשת מין ביולוגי, אידיאולוגיית המגדר טוענת שניתן לשנות מין ביולוגי. זו דלוזיה (מחשבת שווא). יונקים לא יכולים לשנות מין ביולוגי. בעבר אף אחד כולל טרנסג'נדרים לא הכחיש קיום מין ביולוגי או טען שאכן המין משתנה, בניגוד לטענה העכשווית של אידיאולוגיית המגדר.
2. סירוס כימי ופיזי בקטינים שתומכי האידיאולוגיה מצדיקים באמצעות אמונות מטאפיזיות על "נשמות כלואות", "מוחות הפוכים" ו"גוף לא נכון" של ילדים. בעבר לא היו

הצדקות מטאפיזיות, והיה ברור לכל המעורבים שזה תהליך רב סיכונים עם השלכות רבות שרלוונטי למבוגרים בלבד, בעוד כיום תומכי אידיאולוגיית המגדר מסלילים ילדים לסירוס כימי ופיזי דרך מעבר חברתי משמר דיספוריה החל מגיל הגן, כאשר גם הסירוס הכימי והפיזי מבוצע גם בילדים ונוער.

3. אידיאולוגיית המגדר מעודדת כפייה על הזולת בכריונות לשתף פעולה עם הדלוזיה שהאדם עם מין שונה כי ככה הוא טוען, כולל השינויים הבאים הנובעים מכך: כניסת גברים עם טענות מגדר לכלא נשים, כניסת גברים עם טענות מגדר למלתחות וחדרי הלבשה של נשים, כניסת גברים עם טענות מגדר למקלחות ושירותים ציבוריים של נשים, כניסת גברים עם טענות מגדר לספורט נשים, כניסת גברים עם טענות מגדר למחלקות בבתי חולים של נשים, כניסת גברים עם טענות מגדר למחלקות פסיכיאטריות של נשים, גברים עם טענות מגדר שמבצעים טיפול אינטימי או בדיקות ביטחוניות פיזיות בנשים, ועוד. בעבר היה ברור שזו בחירה של הפרט לבצע שינויים חיצוניים שאינם משנים מין בפועל, ולכן הסביבה לא חייבת לשתף פעולה, והפרט משתדל להשתלב כמיטב יכולתו, מבלי להתבררין ולא לפגוע בזולת.

4. בעבר הייתה הבחנה ברורה בין הסובלים מדיספוריה (רובם הומוסקסואלים), לבין גברים הטרוסקסואלים עם אוטוגניפיליה (גברים שמתגרים מינית מלחשוב על עצמם כנשים), כך שגברים שמתגרים מינית מבגדי נשים, או נעלי נשים, או תחתוני נשים וכד', היו עושים את מה שמגרה אותם מינית לכך או עם בני-זוג בהסכמתם במרחב הפרטי, ולא בכפייה על הציבור במרחב הציבורי. כיום רוב הגברים עם טענות מגדר

הינם הטרוסקסואלים עם אוטוגניפיליה שכופים על זולתם לקחת חלק בפנטזיה המינית שלהם.

יש הבדל עצום בין אדם בוגר שיודע מה המין שלו, ורוצה להשתלב בחברה ככל יכולתו כבן המין השני, מבלי להכחיש מציאות ומבלי לפגוע בזולת תוך הבנה מה המחירים הבריאותיים של שינויים שהם קוסמטיים וחיצוניים בלבד, לבין טענות אידיאולוגיית המגדר והנזקים בעקבותיה.

לכן כיום ניתן לראות בחו"ל יותר ויותר טרנסג'נדרים שמשתפים פעולה כפרטים או כהתארגנויות עם ארגוני לה"ב ועם ארגוני נשים נגד אידיאולוגיית המגדר – כי גם הם, כמו כל אדם שאכפת לו מילדים ונשים, מתנגדים להסללת ילדים לסירוס כימי ופיזי על סמך אמונות מטאפיזיות, במקביל להתנגדות לפגיעה בנשים באמצעות הכפפת זכויותיהן לביטחון, פרטיות והוגנות, לתחושות וטענות של גברים.

<https://www.facebook.com/transagainstgroomers>

<https://www.trevoices.org/>

<https://www.genderdysphoriaalliance.com/>

לסיכום: מה אומרת אידיאולוגיית המגדר, ומה עלינו להשיב:

1. אידיאולוגיית המגדר אומרת, שלאדם יש מלבד מין ביולוגי גם תחושות סובייקטיביות פנימיות, האם הוא גבר, או אישה או משהו אחר. תחושות אלו נקראות מגדר.

על כך עלינו להשיב:

לבני אדם יכול להיות מגוון תחושות סובייקטיביות. בהיותן סובייקטיביות, לא ניתן למדוד אותן באופן אובייקטיבי, אלא רק לדווח מילולית על קיומן.

אך מדוע קיומן אמור להיות רלוונטי לזולת? אם גילו של אדם רלוונטי, מדוע שנתעניין בכך שמישהו מרגיש קטין, ולא בכך שגילו בפועל הוא 50? אם גובהו של אדם רלוונטי, מדוע שנתעניין בכך שלתחושתו הוא 1.90 מטר אם בפועל הוא 1.60 מטר? אם משקלו של אדם רלוונטי, מדוע שנתעניין בזה שלתחושתו הוא משקל נוצה, כשבפועל משקלו כבד? אם מוצאו של אדם רלוונטי, מדוע שנתעניין בזה שלתחושתו הוא אתיופי, כשבפועל הוא ממוצא פולני?

לא רק שהתחושה הזו של "מגדר" לא קיימת אצל אנשים רבים, קיומה לא רלוונטי עבור זרים – היא הרי לא משנה דבר במציאות הביולוגית.

2. אידיאולוגיית המגדר אומרת יש כאלה, שאצלם התחושה הפנימית אינה בהלימה עם המציאות של מינם הביולוגי, וזה מצביע על כך, שיש להם "נשמה של המין השני כלואה בגופם", או "מוח של המין השני", ובעצם הם "נולדו בגוף לא נכון".

על כך עלינו להשיב:

האמונה ב"נשמות הפוכות" ו"נשמות כלואות" או "מוחות הפוכים" היא אמונה מטאפיזית, שאין לה שום ראיה מוחשית. אומנם זכותו של אדם להאמין בכל אמונה, גם אם לדעת הזולת הינה מופרכת, אך כשאומרים לאנשים ובפרט לילדים המושפעים בקלות ש"יש להם גוף לא נכון" – זהו מסר רעיל. אידיאולוגיית המגדר עושה פתולוגיזציה להיעדר קונפורמיות מגדרית. כלומר, אם בן אוהב "דברים של בנות", מבחינתם זה סימן לכך, שיש לו "נשמה של בת" או "מוח של בת", ו"גוף לא נכון". אותו דבר על בת שאוהבת "דברים של בנים": מבחינתם זה סימן לכך שיש לה "נשמה של בן" או "מוח של בן" ו"גוף לא נכון". כלומר, על סמך סטריאוטיפים רגרסיביים אומרים תומכי אידיאולוגיית המגדר לילדים וצעירים קלים להשפעה, שיש להם "גוף לא נכון".

אוכלוסיות שאצלן יותר שכיח היעדר קונפורמיות מגדרית – הומואים ולסביות צעירים, צעירים על הרצף האוטיסטי, נערות – פגיעות יותר למסרים הרעילים של אידיאולוגיית המגדר, ולפתולוגיזציה של היעדר קונפורמיות מגדרית. בהתאמה, האוכלוסיות עם ייצוג יתר במרפאות המגדר הינן לסביות והומואים צעירים, קטינים על הרצף האוטיסטי ונערות.

3. אידיאולוגיית המגדר אומרת: מי שמרגיש תחושות של פער בין מגדר למין, הסביבה חייבת לשתף איתו פעולה, ואף לתת כספי ציבור על מנת "להתאים את הגוף למגדר" (לסרס אותו כימית ופיזית), כי מי ש"גופו לא נכון", הבחירה היא בין מדיקליזציה למוות.

על כך עלינו להשיב:

אלה מסרים שקריים ומניפולטיביים, שמאיצים לפעול בבהילות ללא עצירה למחשבה לעומק – לא רק בסביבה, ולא רק בהורים, אלא גם בצעירים עצמם, שקונים בטעות מסר שקרי (ישנן עדויות של מתחרטים, שמספרים שזה חלק ממה ששכנע אותם למהר לעבור פרוצדורות מסרסות אלו).

העובדות שונות לחלוטין. ראשית, בדיקה של אובדנות בפועל מראה, שלמרבח המזל היא נדירה אצל ילדים ונוער עם דיספוריה מגדרית. המחקר היחיד שבדק אובדנות בפועל אצל ילדים ונוער עם דיספוריה מגדרית (אובדנות בפועל שניתן אכן לבדוק, להבדיל מדיווחים עצמיים בסקרים אנונימיים באינטרנט שהניבו מספרים אסטרונומיים, שאותם מצטטים על אף היעדר מהימנותם, ובכך מטעים את הציבור) מצא אובדנות בפועל של 0.0003, דהיינו 0.03% מתוך אוכלוסייה של כ-15,000 ילדים ונוער עם דיספוריה מגדרית, שפנו למרפאת מגדר (טביסטוק בבריטניה) על פני תקופה של 11 שנים. במספרים, התאבדו במצטבר במהלך קצת מעל לעשור (2010-2020), מכל הסיבות – ארבעה. לא ארבעה בשנה חלילה, ארבעה בכל 11 השנים במצטבר, כשלא נמצא הבדל בין אלה שהתחילו טיפול לאלה שרק פנו והיו ברשימות המתנה.

שנית, במחקר האורך היחיד שבדק זאת, נמצא ששיא האובדנות מגיע כמה שנים לאחר המדיקליזציה, פי 19 מהאוכלוסייה הכללית. כלומר, מדהירים את הילדים והצעירים לסירוס כימי ופיזי, שבפועל מגביר משמעותית אובדנות בהמשך, אחרי ששלב האופוריה הראשונית חולף.

התוצאה של המסרים הרעילים של אידיאולוגיה זו היא מחד, זינוק חסר תקדים תוך שנים ספורות בפניות למרפאות מגדר. בקרב נערות הזינוק הוא של אלפי אחוזים(!).

רק לפני שנים ספורות, ב-2013, השכיחות של דיספוריה מגדרית, שפורסמה ב"תנ"ך הפסיכיאטרי" DSM, היתה 1:10,000 אצל בנים ו-1:30,000 אצל בנות. מצב נדיר ביותר. כל המחקרים שבוצעו אי-פעם בנושא הצביעו על כך, שעבור רוב הילדים עם דיספוריה מגדרית, הדיספוריה חולפת מעצמה לאחר גיל ההתבגרות.

אידיאולוגיית המגדר לא רק מגדילה את כמות הסובלים מדיספוריה מגדרית באמצעות הפתולוגיזציה של התנהגות לא קונפורמית מגדרית, אלא גם מעודדת שני צעדים, שנמצאו מחקרית כמאיינים את סיכויי ההחלמה ממנה – נטילת בלוקרים (נמצא ש-98% ממי שלוקח בלוקרים ממשיך להורמונים, דהיינו הדיספוריה נשמרת), ומעבר חברתי (נמצא שלמעלה מ-90% מהילדים שעשו מעבר חברתי היו עם דיספוריה מגדרית לאחר חמש שנים, כלומר סיכויים גבוהים להחלמה מדיספוריה צומצמו לכדי אחוזים בודדים).

סכנת הדחיפה של ילדים דרך מעבר חברתי משמר דיספוריה לסירוס כימי ופיזי רלוונטית במיוחד, לא רק בעקבות הממצאים על אובדנות, שגדלה כמה שנים אחרי מדיקליזציה, אלא גם בשל הממצאים על פגיעה קשה בתוחלת החיים כתוצאה

מההורמונים. הסירוס הכימי והפיזי, שאידיאולוגיית המגדר מקדמת, מקצר חיים, פשוטו כמשמעו. לעומת זאת, ישנם כיום כבר עשרות אלפי משתתפים בקבוצות מתחרטים, רובן נשים צעירות, כרותות שדיים ורחם (גם מי שלא התכוונה לכרות את הרחם, לעיתים אין מנוס כי תופעת לוואי אפשרית אצל נשים מנטילת סטוסטרון הינה אטרופיה של הרחם), חלקם גברים הומוסקסואלים כרותי אשכים ופין, רבים נושאים עימם נזקים רפואיים בלתי־הפיכים כתוצאה מסיבוכי ההורמונים, גם אם הספיקו להתחרט לפני הכריתה.

4. **אידיאולוגיית המגדר אומרת:** התחושה הפנימית הסובייקטיבית הזו של מגדר צריכה לקבל עדיפות מבחינת חוק, תקנות ויחס החברה על פני המין הביולוגי, ולכן, כל מי שטוען שהוא אישה הוא אישה, וצריך לקבל גישה למקומות ייעודיים לנשים.

על כך עלינו להשיב:

ביטחון ופרטיות נשים וילדים נפגעים אנושות מחוקים ותקנות, שמתעדפים טענות מגדר של גברים על פני מציאות ביולוגית. זו גם הסיבה לשימוש במושג של טענות מגדר: לא ניתן למרוד באופן אובייקטיבי תחושות ורגשות, אלא רק לדווח מילולית על קיומן. ישנו מגוון מוטיבציות למבוגרים ובפרט גברים לטעון לתחושות ורגשות שאין להם בפועל. למשל, אם זה נותן להם גישה לנשים וילדות במצבי עירום ופגיעות, באמצעות מתן רשות לכניסתם למלתחות ציבוריות, מקלחות ציבוריות, כלא נשים, ספורט נשים, הסדרי שינה של נשים, טיפול אינטימי בנשים ועוד.

לסיכום, אפשר לרצות להיות מהמין הנגדי, אפשר לטעון שמרגישים ששייכים למין הנגדי, אפשר להעמיד פנים ששייכים למין הנגדי, אבל רצונות, רגשות, ודמיונות אינם המציאות. יונקים אינם יכולים לשנות מין. בלבול בין דמיונות ורגשות ומציאות מוביל לסבל רגשי ופיזי עז, חיים שמתקצרים, ופגיעה בבטיחות ובפרטיות – בעיקר של נשים וילדים.

אודות ד"ר טל קרויטורו, ואיך הגיעה לעסוק בנושא

שמי ד"ר טל קרויטורו, וחלק מהפעילות הציבורית שלי הוא קידום הגנה על ילדים, נשים ולה"בים מפני נזקי אידיאולוגיית המגדר. ברקע האקדמי יש לי תואר ראשון בחינוך מאונ' תל אביב, תואר שני בעבודה סוציאלית במגמה הקלינית מאונ' חיפה, ותואר שלישי בעבודה סוציאלית מאונ' חיפה. יש לי תארים נוספים (סך הכול 18 שנים ברוטו באקדמיה), אך הם פחות רלוונטיים לנושא שעל הפרק.

במהלך הלימודים הייתי עוזרת מחקר וגם חוקרת באקדמיה. התחום המרכזי שבו אני עוסקת למעלה מעשור הינו: טיפול בטראומה.

לתחום ביקורת המגדר הגעתי במקרה, בסוף 2019, כשהחלטתי לברוק ברגע פנוי "מה באמת כתבה הטרנספובית הזו ג'יי קיי רולינג", וראיתי פער עצום בין מה שדווח לי, לבין מה שאמרה בפועל. זה עורר את סקרנותי לברוק מה מקור הפער הזה, והיכן עוד הוא מופיע.

לצערי, במקביל להתרחשות הקורונה עברתי משבר בריאותי מתמשך, שאילץ אותי להוריד את היקף עבודתי, ובחלק מהזמן אף להיות מרותקת למיטה. כל הזמן הפנוי הזה הופנה לצלילה

לתוך הנושא הזה. שעות רבות כל יום מאז 2020 השקעת בקריאת מאמרים, ביקורות על מאמרים, עדויות של הורים, עדויות של מתחרטים, השתתפות בקבוצות דיון בינלאומיות בנושא, השתתפות בקבוצות דיבייט של טרנסג'נדרים עם מתנגדי אידיאולוגיית המגדר. עשרות קבוצות ועמודים במצטבר, שהנני עוקבת אחריהם. אני מאמינה שמעטים האנשים בישראל שהקדישו לנושא זמן-לימוד רב כל כך כמוני. נוצרו נסיבות ייחודיות שאפשרו לי לעשות כן.

בשנה וחצי הראשונות רק קראתי, ושאלתי שאלות בשפה האנגלית במקומות השונים. רק לקראת אמצע 2021 התחלתי לכתוב על זה בעברית. הטריגר למעבר לכתובה בעברית היה, שחשבתי שיש עוד זמן עד שתופעה כזו תגיע לישראל, אך ביולי 2021 נתקלתי בכתבת יח"צ של איכילוב, על ילדה בת 13 שעושים לה שאיבת ביציות לפני נטילת הורמונים, וילד בן 11 שעושים לו הוצאת זרע לפני נטילת הורמונים, וילדים בני 4.5, שמגיעים למרפאות מגדר בישראל. פעם נוספת התעוררתי לרעילות אידיאולוגיית המגדר, שהגיעה גם לארץ והבנתי שעליי לקחת חלק פעיל יותר בהגנה על נשים, ילדים ולה"בים.

על אף ההבנה וההחלטה, במשך חודשים נאלצתי להסתפק בכתובה בעברית, רק מה שאפשר להקליד באצבע אחת בפייסבוק מהמיטה... זאת בימים היותר חלשים שלי (ביותר חזקים עבדתי עם מטופלים, אך בכל מקרה בשני המצבים במשך תקופה ארוכה לא יכולתי לשבת ליד מחשב ולכתוב). רק בחודשים האחרונים, כשחל שיפור במצבי הבריאותי, התחלתי לכתוב בתדירות גבוהה יותר, ואף לצאת להרצות בהתנדבות במסגרות שונות על הנושא.

שתי הנקודות המרכזיות שאני מרצה עליהן, הן הנזקים של מעבר חברתי שמוצג כהפיך ולא מזיק, ובפועל נמצא מחקרית

וקלינית כמשמר ואף מחמיר דיספוריה מגדרית, ולכן מסליל ילדים לסירוס כימי ופיזי, וכן המיתוס הרעיל של מדיקליזציה או מוות.

אני חושבת שאחת הסיבות שלקח לי שנה וחצי רק ללמוד את הנושא, לפני שעברתי למצב של גם ללמוד וגם לכתוב, הייתה ההלם מהפער בין מה שהכרתי מקרוב מהקהילה הטרנסג'נדרית בעבר, שהייתי בזיקה איתה כמתנדבת במשך 16 שנים, לבין הרעילות השונה לחלוטין, המתרחשת כיום.

הרקע שלי עם הקהילה הטרנסג'נדרית

את ההיכרות שלי עם הקהילה הטרנסג'נדרית התחלתי ב־2003. לפני כן הייתי קרובה לקהילה, שנקראה אז הומוסבית, וחשבתי שט' זה הדבר המתבקש הבא. מ־2003 עד 2011 הייתי בקשרים הדוקים מאוד עם הנושא. גם חברתית (פגשתי אנשים מדהימים שנשארת איתם בקשרים של שנים), וגם מקצועית. לאחר סיום התואר השני ב־2006 התנדבתי מספר שנים כמנחה מקצועית לקווי קשב מהקהילה הגאה. הנחיתי קבוצת תמיכה ב־קו, כלומר לא לבדי, לטרנסג'נדרים צעירים, במשך מספר שנים. תקופה נוספת הנחיתי קבוצת תמיכה כמנחה יחידה לטרנסג'נדרים ערבים. הקליניקה שלי הוגדרה "טרנס פרינדלי".

טיפלתי בטרנסג'נדרים, התרועעתי חברתית עם טרנסג'נדרים (הופעות דראג קינגס, "טרנס שושי", מפגשים חברתיים באגודה, שיחות טלפון חברתיות וכד'), הגעתי להפגנות ומצעדים למען זכויות לטרנסג'נדרים וכד'.

ב־2011 הגדלתי את העסק שלי, וירדתי משמעותית בהיקף ההתנדבות והיכולת להתרועע, אך עדיין בשנים 2011–2019 הענקתי טיפולי פרו־בונו לטרנסג'נדרים, תרמתי כספים למלגות

של טרנסג'נדרים, חיפוש להעסיק אנשים טרנסג'נדרים כהעדפה מתקנת בתפקידי בק אופיס ועוד.

מה ההבדלים בין מה שהיה פעם לבין השנים האחרונות

1. בעבר לא הייתה הכחשה של מין ביולוגי. טרנסג'נדר היה אז אדם, שרצה לחיות בחברה כבן המין השני.
לא אדם, שטען שהוא בן המין השני לכל דבר, כי ככה הוא מרגיש.
האדם טרנסג'נדר ידע והכיר במין הביולוגי שלו, ולא טען למין ביולוגי אחר.
2. בעבר היה זה תפקיד האדם הטרנסג'נדר להשתלב בחברה כמיטב יכולתו כבן המין השני. אפשר היה לבקש מהחברה הבנה וקבלה, ונעשו מאמצים רבים מצד האדם הטרנסג'נדר להראות את כנות הרצון בשילוב. לא הייתה כפייה ודרישה שהסביבה תתעלם ממראה עיניה, או התנכלות לסביבה שלא משתפת פעולה עם העמדת פנים.
3. בעבר ילדים לא הורעלו במסרים, שיש להם "נשמה הפוכה" או "מוח הפוך" ו"גוף לא נכון", לא התקיימה הסללה כזו של ילדים דרך מעבר חברתי לסירוס כימי ופיזי עוד כקטינים. המצאת ה"ילד הטרנס" כאמצעי אסטרטגי להצדקת ה"מבוגר הטרנס" זו המצאה של השנים האחרונות.
4. בעבר להיות טרנס לא היה חזות הכול, אלא חלק מהפאזל של אדם. למשל, בקבוצות התמיכה עבדנו על שמירת קשרים טובים עם המשפחה, על לא ליפול לשוליים כמו זנות או סמים, אלא למצוא מקום עבודה, לא לנשור מהלימודים אלא להמשיך ללימודים גבוהים, לקיים קשרים חברתיים וזוגיים בריאים ומכבדים.

כיום לעומת זאת, שכיחים המסרים של התנתקות ממשפחת המוצא כי היא "טרנספובית", זנות עברה הלבנה ל"עבודת מיזן", ושמעתי גם על בוגרים טרנסג'נדרים, שמעודדים צעירים וצעירות טרנסג'נדרים ואף מסרסרים צעירים וצעירות טרנסג'נדרים לזנות, תחת הצורך לממן טיפולים (בפועל מכוסים בסל הבריאות, אבל מעודדים שוק שחור, ודהירה למדיקליזציה ללא המתנה), ובכלל ניתוק חברתי מכל מי שמכיר במציאות ביולוגית כי הוא "טרנספוב". כלומר, במקום שילוב בחברה ככל הניתן, יש יצירת מובלעות של תומכי אידיאולוגיית מגדר, שמנותקים מהחברה הכללית, כשפגיעה בתפקוד בשאר תחומי החיים לא רק שאינה מטופלת, אלא אף מנורמלת.

5. בעבר לא היה כזה קיום במקביל של הפרעות נפשיות נוספות, ואם היו, הן קיבלו התייחסות. כיום מלבישים את כל ההפרעות הנפשיות הנוספות על הדיספוריה.

6. רוב אלה שפגשתי בעבר היו לסביות מאוד גבריות והומואים מאוד נשיים. כיום רוב הגברים עם טענות מגדר, שמנסים לכפות את נוכחותם על מרחבים של נשים בלבד, הינם הטרוסקסואלים אוטוגניפילים (אוטוגניפיל – מי שמתגרה מינית מהמחשבה על עצמו כאישה). בעבר קרוס־דרסרים שמרו את זה לבית שלהם, או למעגל החברתי שלהם, או לפרטנרים המיניים שלהם. כיום תחת המסרים הרעילים של אידיאולוגיית המגדר הם קיבלו עידוד לקרוא לזה "אישה לכל דבר", ולכפות את נוכחותם על מרחבים של נשים בלבד.

לצערי, בעבר לא רק שלא ידעתי על הנזקים הרפואיים החמורים של מדיקליזציה, אלא נמסר לי מידע שקרי סותר.

מצב זה, יחד עם זה שפגשתי בוגרים, גרם לכך שבכלל לא עסקנו במפגשים במה הרקע, מה הסיבה לרצון, אלא זה היה כמו פיסה בפאזל של אותו אדם. בפועל, טיפלנו בקליניקה בשאר פיסות הפאזל – הקשר עם ההורים, הקשרים הזוגיים, קשרים חברתיים, מסלול קריירה, טיפול בחרדת נהיגה, חרדת בחינות, טיפול בטראומה ועוד.

כמו שהבהרתי בספר זה ובמידע שהצגתי בפניכם, המצב כיום שונה לחלוטין, ומסוכן עבור כלל החברה. על כן מצאתי לנכון להביא את המידע שנחשפתי אליו בשנים האחרונות – לעיניכם.

לקריאה וצפייה נוספות:

1. בלוג ישראלי שמנגיש מידע על נזקי אידיאולוגיית המגדר בשפה העברית – תרגום ומעט טורי מקור של עדויות של מתחרטים, עדויות של הורים, טורים של מטפלים, חדשות, דיווחים על מחקרים והפרכות מחקרים ועוד.

<https://gc-israel.org/>

2. אתר שמרכז מחקר על היבטים שונים של סירוס כימי ופיזי (מדיקליזציה) ומעבר חברתי לפי קטגוריות. מעודכן נכון למועד כתיבת מילים אלו לשנת 2021

<https://www.statsforgender.org/>

3. SEGM העמותה למען טיפול מבוסס ראיות בדיספוריה מגדרית

<https://segm.org/>

4. Lgb alliance UK נכון לכתיבת מילים אלו יש סניפים בעשרות מדינות של התארגנויות של לה"בים (לסביות, הומוסקסואלים וביסקסואלים) נגד אידיאולוגיית המגדר, זה האתר של העמותה הבריטית שהייתה הראשונה לקום

<https://lgballiance.org.uk>

5. האתר של הארגון של טרנסג'נדרים נגד אידיאולוגיית המגדר
שהקימה סקוט ניוג'נט

<https://www.trevoices.org/>

6. קבוצת הפייסבוק של TRANS AGAINST GROOMERS –
ארגון של טרנסג'נדרים שמתנגדים למדיקליזציה בילדים
ולהכחשת מין ביולוגי

<https://www.facebook.com/transagainstgroomers>

7. ריאיון עם ד"ר טל קרויטורו על ההומופוביה באידיאולוגית
המגדר

<https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=k8OGh9qR7EM>

8. מדריך עזרה עצמית להורים בשפה האנגלית:

Desist, Detrans, & Detox: Getting Your Child Out of the
Gender Cult/ Maria Keffler